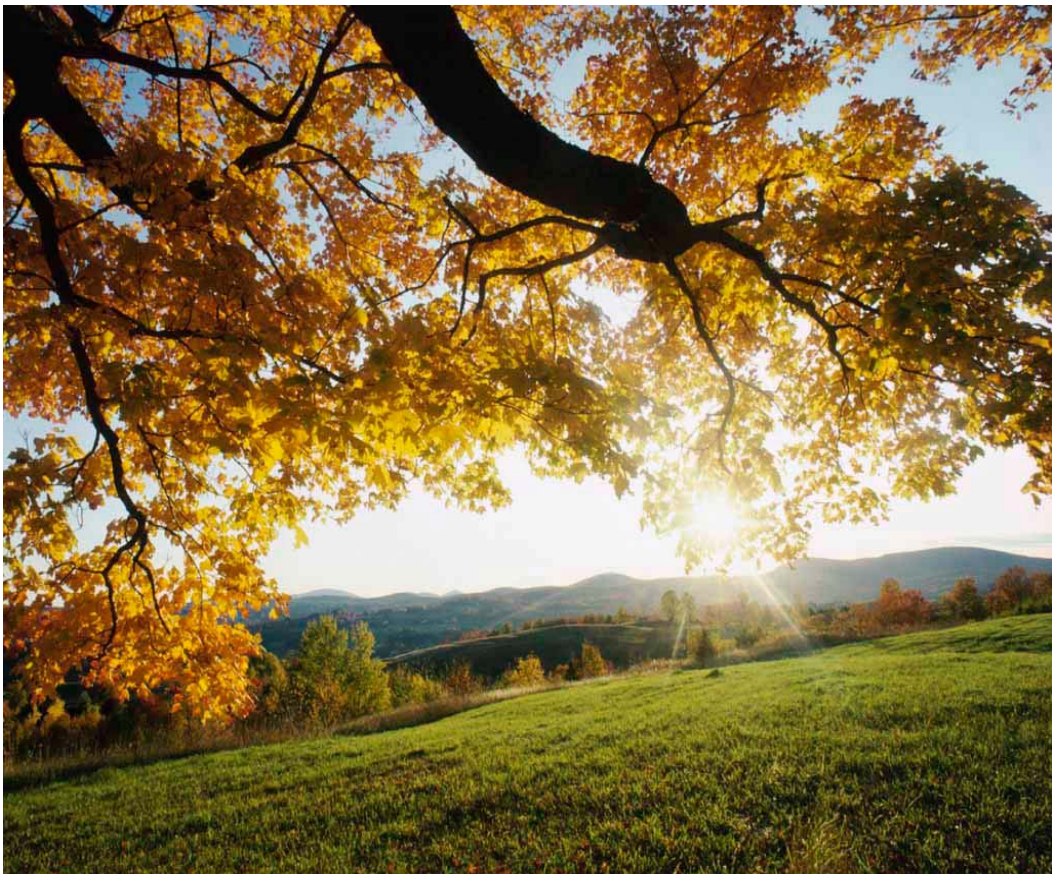

Trần Thị Bảo Châu

Chiều mưa ngày ấy

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Trần Thị Bảo Châu

Chiều mưa ngày ấy

Chương 1

Quỳnh Hương để chồng sách lên nền nhà, lòng rối bời những câu hỏi, những hoài nghi. Suốt nửa tiếng đồng hồ lục lọi tìm kiếm tất cả các kệ, các tủ, bàn học của cả ba chị em, cô vẫn chưa tìm ra cuốn "Tự bạch" của mình.

Đấm vào trán mấy cái, Hương rên rỉ :

- Mà y nằm ở đâu? Sao không lên tiếng?

Ngay lúc đó Quỳnh Như bước vào. Nhìn sách vở bị lục tứ tung cô ngạc nhiên:

- Em tìm cái gì dữ vậy?

Quỳnh Hương xiu mặt:

- Cuốn "Tự bạch" của em. Chị thấy nó đâu không?

Quỳnh Như héch mui:

- Em giấu kỹ quá. Làm sao chị thấy chứ!

- Nhất định phải có người lấy, vì quyển sổ không có cánh làm sao bay được.

Quỳnh Như lừ mắt:

- Nè đừng vu oan, giá họa cho người khác nghe. Lớn rồi trước khi nói phải suy nghĩ đàng hoàng. Chị lấy của em làm gì.

Quỳnh Hương nhăn nhó:

- Có khi nào thằng Phi lấy của em không?

- Lại nghi ngờ. Nó là con trai chả lẽ cũng bắt chước em viết ba cái vớ vẩn đó.

Không trả lời, Quỳnh Hương thù người cố nhớ xem lần cuối cùng cô còn thấy quyển lưu bút ấy vào lúc nào, nhưng vẫn không nhớ

ra.

Đó là một quyển sổ bìa nhung tuyệt đẹp. Quyển sổ này của Quốc, anh họ cô tặng năm cô học lớp mười hai. Chính anh Quốc bày cho Hương trò viết lưu bút theo kiểu tự bạch này. Cô rất quý nó vì nó chứa những gương mặt, tâm hồn của mấy chục đứa bạn.

Quỳnh Hương kỹ lắm, cô thường để quyển sổ bìa nhung đỏ vào trong một bìa sách cũ, nên bây giờ muốn kiếm ra nó, phải chịu khó gỡ từng cuốn sách lên rồi lật trang bìa ra coi mới được.

Ngoài cửa bỗng có tiếng người gọi:

- Chị Hương ơi!

Quỳnh Như bước ra mở cửa rào:

- Ủa Bi! Em tìm chị Hương chi vậy?

Thằng nhóc ôm khư khư một bọc ni lông không trả lời Như mà nhón chân nhìn vào nhà.

- Chị Hương đâu rồi?

- Ở trong nhà.

- Vậy chị Như gọi chỉ ra tiếp chuyện với em. Quan trọng lắm đó!

Quỳnh Như phì cười nhìn cái trán vồ đang nghiêm nghị hất lên trời của Bi, rồi quay vào gọi to:

- Hương ơi! Có... chàng trai trẻ tìm em kìa. Ra mau, chàng ấy nói có chuyện rất quan trọng.

Quỳnh Hương ngờ ngác bước ra:

- Ai tìm em hả chị Hai?

Búng tay về phía Bi, Như nói:

- Nó đây nè!

Hương vội vàng bước tới:

- Đưa chị coi.

Thằng nhóc ghì cái bọc vào lòng:

- Không được! Ảnh dặn chừng nào chị chịu chuộc, em mới đưa.

Quỳnh Hương ngạc nhiên:

- Ảnh nào hả Bi?

Thằng bé lắc đầu:

- Em đâu có biết. Hồi nãy ra quán cà phê "Mây Chiều" mua thuốc lá cho ba, có anh kia hỏi biết chị Quỳnh Hương trong hẻm này không? Em liền khoe chị ở sát nhà em. Ảnh nói muốn có bánh ăn đem gói này đưa cho chị. Mới đầu em không chịu sợ ảnh có âm mưu gì, em thấy nó trên bàn của chị. Sao chị Hương? Có muốn chuộc không?

Quỳnh Hương muốn bẹo tai thằng quỷ nhỏ hết sức. Cô lưỡng lự:

- Chuộc thì chuộc. Một bịch chocolate M.M nhé?

Vẫn ôm cái bọc trong tay, thằng Bi nói một hơi:

- Như vậy ít lắm! Anh đó ra giá là chị phải đãi em hai chục cuốn bò bía, mười đĩa bột chiên có trứng, mười đĩa há cảo cho nhiều ớt, một chục xoài tượng chấm mắm ruốc.

Nhớ tới những món khoái ăn nhất được kê ra trong phần tự bạch của mình, Quỳnh Hương tức mà không làm gì được.

- Ảnh biểu em qui ra thành tiền, lấy tiền mua những món mình khoái khẩu.

Quỳnh Như ôm bụng cười làm Quỳnh Hương cáu lên:

- Cho em cuốn sổ này luôn đó. Chị chả thèm chuộc.

- Em lấy làm chi? Đâu còn trang giấy trắng nào

Quỳnh Hương tấn công tới tấp:

- Cứ giữ nó đi, đợi cô Bích về chị sẽ qua nói chuyện. Thật quá quắt. Dám vào nhà lấy đồ của chị rồi bày trò bắt chị chuộc. Chị từng cho em bao nhiêu là hình, không ngờ em trả ơn chị như vậy. Mai mốt nhớ đừng nhờ vả gì nữa hết.

Quỳnh Như so vai:

- Biết phải nó... chôm không?

- Chẳng lẽ có thằng cha mắc dịch nào đưa nó thật?
- Chị không nghĩ nó phịa được vở hài kịch vừa rồi.

Quỳnh Hương nghi ngờ:

- Vậy chẳng lẽ em đã làm mất cuốn sổ này và thật sự có người lượm được? Ai vậy kìa? Đã có công đem tới đầu hẻm sao không can đảm vào tận nhà nhỉ?

Giọng Quỳnh Như giấu cợt:

- Chắc đọc xong phần tự bạch của mấy chục đứa bây, anh ta sợ chớ gì? Đúng là vớ vẩn. Chị không đời nào kê khai từng mục ra giống như kê khai lý lịch. Họ tên, quê quán, ngày tháng năm sinh, sở thích, năng khiếu, ước mơ, mẫu người yêu lý tưởng... và thấy thật trẻ con, thật buồn cười.

Hồi đó Quỳnh Hương luôn muốn mình lạ hơn mọi người, nên trong phần tự bạch đã ghi dối rất nhiều điều, cách biểu hiện bằng câu bằng lời cũng hóm hỉnh, rỗng tuếch. Ví dụ ở mục câu danh ngôn thích nhất, Hương đã nắn nót ghi: "Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ bầy tung trái đất". Rồi phần mơ ước, cô chẳng ngần ngại viết "Được là người đầu tiên đặt chân lên Sao Kim".

Đúng là tự cao, tự đại. Anh chàng nào đó đọc những lời Hương viết trong đây chắc sẽ nghĩ cô là một con bé lập dị, hóm hỉnh, không chừng.

Chú gấu Gummy đứng nghiêng đầu nheo mắt cười với tư thế y như tám hình cô dán ở đầu sổ.

Thật quá quái! Quỳnh Hương giận run lên. Cô mở to mắt đọc hàng chữ rất bay bướm ghi ở dưới:

"Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ "và một chữ ký ngoằn ngoèo như núi kẽm gai rồi.

Quỳnh Hương lắc đầu:

- Hồng dám... "Hữu duyên" đâu. Vô duyên thì có.

Mím môi lại, Hương định xé trang vở, nhưng lúc nghiêng đầu để xé, cô bỗng chớp mi khi thấy chú gấu Gummy cũng "dễ thương". Xé chú ra nghĩ cũng tội, đã vậy quyển sổ thể nào cũng sụt sịt. Thôi cứ để mặc gấu ta.

Mưa nắng thất thường, không khéo đuổi mất khách của người ta... Thế nhưng Quỳnh Hương đã thành công, chị Thi, người quản lý quầy hàng trang sức cao cấp Thùy Nhiên này cho cô biết, doanh thu của quầy hai tháng nay tăng vọt lên gấp đôi. Lúc Hương chưa hiểu chị ám chỉ gì khi nói thế thì Thi đã cười cười bỏ nhỏ vào tai cô:

- Em đúng là có duyên buôn bán. Trong trung tâm này biết bao nhiêu quầy trang sức. Chả hiểu sao thiên hạ đi vòng vòng rồi cũng ghé vào quầy của mình. Có được nhân viên giỏi như em, bà chủ chẳng mấy chốc mua hết quầy vàng bạc đá quý khác.

Gã đàn ông nhanh nhẹn kéo cô lại, giọng sẵn đón:

- Xin lỗi! Cô không sao chứ?

- Ờ không! Tôi còn đứng được mà!

Nói dứt lời Hương bước vội xuống lề đường, mắt đảo dác tìm Quỳnh Như.

Lại tới trễ nữa rồi! Biết thế mình tiếp tục đấu láo với bà Thi thêm một chút nữa. Ở trông dầu sao cũng có ghé ngồi, không khí thoáng mát tốt hơn đứng bên lề đường bụi bặm, với nắng chiều vàng vọt thế này nhiều.

Mắt Hương lơ đãng nhìn con phố. Giờ tan sở mọi người hối hả về nhà. Càng thêm tuổi, càng thấy mình chậm đi.

Cô đáp ứng:

- Sao anh nói vậy?

Rồi cô luống cuống ngồi lên sau lưng Cường. Xe lướt qua chỗ gã đàn ông đứng. Cô khẽ liếc và thấy gã vẫn còn nhìn mình, miệng

mỉm cười thật rạng rỡ. Quỳnh Hương hất mặt sang chỗ khác, cô hơi tựa cằm vào vai Cường rồi vội vã ngồi xích ra khi xe quẹo qua ngã tư đường.

Lúc cô đang cố hiểu tại sao mình lại làm thế thì Cường lên tiếng:

- Hương có nghĩ chiều nay người đưa em về nhà là anh không?

Quỳnh Hương thật thà:

- Chưa khi nào em nghĩ đến điều này, vì chị Như nói anh lúc nào cũng bận.

Cường cười giòn.

Này Hương không sao mở miệng được. Với cô chuyện Cường đến rước quả là một bất ngờ, lời anh lơ lửng càng làm tim cô rung động hơn nữa.

Cường là bạn của anh Quốc, chính Cường đã xin việc làm cho Quỳnh Như và hiện tại anh cũng đang tìm chỗ thích hợp cho Hương. Trong gia đình cô, anh có một vị trí đặc biệt. Ba cô luôn trầm trồ ngợi khen Cường, ông thường lấy anh làm điển hình về một mẫu đàn ông thành đạt, tốt bụng, để cho Phi noi theo mỗi khi thẳng nhóc lơ là không lo học. Với ba cô, đàn ông cần nhất là công danh sự nghiệp, điều này hấp với Cường, nên lần nào anh tới nhà chơi ba cô cũng rất thích, ông ngồi nói chuyện với anh lâu đến mức chị Như phải mỉa mai rằng: "Ông Cường hay thật, mê hoặc tâm thần cả ba".

Cường mỉm cười tự phụ:

- Lời của anh... hay dữ vậy sao?

Quỳnh Hương nghiêng đầu:

- Hay nhất khi em im lặng cho anh độc thoại.

- Em lém lảm! Anh chàng nào cao tay ấn mới trị được em.

- Tiếc là em chưa thấy ai cao tay hết.

Vòng tay ra sau cốc nhẹ lên đầu Hương, Cường nói:

- Có anh đây nè! Nếu không cao tay làm sao cóc được em.

- Ủ! Anh chỉ giỏi tài ăn hiếp. Ai mà sợ.

- Anh đâu thích em sợ... Quỳnh Hương anh... anh...

Cô ngạc nhiên:

- Chuyện gì hả anh?

Cường cho xe chạy chậm lại:

- Anh muốn nói với em điều khá quan trọng.

Tim Hương bỗng đập hỗn loạn. Không lẽ Cường muốn thổ lộ những lời cô khao khát được nghe từ lâu. Nhưng lẽ nào điều thiêng liêng ấy lại được anh nói ra vào lúc anh đèo cô trên phố, giữa muôn vàn âm thanh hỗn tạp thế này?

Tình yêu là chuyện riêng tư vô cùng thơ mộng của riêng hai người cơ mà! Lẽ nào Cường lại... lại...

Giọng Cường vang lên thật rõ làm cô hẫng:

- Anh muốn nhờ em việc này.

Quỳnh Hương nhắm mắt cố nén tiếng thở ra thật khế. May là cô ngồi phía sau, Cường không thấy mặt cô vừa rồi, nếu không cô chả biết trốn đằng nào cho bớt xấu hổ.

Ghìm nổi thổn thức xuống, Hương nhỏ nhẹ:

- Việc gì? Anh cứ nói. Nếu giúp được anh, em sẽ cố hết sức mình.

Cường thở phào:

- Cám ơn em trước. Chuyện cũng không có gì khó. Số là như vậy, tối nay, bằng bất cứ giá nào Quỳnh Như cũng phải xong bản báo cáo mà cô ấy phải tổng kết sau buổi họp. Anh sợ Như làm không kịp sẽ ảnh hưởng đến công tác của Như nên muốn nhờ em giúp giùm.

Quỳnh Hương hoang mang:

- Giúp bằng cách nào?

Cường khẽ cười:

- Dễ thôi! Em phụ Như rà lại toàn bộ báo cáo trên máy tính rồi sửa chữa, nếu có sai sót về số liệu. Đã học qua vi tính, chuyện này đối với em đâu có gì khó phải không?

Quỳnh Hương nghe giọng mình như vỡ ra:

- Nhưng máy ở đâu mà làm?
- Cường nói:
- Anh sẽ chở tới sau khi đưa em về nhà.

Quỳnh Hương cắn nhẹ môi:

- Anh... lo cho chị Như ghê.

Giọng Cường thật ngọt:

- Vì Như là chị em mà! Anh đâu muốn Như bị khiển trách. Với lại...

Thấy anh ngập ngừng Hương hỏi:

- Với lại sao hả anh?
- Với lại anh từng giới thiệu Như vào công ty, anh phải có trách nhiệm nâng đỡ cũng như tạo điều kiện cho cô ấy tiến thân. Hoàn tất cả bản báo cáo này là thành công rất lớn của Như.

Quỳnh Hương gật đầu chẳng cần suy nghĩ:

- Em sẽ phụ chị hai, anh đừng lo.

Cường cười thật tươi:

- Hương đúng như anh thường nghĩ.

Vuốt nhẹ những sợi tóc loà xoà trước trán cô lo lắng.

- Anh nghĩ về em thế nào? Chắc tệ lắm hả?

Không trả lời câu hỏi của Quỳnh Hương, Cường vòng vo:

- Hồi còn học phổ thông, anh có mơ một giấc mơ mà tới bây giờ anh vẫn còn nhớ như in. Đó là một giấc mơ tuyệt đẹp.
- Anh mơ thấy gì vậy?

- Anh mơ thấy mình cùng một cô bé lạ nắm tay nhau tung tăng trên cánh đồng toàn hoa cúc trắng. Cô bé ấy có tiếng cười trong vắt và mái tóc thật dài. Trong mơ anh hoàn toàn bị cuốn hút bởi cô

ta. Tụi anh đang vui đùa trên hoa, trên cỏ, bỗng dưng cô bé vụt chạy, anh đuổi theo, đuổi theo mãi nhưng không theo kịp. Cô ấy đã mất hút ở cuối chân trời. Anh tỉnh giấc với nỗi luyến tiếc khôn cùng. Anh cứ ao ước được gặp lại người con gái ấy trong những cơn mơ khác.

Quỳnh Hương tò mò:

-... Thế anh có gặp không?

Cường khẽ lắc đầu, Hương tiếc rẻ:

- Buồn thật!

Xe anh ngừng trước cổng nhà Hương, Cường quay lại nhìn cô:

- Trước đây anh rất buồn, nhưng bây giờ hết rồi. Anh đã gặp cô ấy ngoài đời...

Quỳnh Hương chớp mi. Cô chưa hiểu hết ý của Cường thì anh đã phóng xe đi. Tại sao anh lại kể với cô chuyện giấc mơ thời xa xưa đó, rồi kết thúc bằng một câu lơ lửng khó hiểu thế này, trong khi câu cô hỏi về mình, Cường vẫn chưa trả lời.

Bước vào tới sân, cô gặp Phi.Thằng nhóc nheo nheo mắt:

- Ghê thiệt ta ời! Chê xe bà Như, đi về bằng Dream của ông Cường nhen.

Quỳnh Hương nhăn mặt:

- Biết cái gì mà nói bậy, chị Như bận họp chứ bộ.

- Họp đâu mà họp, chỉ còn về trước chị nữa kìa.

Quỳnh Hương ngạc nhiên:

- Ủa! Thật hả! Vậy sao anh lại nói...

Quỳnh Như ló đầu ra khỏi cửa, giọng nói khó chịu:

- Nói cái gì? Chị nghĩ chắc em không ngốc đến mức nghe anh dụ ngọt

- Dụ... là sao, em không hiểu?

- Dụ làm phụ bản báo cáo tối nay chứ sao nữa.

Quỳnh Hương chưng hửng:

- Ủa! Đó là chuyện của chị. Anh Cường sợ chị làm không xong mới nhờ em phụ. Ảnh lo cho chị như vậy, chị lại quạu quọ, thật kỳ.

Quỳnh Như lăm bằm:

- Không quạu sao được. Đã mệt nhòai cả ngày ở công ty, bây giờ lại làm thêm cả đêm. Để việc này sáng mai làm cũng có chết đâu. Cũng tại ảnh muốn lập công với giám đốc, nên bóc lột người khác.

Quỳnh Hương bênh vực ngay:

- Anh Cường không phải như chị nghĩ đâu. Ảnh nói là... là...

Như gạt ngang:

- Em khỏi cần bênh vực. Chị rành ảnh hơn em nhiều mà. Chẳng qua vì mang ơn nên lần này chị phải làm cho xong để mai ảnh có báo cáo trình lên giám đốc. Nhưng chỉ lần này thôi.

Quỳnh Hương ngớ ngàng nhìn Quỳnh Như dẫn gót bước vào trong.

Không hiểu sao chị Như lại cau có khi phải làm công việc của mình. Rõ ràng anh Cường rất quan tâm tới chị. Ảnh sợ Như bị khiển trách nên đích thân nhờ cô giúp một tay, vậy mà chị Như tỏ vẻ bực bội như bị ép làm quá nhiều việc.

Thật khó hiểu. Trước đây chị Như rất khâm phục Cường và thường không tiếc lời khen anh mỗi khi có ai nhắc tới. Dạo này thì khác, chị Như chẳng khen chê gì hết, nhưng nếu thằng nhóc Phi, ba cô hay anh Quốc và cả cô nữa nói tới Cường, Như đều hất mặt quay đi hoặc nở một nụ cười khinh khỉnh rất lạ.

Sao tự nhiên chị Như lại ghét anh Cường nhỉ?

Phi vừa nhồm nhoàm nhai chuối, vừa hỏi:

- Chuyện gì mà mặt bà Như... hình sự dữ vậy?
- Chỉ trách anh Cường bắt chị làm quá nhiều việc.
- Vậy thì nghỉ đi cho rồi.

Hương gắt:

- Nói chuyện như em nghe phát chán!
- Nếu câu nói vừa rồi là của anh Cường, chắc chị không chán đâu.

Quỳnh Hương giậm chân:

- Đồ quỷ! Em nói bậy bạ chị mách ba.

Phi tỉnh bơ:

- Mách đi! Chấp chị... hai không luôn đó! Hồng biết sao hể nhắc tới ông Cường là chị và bà Như "mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười "

Quỳnh Như nhìn Phi trân trối:

- Em láp váp cái gì vậy?
- Nghe rồi còn giả bộ hỏi. Này nhé, với ba, anh Cường là một tấm gương sáng để em noi theo, với chị Như ảnh là bảng nội quy chỉ cần phải học thuộc lòng để làm việc răm rắp. Còn với chị thì... thì...

- Thì sao?

Phi tủm tỉm:

- Thì ảnh là một bài tình ca suốt ngày chị vừa soi gương vừa hát. Nhưng em nói thiệt ghen. Chị hát dở thí mề, đã vậy bài nhạc tình đó vừa khô vừa đơn điệu. Chán!

Quỳnh Hương lấy hai tay che hai bên má đang đỏ bừng lên. Chết rồi! Thằng nhóc này coi vậy mà ghê. Nó đáng sợ hơn ba mẹ và bà Như.

Trấn tĩnh lại, Hương chối bai bãi:

- Mà giỏi bép xép cái mồm. Anh Cường là một bài vọng cổ, mà chị thì rất ghét cải lương, do đó không đời nào chị ca sáu câu hết.

Phi nheo mắt:

- Chớ hông phải chị sợ xuống xề không nổi hả!

Quỳnh Hương bấu môi:

- Còn lâu mới sợ. Tóm lại anh Cường chả là gì với chị hết.

Bất ngờ ngoài cửa có tiếng gọi:

- Phi ơi! Phụ anh một chút.

Hương giật mình nhìn ra. Đúng là Cường tới. Anh khệ nệ chở máy vi tính phía sau xe, và Phi đang loay hoay tháo dây ràng để mang vào nhà.

Cường nhanh thật, cô về nhà chưa đầy nửa tiếng anh đã tới. Rõ ràng công việc này quan trọng nên Cường mới vội vã như vậy.

Nhớ tới những lời vừa nói với Phi, cô đứng yên một chỗ chớ không vồn vã giống như thường ngày.

Đặt bàn máy và bàn phím lên bàn, Cường hỏi ngay:

- Như đâu rồi Hương?

- Dạ... chị Như trong nhà. Để em gọi chỉ.

Giọng Quỳnh Như khô khan vọng ra:

- Khởi gọi. Chị đây nè!

Cường cười thật tươi:

- Hai chị em cơm nước xong chưa? Bắt đầu từ bảy giờ làm đến khoảng mười một giờ là xong. Anh độ chừng thời gian rồi, không phải thức tới sáng như Quỳnh Như tưởng đâu.

Như bỗng nói:

- Báo cáo này do anh làm, có sai anh sửa vẫn nhanh hơn tụi em phải dò từng phần, phức tạp lắm!

Cường vẫn ngọt ngào:

- Vẫn biết vậy, nhưng tối nay anh phải đi với giám đốc nên mới nhờ tụi em. Đừng làm khó anh nữa mà Như. Ráng sửa những chỗ sai rồi nhập tin lại, đánh bốn bản giùm anh.

- Em đâu dám làm khó, mà chỉ muốn nói rõ ràng rằng đây là phần việc của anh, em được năn nỉ làm giùm, do đó em không chịu trách nhiệm, lỡ có sai sót.

Cường gật đầu ngay:

- Đúng vậy! Trách nhiệm thuộc về anh.

Như cao giọng hỏi:

- Và quyền lợi cũng thuộc về anh?

Cường gãi gãi đầu:

- Ở... không, quyền lợi thuộc về anh em mình. Có bồi dưỡng anh sẽ chia đôi. Đồng ý nhé!

Quỳnh Như ngã giá:

- Chia ba bảy em mới chịu, vì tụi em tới hai đứa lận mà!

Quỳnh Hương bầu tay chị:

-Chị Như kỳ quá, làm giùm có một chút mà tính toán dữ vậy?

Lừ mắt liếc Hương, Như nói:

- Chưa làm, sao em biết một chút?

Cường chột nghiêm mặt:

- Tóm lại em có giúp anh không? Nếu em thấy khó khăn quá, anh sẽ ở nhà làm một mình tới sáng, chớ không đi với giám đốc Nhân nữa.

Quỳnh Hương thấy xốn xang trong lòng. Cô liếc Phi, thằng nhóc ngó lơ lên trần nhà làm cô phải ngó ra sân.

Sao chị Như lại đòi "trả công" trắng trợn đến thế nhỉ? Trách nhiệm chỉ bắt anh Cường gánh một mình, nhưng tiền bồi dưỡng lại bắt chia, mà chia ba bảy mới... gian ác chứ. Không khéo ảnh lại nghĩ cô cũng giống như bà chị tính toán của mình thì thật...

Quỳnh Như nhếch môi:

- Dĩ nhiên em phải làm rồi, vì em là nhân viên của anh mà.

Cường coi như pha câu mĩa mai của Như, anh nói như ra lệnh:

- Vậy thì làm đi. Anh về đây.

Quay sang Hương , Cường dịu giọng:

- Ráng phụ Như giùm anh nhe.

Không dám đưa anh ra cổng vì sợ đôi mắt lạnh như băng của chị Như, Quỳnh Hương chỉ ngồi trên ghế khế gật đầu. Nhưng anh vừa leo lên xe, cô đã cự nự với chị mình:

- Chị làm em mắc cỡ quá. Tính toán từng chút với anh như vậy ba mẹ biết được thế nào cũng rầy.

Quỳnh Như lầm lì:

- Đây là chuyện của chị, sao ba mẹ lại rầy. Chỉ có ngốc như em mới đáng bị rầy. Chưa biết công việc ra sao đã nhận lời giúp. Em bị người ta lợi dụng mà không hay.

- Anh Cường đâu phải mẫu người hay lợi dụng.

-Chị cũng đang cố nghĩ như em.

Quỳnh Hương hỏi đại:

- Dạo này sao chị ghét anh quá vậy?

Quỳnh Như làm thinh. Phi... xía miệng vô:

- Bị... đĩ quá thành ra ghét chứ sao nữa. Em phải học cách của anh để sau này đi làm em sẽ... đĩ nhân viên của mình mới được.

Hương mặc kệ cho Phi nói leo, cô chờ nghe. Nhưng chị Như vẫn im lặng. Mãi một lúc sau Như mới lên tiếng:

- Ăn uống, tắm rửa đi rồi còn phụ chị nữa.

Biết Quỳnh Như không muốn trả lời câu hỏi mình, Quỳnh Hương đứng dậy bỏ vào trong lòng tràn đầy thất vọng. Tự nhiên cô thấy việc sắp làm đêm nay chẳng còn ý nghĩa gì hết, nghĩ tới Cường cô buồn gì đâu. Quỳnh Hương không hiểu nổi chị Như, cũng không đoán được tình cảm của Cường đối với mình.

Cô bé trong giấc mơ ngập tràn hoa cúc trắng kia là ai. Tại sao anh kể cho cô nghe và kết thúc bằng một câu lơ lửng như vậy? Có nên hỏi anh không?

Quỳnh Hương lắc đầu với mình. Không nên mạo muội kỳ thế. Tốt

nhất tối nay hãy nằm mơ, trong giấc mơ hãy thấy mình và Cường đang nắm tay nhau đi giữa những đám cúc trắng như màu mây.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 2

Khôi đưa tay mở cassette rồi nằm xuống giường. Trời nóng không chịu nổi. Căn phòng nhỏ của anh như cái lò nung. Sau một ngày vất vả, trở về cõng riêng để tìm sự thanh thản như Khôi lúc này, thật chán chết, nhưng anh còn biết đi đâu bây giờ nếu không rúc vào đây.

Nhắm mắt lại, Khôi cố quên thực tại bằng cách thả hồn theo tiếng nhạc. Những lúc buồn bực như vậy nhạc hòa tấu luôn làm người ta vui đi nỗi chán chường, thế nhưng hôm nay Khôi vẫn không thoát khỏi sự trần trở, bị quan đang đè nặng lên tim mình.

Hơn cả tháng chạy khắp nơi xin một việc làm mới mà vẫn chưa chỗ nào nhận. Khôi đã quá ê chề với thực tế và thăm thía vô cùng khi nhắm tới nhắm lui từ "thất nghiệp".

Một người có chuyên môn cao, tốt nghiệp đại học loại giỏi mà thất nghiệp ở trong thành phố này chắc không nhiều lắm. Thế nhưng sao không phải ai khác mà chính là anh phải bỏ việc để rồi thất nghiệp. Khôi cay đắng nghĩ ra rằng, trên đời này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, chỉ lý tưởng suông như anh mới tin vào sự công bằng hay tin rằng kẻ có tài sẽ được trọng dụng. Kiều Ngân thường nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng: "chữ tài liền với chữ tai, tài mệnh tương đố. Người ta vươn lên phần nhiều nhờ biết cúi thấp đầu chớ chảnh phải vì tài năng".

Kiều Ngân luôn khinh những kẻ đi lên bằng đầu gối, nhưng cô cũng không coi người bị thất bại như anh ra gì. Thế cho nên từ ngày bị sa thải tới nay, Khôi không ghé nhà cô nữa. Anh sợ phải đối diện với ba mẹ, anh chị của Ngân. Họ toàn là những người có danh phận trong xã hội, anh làm sao chịu nổi khi nghe những câu an ủi, những lời mỉa của họ.

Khôi xoay mình một vòng, anh tìm cái quạt ga và đốt cho mình điếu thuốc. Chả lẽ chịu phụ cậu Thông đứng bán đồ kim khí điện máy? Bận bè nhìn thấy thì cho mà nhục.

Gạt tàn thuốc xuống đất. Khôi hơi nhếch môi. Không có gì nhục bằng xòe tay xin tiền nhà, mẹ anh già rồi, tiền hưu có bao nhiêu đâu chứ! Anh vẫn còn dấu gia đình chuyện bị mất sở, nếu không lại ồn ào nhức óc. Bây giờ tạm thời cứ phụ cậu Tư bán hàng, chừng nào tìm được chỗ hợp với chuyên môn thì nghỉ, còn hơn trong túi không có cả tiền lẻ để uống trà đá.

Cả tháng nay ngày nào cũng phải vờ đi làm đúng tám tiếng đồng hồ vàng bạc, chiều mới được về nhà ngủ lưng, Khôi đã oải quá rồi. Anh hết làm diễn viên với cái vai diễn chán ngắt này. Sáng mai anh sẽ đến cửa hàng của cậu Tư sớm, anh mà chần chừ biết đâu đã có người khác làm việc của anh. Lúc ấy có tiếc cũng trễ. Bỗng dưng Khôi nhớ tới gương mặt cô gái suýt đâm vào anh chiều nay. Trông cô ta y như Quỳnh Hương, chủ nhân quyển sổ bìa nhung đỏ anh nhặt được trong thư viện.

Nói là nhặt được thì không đúng. Chính cô thủ thư đưa nó cho anh chung với mớ sách anh mượn. Khôi hoàn toàn không để ý vì bên ngoài quyển sổ là một bìa sách cũ, đến khi về nhà giờ ra xem anh mới hết sức ngạc nhiên lẫn thích thú.

Đọc những lời "Tự bạch" ngộ nghĩnh, dễ thương và ngông nghênh lẫn kiêu ngạo của một bầy con gái. Khôi thấy mình như trẻ lại.

Thời cấp sách đến trường đã qua lâu bỗng hiện hiện trước mắt. Khôi đọc đi đọc lại nhiều lần đến mức thuộc lòng từng sở thích của Quỳnh Hương. Cô bé có chiếc răng khểnh nghiêng đầu nhìn anh thật lí lắc, những lúc buồn chán, ngắm hình cô bé cũng thấy vui vui.

Anh giữ cuốn sổ hơn một tuần lễ, ngày nào vào thư viện nhằm giết thời gian, anh cũng để ý tìm nhưng không gặp Quỳnh Hương. Buồn tay Khôi đã vẽ và ghi vớ vẩn vào trang sổ cuối cùng. Rồi cũng trong những hôm lang thang đi tìm sở làm, anh đã tới đầu ngõ nhà cô bé, đi qua lại vài lần và không can đảm bước vào. Trở ra quán cà phê ngồi phì phà điếu thuốc, Khôi chợt thấy mình ngó chưa từng có. Kiều Ngân mà biết anh "man" thế này chắc cô ấy sẽ véo anh đến ngất ngư. Nhưng chả lẽ vứt cuốn sổ thì tội. Cuối cùng anh đã nhờ thằng nhóc tự nhận ở cạnh nhà Quỳnh Hương trả cho cô.

Nhìn thằng nhóc đội quyển sổ trên đầu, nhảy chân sáo vào ngõ, lòng Khôi chợt rộn ràng như trẻ thơ. Anh vừa quên chuyện này thì tình cờ gặp Quỳnh Hương bằng xương bằng thịt ngoài đời. Nếu đúng là cô ấy thì hai người có hữu duyên không nhỉ?

Khôi cười một mình. Có gặp nhau lần nữa mới đúng là hữu duyên. Nhưng nếu gặp cô bé nào cũng biết anh là ai đâu mà lo tới duyên với nợ. Đúng là ở không rồi nghĩ bậy. Thân thất nghiệp, đối phó với mỗi Kiều Ngân là muốn điên rồi, đèo bồng chỉ một người con gái khác.

- Khôi à! Có Kiều Ngân tới kìa!

Nghe mẹ gọi, anh vội nhồm dậy. Bước ra phòng khách Khôi thấy Ngân ngồi một mình trên salon mặt tươi roi rói.

Đưa tay vuốt lại mái tóc cả tháng chưa hớt, Khôi ngồi xuống kế bên và hỏi:

- Em tới lâu chưa?

Kiều Ngân nhìn anh:

- Độ nửa tiếng. Em nói chuyện với cô nãy giờ.

Khôi lo lắng:

- Có lộ bí mật của anh không đó?

- Làm sao lộ được. Nhưng em buồn cười khi nghe cô than rằng dạo này anh làm việc cực lắm, cực tới nỗi về tới nhà là vào phòng nằm lì ở trống tới chả đi đâu chơi như trước đây vì quá mệt mỏi.

Cổ kềm tiếng khúc khích, Kiều Ngân nói nhỏ vào tai Khôi:

- Cô đâu có biết cậu quý tử của mình đã đi chơi suốt tháng nay rồi.

Anh giỏi lắm nên mới qua mắt được người đa nghi như cô.

Khôi gượng gạo nhếch môi nhưng không sao cười nổi. Anh có cảm giác Kiều Ngân không chỉ xem thường mình mà cô còn coi thường luôn cả mẹ anh.

Trước kia Kiều Ngân là học trò của mẹ Khôi, cô thừa biết bà ghét nhất là dối trá, lúc còn đi dạy bà luôn thẳng tay với học sinh gian lận. Khi làm kiểm tra, Ngân đã từng bị mẹ Khôi cho một điểm không về tội sử dụng "bùa". Bây giờ thấy anh nói dối mà bà chẳng nghi ngờ nên cô cười mẹ con anh chớ gì.

Tự nhiên Khôi xẵng giọng:

- Chuyện có hay đâu mà em cười. Anh muốn điên vì phải sống giả dối như thế này.

Kiều Ngân thản nhiên:

- Tất cả cũng tại anh thôi. Nếu anh nói thật với cô từ đầu thì đâu phải khổ thế này. Nghĩ lại xem nói dối như vậy anh được cái gì, hay mất luôn cả chút lòng trung thực mà cô Nhiên từ lâu vẫn tin tưởng.

- Em trách anh phải không Ngân?

- Em tiếc cho anh chớ không trách. Nếu anh mềm mỏng một chút thì đâu đến nỗi bị mất việc.

Khôi vung tay lên:

- Miệng lưỡi của em giống y thằng cha giám đốc của anh. Hừ!

Mềm mỏng. Đó chỉ là cách nói khéo thay cho từ xảo trá, quy lụy.

Anh không mềm mỏng được, em thừa biết mà. Sao hôm nay nhắc lại với anh chi vậy?

Kiều Ngân xụ mặt:

- Tự nhiên nổi quạu với em. Lúc nào anh cũng nóng nảy, thấy ghét. Biết vậy em chẳng thèm tới đây.

Khôi ngả đầu vào thành ghế, giọng mỉa mai:

- Tới thăm anh lúc này coi chừng mang tiếng đó.

Kiều Ngân ầm ức:

- Đủ rồi! Anh vừa phải thôi. Em đã làm gì có lỗi mà cả tháng nay anh không ghé nhà, thậm chí không thèm điện thoại cho em dù chỉ

một lần. Anh lẩn tránh em, nhưng có lần tránh được thất bại của mình không?

Khôi ngang ngang:

- Anh đang đối diện với chính anh và không lẩn tránh ai hết.
- Vậy sao em chờ anh không đến?
- Anh đâu thích nghe lời giáo huấn của những người luôn luôn thành đạt.

Kiều Ngân phì cười:

- Lại cay cú. Anh chị và ba mẹ em rất quan tâm tới anh. Anh Hải đã tìm được một chỗ làm, nên bảo em đến kêu anh chuẩn bị để thứ hai theo anh tới đấy. Tay giám đốc này là bạn anh, họ đã đồng ý rồi.

Khôi ngạc nhiên:

- Nhận và không cần xem qua lý lịch, trình độ học vấn, chuyên môn? Vậy họ sẽ phân anh vào khâu nào? Và công ty ấy làm gì, ở đâu?

Kiều Ngân ngập ngừng:

- Nghe đâu đấy là một công ty liên doanh với Đài Loan, chuyên sản xuất cầu lông...

Khôi trợn mắt:

- Sản xuất cái gì?
- Cầu lông. Họ cần người như anh. Có trình độ đại học điện tử, thông thạo Anh ngữ, có kinh nghiệm tiếp thị... Công ty này làm ăn quy mô, họ xuất khẩu cầu lông qua Hồng Kông, và một số nước khác nữa.

Khôi nhún vai:

- Anh sẽ làm gì ở đó? Lựa lông vịt bằng máy vi tính à?

Kiều Ngân lắc đầu:

- Làm sao em biết được. Anh Hải đâu có nói rõ, và em cũng đâu dám hỏi. Ảnh tìm việc giùm anh là chuyện lạ, vì ảnh còn rất giận vụ anh quậy ở công ty cũ đến mức bị đuổi. Dù sao chỗ đó cũng quen biết bạn bè với ảnh, anh làm vậy mất mặt ảnh lắm.

Khôi khó chịu:

- Chuyện của anh đâu ăn thua gì tới ảnh mà mất mặt.

Kiều Ngân nghiêm nghị:

- Nói như anh nghĩa là chúng mình chả có quan hệ gì hết, đúng không?
- Ý anh đâu phải vậy. Đừng bắt lỗi bắt phải nữa. Xét cho cùng anh không làm gì để anh Hải mất mặt. Thành Trí chơi đều, anh đánh nó là đúng, và đúng nhất là đánh nó tại công ty, trước mặt giám đốc với nhân viên.
- Hành động của anh là hành động bột phát, trả thù cá nhân và chả phù hợp với người trí thức.

Khôi nóng nảy châm một điều thuốc:

- Người ta bảo đánh chó phải dùng gậy đánh chó. Với hạng như Trí đập vào mặt là đúng. Ai nói anh còn đồ, du đặng cũng được. Tồi nhất là hạng đàn ông ném đá giấu tay, làm mà không dám nhận.

Kiều Ngân mím môi:

- Anh Trí đâu tệ dữ vậy. Gia đình em và gia đình anh quen biết mấy chục năm, em hiểu tánh anh quá mà. Đánh anh như thế ba mẹ em cũng khó xử với người ta. Khi hành động lỗ mãng cho hả giận, anh có nghĩ tới ai đâu.

Khôi làm thinh, anh rít liên tục điều thuốc. Những lời Kiều Ngân nói giống như chế dầu vào lửa. Lúc anh cố dằn sự bực bội, ghen tức đang ào kéo đến, cô lại tỏ ý bênh vực Trí và quy trách nhiệm cho hành động đã rồi của anh. Khôi biết Kiều Ngân và gia đình không tin Trí đã hại anh bằng cách cho virus phá gần hết các phần mềm về trình bày, tạo các tờ giới thiệu, quảng cáo thuyết trình anh đang lưu giữ.

Dĩ nhiên việc làm này không thể bắt quả tang. Khôi và Trí đều là dân trong nghề, anh phải biết ai đã chơi mình chứ.

Kết quả công ty bị thiệt hại, Khôi bị khiển trách nặng, anh vẫn lặng lẽ chịu đựng, nhưng Trí đã ngạo nghễ nói với anh rằng: Bằng mọi giá anh ta sẽ tống khứ Khôi khỏi công ty này cũng như khỏi trái tim của Kiều Ngân.

Chính câu tuyên chiến xác xược ấy khiến Khôi nổi điên lên. Anh nhào tới tống vào mặt Trí một đấm, hấn vùng chạy qua bên phòng họp của giám đốc. Khôi chạy theo túm áo Trí, đập hấn liên tiếp mấy cái trước bao nhiêu đôi mắt kinh hoàng của cả phòng họp. Khôi đã không biện minh gì cho hành động của mình. Anh làm đơn xin thôi việc trước khi bị buộc phải nghỉ. Dù biết anh có tài, khả năng làm việc gấp đôi Trí, giám đốc công ty cũng không giữ anh lại. Lý do hết sức đơn giản, Trí là con trai của bạn ông ta, không có Khôi ông ta vẫn tìm được người khác giỏi như anh, nhưng không có Trí, ông ta sẽ mất chỗ dựa.

Đời là thế đấy! Khôi đã bị tống khứ khỏi công ty, anh đâu thể bị hất ra khỏi trái tim của Kiều Ngân. Nhưng anh vốn kiêu ngạo, nếu Ngân không tin những việc đã xảy ra như lời anh kể mà tin Trí hơn thì Khôi chẳng còn gì để giải thích nữa hết.

Thấy anh đấm mình trong khói thuốc, Ngân giậm chân:

- Anh làm sao vậy? Ngồi bên em mà tâm trí để ở đâu đâu.

Khôi chậm rãi nói:

- Anh đang suy nghĩ xem em hiểu Trí tới cỡ nào, nhiều hơn hay ít hơn hiểu anh.

Kiều Ngân hình hinh mũi:

- Anh khó hiểu hơn Trí, cho nên em hiểu anh nhiều hơn anh.
- Vậy sao!
- Em nói anh không được ghen nhe, Trí là mẫu người thực tế, đơn giản chứ không hay nghĩ những chuyện viễn vông, bao đồng và tùy hứng như anh. Đối với ba mẹ, anh chị của em, Trí cực kỳ lễ phép ảnh rất siêng tới lui thăm viếng, quà cáp hẳn hoi, chứ không phải lơ là và thích nói ngược, nói ngông với ông bà cụ như anh đâu. Mẹ em nói có phước mới lấy được ông chồng như Trí.
- Còn vô phước mới vớ phải người như anh chứ gì?

Kiều Ngân dài giọng:

- Anh nói chứ hổng phải em à nghe.

Khôi lơ lửng:

- Cứ xem như anh nói giùm em đâu có sao.

Ngân đâm vào vai anh:

- Lúc này mà còn đùa. Bộ không sợ mất em hả? Mất việc làm rồi tới mất bồ chả mấy hồi đâu. Dạo này nhiều người đeo theo em lắm đó.

Khôi cười khẩy. Anh không hiểu sao Ngân có thể nói như vậy với người mình yêu vào lúc anh ta đang ở bước đường cùng. Đành rằng Ngân là cô út cưng của gia đình giàu có, cô quen được nuông chiều nên phát ngôn đôi khi hợm hĩnh khó nghe. Nhưng Ngân đã ra đời đi làm rồi, cô đâu phải là con bé con mười lăm mười sáu để muốn nói gì cũng được. Ngân biết anh yêu cô nhưng lẽ nào cô quên rằng anh rất cao ngạo, tự ái? Hai người từng giận nhau bao nhiêu lần vì tật cố chấp. Khôi chẳng nhớ, anh chỉ nhớ rằng Kiều Ngân luôn luôn làm lạnh trước, và lần nào Khôi cũng xiêu lòng vì những giọt nước mắt ăn năn của cô.

Bỗng dưng Khôi thấy chán nản cùng cực. Lúc anh đang cần nghe những lời động viên an ủi chân thật của Kiều Ngân, thì cô lại đồng đánh làm cao, dù kiêu làm cao này Ngân đã thực hiện nhiều lần, và lần nào Khôi cũng hằm hằm vì ghen. Nhưng hôm nay Khôi không ghen nổi trái lại anh bực bội, khó chịu giống như bị sỉ nhục.

Anh nói:

- Trong những người đeo theo em đó, chắc Trí là kẻ kiên trì, nhẫn nại nhất?
- Anh đoán đúng phóc. Thế có ghen không?

Khôi cộc lốc:

- Ghen! Nhưng ghen vì tự ái chứ không vì yêu.

Bá vai anh, Kiều Ngân hí hửng:

- Vì cái gì cũng được, miễn là anh có ghen là em khoái rồi.

Nhắm mắt lại, Khôi khổ sở kêu lên:

- Trời ơi! Em không có gì hay hơn, thiết thực hơn để nói với anh sao Ngân?

Tròn mắt rất ư... ngây thơ, Kiều Ngân hỏi lại:

- Yêu đương và ghen tuông không thiết thực sao?
- Với anh bây giờ công việc là trên hết.

Kiều Ngân dẫu môi:

- Thì em đã bảo thứ hai theo anh Hải tới chỗ làm mới. Có việc làm rồi mà còn căng thẳng với em. Thấy ghét thật.

Khôi khô khan:

- Em nghĩ anh chịu làm chỗ này?

Kiều Ngân giầy nẩy:

- Anh lại đùa. Không chịu chắc anh Hải mắng em gục mặt luôn. Phải nắn nỉ gây lưởi, anh mới chạy lung tung tìm việc cho anh, em đã bảo anh chịu làm ở đó. Bây giờ anh nói vậy, thật em hết ý kiến rồi.

- Đáng lẽ em phải cho anh biết trước khi tự ý quyết định. Vì là chuyện của anh.

Kiều Ngân ầm ức:

- Anh lang thang cả ngày biết ở đâu mà tìm. Với lại anh Hải bảo phải trả lời ngay chứ bộ. Lo cho anh để bị trách thế này thà em để mặc còn hơn.

Khôi xồn xang nhìn mắt Ngân rơm rớm, anh biết mình sắp bại trận đến nơi, nhưng đi làm ở chỗ do Hải giới thiệu anh không muốn chút nào. Hải là bạn thân của Trí, anh ta ngầm phản đối chuyện Kiều Ngân yêu Khôi, vì lý do gì Hải tốt với anh như vậy?

Dịu dàng kéo Ngân vào lòng, anh hôn thật lâu lên môi cô rồi mới từ tốn nói:

- Anh không hề trách em, trái lại anh cảm động khi thấy em lo cho anh. Điều anh ngại là không biết mình làm gì trong cái "công ty cầu lông" đó, nếu không đúng chuyên môn anh chán rồi nghỉ ngang thì phiền anh Hải. Thà từ chối từ đầu vẫn hay hơn.

Kiều Ngân thủ thỉ bên tai anh:

- Vấn đề này anh khỏi lo. Anh Hải biết rõ anh là chuyên viên vi tính, dĩ nhiên phải tìm chỗ hợp với anh, nhưng qua đây làm phải cố gắng. Nếu yêu em, anh hãy chịu khó một chút.

Thấy Khôi im lặng, Ngân nói tiếp:

- Thứ hai em sẽ đi với anh.

Khôi nửa đùa nửa thật:

- Em định áp tải hay theo để ủng hộ tinh thần anh vậy?

Kiều Ngân lim dim mắt:

- Muốn nghĩ là em ép buộc anh cũng được. Đây là sự cưỡng ép có lợi cho anh mà.

- Thứ hai em không đi làm sao?

Kiều Ngân ngập ngừng:

- Cơ quan cho em nghỉ hai ngày.

- Để làm gì?

Kiều Ngân nói nhỏ:

- Để chuẩn bị đi Singapore một tháng.

Khôi sững sờ. Tự dưng tim anh nhói lên một cái và anh thấy xấu hổ khi nghĩ mình ganh tỵ với người yêu.

Đi Singapore là mơ ước của Kiều ngân, cô luôn cố gắng trong công việc để mong có cơ hội được đi tập huấn chuyên môn ở nước ngoài. Hôm nay Ngân đã được như ý. Anh mừng cho cô mới đúng chứ sao lòng lại thấp thỏm kỳ vậy.

Siết Kiều Ngân vào lòng, Khôi cười:

- Vậy là toại nguyện rồi nhé!

- Lẽ ra đợt này em chưa được đi đâu, Nhưng có bác Lễ nói vào, nên mới có tên em nằm dưới cùng của danh sách, bác ấy làm em bất ngờ vô cùng.

Khôi nhú mày, chút ghen tuông vừa nén xuống lại bùng lên. Ông Lễ là ba của Trí, ông rất có uy thế trên nhiều lĩnh vực kinh doanh ở thành phố này. Tiếng nói của ông luôn luôn có trọng lượng đáng kể. Kiều Ngân nhờ ông nên mới được đi Singapore là chuyện không gì đáng thắc mắc. Nhưng Khôi thấy lo vì giữa anh và Trí có nhiều chênh lệch quá. Đang lúc Khôi lờ vận, thất thời thì ba của Trí lại giúp Kiều Ngân đạt được điều cô mong ước. Ai biết chuyện gì sẽ xảy đến nếu trong những ngày tháng tới, Khôi vẫn còn gặp vận rủi, không tìm được chỗ đứng kha khá trong xã hội như ý thích của Kiều Ngân và gia đình cô.

Kiều Ngân chớp mắt:

- Nghe nhắc đến bác Lễ, anh không vui phải không?

Khôi nhún vai:

- Anh chỉ nghĩ nếu anh là ông ấy thì sau khi em ở Singapore về anh sẽ làm gì tiếp theo cho em cảm động mà chú ý đến anh chàng Trí. Mẹ em nói có phúc mới lấy được ông chồng như hấn. Biết đâu ông Lễ lại bảo tu ba kiếp mới cưới được vợ như em. Trí chắc có căn tu, nên hấn lễ phép, vâng lời người già, còn anh tu không được, đã vậy tính tình lại viển vông. Sợ kiếp này anh không lấy được em vì vụng đường tu quá!

- Sao lúc nào anh cũng xọ chuyện này qua việc nọ hết vậy? Anh nên nhớ rằng đi nước ngoài là tiêu chuẩn em được hưởng. Tất cả nhờ ở công sức năng lực của em, nếu bác Lễ không nói vô, lần sau cũng tới phiên em kia mà.

- Nhưng em có nghĩ xem tại sao ông Lễ lại "nói vô" giùm em lúc này không?

Kiều Ngân hùng hồn:

- Tại bác là bạn của ba em.

- Còn nữa, tại con trai ông yêu em. Ông ta bắc cầu cho Trí leo đố.

- Anh đã nghỉ vừa thôi, bác Lễ biết em coi Trí như anh Hải và biết em có người yêu rồi.

Khôi ngắt lời cô:

- Nhưng lúc này người yêu của em đang thất thế, mọi cái đã thay đổi, đâu có gì chắc để bảo đảm tình cảm mình không đổi thay.

Kiều Ngân giận dữ:

- Đổi thay hay không là do anh, nếu sợ em thành đạt hơn anh, thì tự bản thân phải cố gắng vươn lên. Với em người đàn ông bản lĩnh là người thức thời, biết chịu đựng những khó khăn nhỏ nhất để lo sự nghiệp. Gia đình em ai cũng coi trọng sự nghiệp, anh cũng phải vậy, nếu anh là một thành viên.

Khôi bực dọc:

- Sự nghiệp, sự nghiệp với anh không quan trọng bằng cách sống. Anh lo mình sống ích kỷ, thiếu trung thực, chỉ nghĩ tới bản thân mà quên mọi người xung quanh thôi.

Kiều Ngân dịu giọng:

- Anh trách em chớ gì? Em biết anh buồn vì em đi xa lúc này, nhưng anh phải hiểu cho em, cơ hội không bao giờ đến hai lần, nếu bỏ qua dịp này, lỡ không còn dịp khác thì sao?

- Người có tài chả bao giờ sợ mất cơ hội. Anh không ganh với em, nhưng thật lòng anh buồn khi em dễ dàng nhận sự giúp đỡ của ông Lễ.

- Bác ấy giúp đỡ em vì ngày xưa ba em từng nâng đỡ bác.

Khôi bắt bẻ:

- Vậy sao trước đây chính bác trai nhờ, ổng lại từ chối. Anh còn nhớ rất rõ, lần ấy không được đi Singapore em khóc như con nít, anh phải chở em lang thang ngoài phố suốt một đêm để dỗ dành.

Kiều Ngân vẫn nhỏ nhẹ:

- Lúc đó bác Lễ chưa có điều kiện nên không giúp được thì sao. Anh cứ suy đoán lung tung cho khổ mình, mà khó chịu người khác. Anh làm em không thoải mái vì những nghi ngờ, ghen tuông. Tính cách này trước kia anh đâu có, tại sao chỉ một thời gian ngắn anh thay đổi kỳ cục vậy?

Khôi nóng nảy:

- Anh thay đổi hay em đổi thay mà không hay? Nói thật, những chuyện ngẫu nhiên trong đời thì chả thiếu, nhưng việc ông Lễ giúp đỡ cho em được đi tu nghiệp sau khi anh đập dập mũi Trí thì không thể nào ngẫu nhiên được. Em thừa biết, nhưng cố tình không nghĩ tới. Em làm anh thấy bị sỉ nhục.

Kiều Ngân hơi nhồm dầy:

- Anh tự cao quá nên mới thấy vậy. Ngoài tình yêu dành cho anh, em còn gia đình. Anh bảo em làm cách nào cho vừa lòng cả đôi bên đây? Gia đình xem việc bác Lễ lo cho em là đương nhiên, anh

lại coi đó là sự sỉ nhục.

Ngừng lại một chút, Ngân nói tiếp:

- Mọi người trong nhà không nói ra, nhưng em biết ai cũng đánh giá việc anh gây hấn với Trí. Nếu bây giờ em không đi Singapore thì gia đình sẽ trách em không biết điều, u mê trong tình yêu. Tất cả những trách cứ, phê phán đó đều bất lợi cho anh, cho hai đứa sau này.

Khôi điềm tĩnh:

- Em không cần biện minh cho việc đã quyết định. Anh cũng không quan tâm đến sự đánh giá của gia đình em, vì mọi người đều cho rằng anh sai, anh còn đồ, lỗ mãng không phù hợp với truyền thống dĩ hòa vi quý, và tính cách đả nhau bằng lời của gia đình em. Anh suy nghĩ kỹ lắm rồi và thấy có cố gắng cách mấy cũng khó trở thành thành viên trong nhà em được. Cách sống, và cách nghĩ của chúng ta khác xa, qua mấy năm dài quen nhau, em luôn bắt anh thay đổi thế này, tập tành thế nọ, thậm chí bắt anh quên đi nhiều thói quen để có thể hòa hợp với gia đình em. Nhưng bản thân em chưa bao giờ có ý tưởng sẽ chuẩn bị tinh thần ra sao, cho thích nghi với lối sống của gia đình anh, một gia đình thanh bạch.

Kiều Ngân hơi ngỡ ngàng:

- Tại sao hôm nay lại nói vấn đề này với em?

Khôi lạnh lùng:

- Vì đây là lúc thích hợp nhất. Từ khi yêu nhau đến nay, chúng ta chưa thật sự gặp trắc trở nào ngoài việc gia đình em không thích anh. Trước đây anh chủ quan cho rằng việc này không quan trọng, miễn em yêu và chịu làm vợ anh là đủ. Bây giờ đụng chạm thực tế, khó khăn làm anh nhìn mọi vấn đề đều khác, chúng ta lại xa nhau mấy tháng dài, đây là dịp để mình nhìn lại mình. Biết đâu chừng em sẽ nhận ra em chưa hề yêu anh, những tình cảm từ trước đến giờ chỉ là ngộ nhận thì sao.

Kiều Ngân cười nhạt:

- Thất nghiệp ăn ở không, anh chả nghĩ ra được điều gì hay hơn sao? Em tưởng thực tế khó khăn sẽ làm anh có cái nhìn khác về cách xử sự hoặc phát hiện một hướng đi mới nào đó cho bản thân, ai ngờ anh chỉ tìm ra những chuyện để càn nhán em thôi. Trước khi đi xa, em phải nghe những lời này, thật chán ngắt.

Ngúng nguẩy đứng dậy, Ngân gằn giọng:

- Anh Hải có lòng tốt tìm việc cho anh rồi. Còn đi làm hay không tùy ý. Em về đây.

Khôi buồn bã nhìn Kiều Ngân rồi máy xe phóng ra khỏi ngõ, lòng dâng đầy chua xót. Khi vừa quen Kiều Ngân, mẹ anh đã ngăn nhưng anh không nghe. Bà nói yêu và cưới con gái giàu hơn mình

có nhiều cái khó lắm. Lúc đó với Khôi, khó gì cũng mặc. Bây giờ anh lại thấy khác, tự ái của đàn ông, cùng thất bại của cuộc sống khiến anh nhìn tình yêu với đôi mắt đầy e ngại. Anh biết gia đình Ngân đang tìm cách loại anh ra khỏi trái tim cô bằng cách gây mâu thuẫn nhằm làm Ngân chán anh. Việc Ngân đi Singapore rõ ràng là bước đầu làm Khôi càng thua sút cô hơn. Kiêu Ngân có hiểu điều này không mà cứ khẳng khẳng cho mình hành động đúng. Khôi thở dài. Trách Ngân vô ích, cô không thể làm khác vì chính bản thân Ngân đang mong đi tu nghiệp hơn ai hết. Nếu không muốn mất cô, anh phải hết lòng phục tùng, nghe lời gia đình Ngân, điều này Khôi biết anh không thể làm được.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 3

Đẩy phong bì đựng tiền về phía Quỳnh Hương, Quỳnh Như nói:

- Tiền bồi dưỡng làm báo cáo nè. Chị cho em hết đó.

Hương đặt tờ báo xuống bàn, giọng khó chịu:

- Cuối cùng chị cũng nhận tiền, kỳ cục thật.

Giọng Quỳnh Như tỉnh queo:

- Chẳng có gì là kỳ, với ông Cường phải làm thế mới vừa, không thì ông còn bóc lột tới đâu nữa ấy chứ!

- Chị cứ nhắc tới nhắc lui từ bóc lột. Anh Cường đã nói tối đó phải đi với giám đốc, nên không phụ mình được mà.

- Và em tin ảnh trăm phần trăm?

Nghiêng đầu ngắm gương mặt bất bình của Hương, Như nói tiếp:

- Trong nhiều trường hợp khác em thường rất đa nghi, sao với anh Cường em dễ tin quá vậy?

Người Hương nóng bừng lên, cô đáp bừa:

- Vì ảnh là người trung thực.

- Ảnh mà trung thực. Hừ! Tối hôm chị em mình cùng lưng, mỗi mắt làm lại báo cáo anh ta đi đâu, làm gì em biết không?

Thấy Hương tròn mắt nhìn mình, Quỳnh Như bèn nói luôn:

- Anh ta đi chơi với con gái của giám đốc thì đúng hơn là đi với ông.

Tim Quỳnh Hương thất lại, cô thần thờ hỏi:

- Thật hả?

Như bĩu môi:

- Đi chơi với bồ mà dám nói đi theo thủ trưởng. Tệ hết biết.

Quỳnh Hương khó nhọc lên tiếng:

- Chắc tại ảnh ngại nói thật, mình sẽ không làm giúp chớ gì.

Quỳnh Như so vai:

- Dù ngại cái gì đi chăng nữa, Cường cũng không phải là người trung thực như em vừa nhận xét. Ngoài ra ảnh còn là người thủ đoạn. Nội cách nhờ em làm báo cáo là đủ thấy rồi. Đúng ra báo cáo đó ảnh đã làm sai, giám đốc yêu cầu sửa lại, bổ sung số liệu cho chính xác đầy đủ. Ảnh vừa muốn đoái công chuộc tội, vừa muốn giám đốc thấy mình siêng năng, cần mẫn, luôn xả thân vì công việc của cơ quan, nên đã hứa liệu là sáng sẽ trình bản báo cáo mới. Ai ngờ vừa hứa xong thì con gái cưng của giám đốc gọi điện thoại tới ra lệnh tối phải đưa cô nàng đi nghe nhạc giao hưởng. Cường đang rập tâm đeo đuổi cô ta nên đâu dám trái

lệnh. Thế là trăm dâu đổ đầu tằm. Chị phải lãnh cái báo cáo quỹ sứ ấy vì chị mang ơn ảnh. Sợ chị làm không xuể, Cường đích thân tới chỗ em để rước về và để giao việc.

Mắt long lên, Quỳnh Như hậm hực:

- Chị tức vì ảnh nói với em việc làm báo cáo là trách nhiệm, bổn phận của chị.

Giọng Quỳnh Hương yếu đuối:

- Nếu không nói vậy, em đâu chịu phụ chị.

- Hừ! Điều này chứng tỏ Cường là người thủ đoạn, làm việc gì cũng tính toán nhằm có lợi cho mình bất cần biết tới người khác.

- Chị có quá lời không? Việc này đúng là anh Cường đáng trách, nhưng đâu đến nỗi như chị vừa nói. Hôm đó lẽ ra cho em biết, sao chị làm thình để bây giờ lên án ảnh gắt như vậy?

Quỳnh Như xụ mặt:

- Tại hôm ấy chị tưởng ảnh đi công chuyện với ông giám đốc thật, nên dù bức mình khi bị bắt phải làm báo cáo dùm, chị cũng phải nhận, sáng này nghe mấy đứa làm chung rù rì với nhau, chị tức muốn chết. Hóa ra tụi mình bị lừa. Nghĩ tới em, chị nổi sùng lên chạy qua phòng ảnh đòi tiền bồi dưỡng. Mới đầu ảnh nói chưa có, chị làm mặt ngầu và than đang cần tiền đi đám cưới, thế là ông ta phải đau khổ xì tiền ra. Đáng đời!

Hương lắc đầu:

- Em sợ chị luôn. Được mấy đồng mà mang tiếng, dù sao ảnh cũng đưa chị vào đó làm mà.

- Không lẽ vì vậy mà suốt đời chị phải bị ảnh bắt làm không công hết việc này tới việc khác. Qua lần này, anh Cường kiên mặt chị rồi, vậy cũng tốt.

- Nhưng nếu thế, ảnh cũng đâu thêm nâng đỡ chị.

Quỳnh Như nhún vai:

- Còn người khác, đâu phải công ty chỉ có mình ảnh. Mà anh Cường giỏi nói bằng miệng chứ đời nào nâng đỡ ai, ngược lại người có tài còn bị ảnh trù dập là khác.

Quỳnh Hương ngờ vực nhìn chị mình. Gương mặt bình thản của Như làm cô hoang mang không biết chị ấy nói thật hay dối. Chẳng lẽ Cường như vậy? Cô không tin. Ba luôn khen Cường tốt, có tài, anh Quốc cũng khen. Còn Quỳnh Hương thấy anh rất dễ mến, chỉ có chị Như chê Cường thôi. Tại sao vậy? Phải tại chỉ đã được "người khác nào đó nâng đỡ nên không cần ảnh nữa không?

Quỳnh Hương dò dẫm:

- Người nào nâng đỡ chị chắc phải hơn hẳn anh Cường một cái đầu, nếu không làm sao thoát khỏi sự trù dập của ảnh.

Như cười:

- Hiện giờ chưa ai nâng đỡ chị hết, nhưng nếu có, người đó không

những hơn ông Cường một cái đầu mà còn hơn hẳn một trái tim. Điều cần nhất ở đàn ông là rộng lượng. Ông Cường thiếu hẳn điểm này.

Hương hình mũi trâu:

- Chị nói y như rãnh đàn ông lắm không bằng.

Như liếc em gái:

- Liệu cái mồm nói bậy đi. Đàn ông nào chị không biết chứ anh Cường thì em nên đề phòng. Ảnh xảo lắm!

- Tự nhiên biểu em đề phòng anh Cường. Lạ đời thật.

- Đừng làm bộ nữa. Em thích ảnh, nhà này ai không biết. Chị nói thật, ảnh không đáng để em bận tâm đâu.

Quên cả xấu hổ vì bị phát hiện tình cảm lâu nay giấu kín, Quỳnh Hương phản ứng ngay:

- Ai chả có khuyết điểm. Với em những khuyết điểm của ảnh không quan trọng.

Quỳnh Như nghiêm nghị ngắt lời cô:

- Nhưng ảnh có chú ý gì tới em đâu?

Câu nói của Như như gáo nước lạnh hắt vào mặt Hương, cô ngồi chết sững trên ghế và nghe giọng chị mình sắc như dao:

- Người Cường đeo đuổi là Thu Minh, con ông giám đốc Minh, em chỉ là người đề nhờ vả mỗi khi ảnh cần, nhờ vả và không cần trả ơn. Chính vì vậy chị phải đòi cho bằng được tiền bồi dưỡng làm báo cáo, chị không muốn em bị lợi dụng, cũng như muốn cho Cường biết hãy thôi cái trò bắt cá bằng lưới ấy đi. Hừ! Anh ta định lưới không được cá lớn thì còn cá bé hay sao ấy!

Quỳnh Hương cắn môi:

- Chị đừng nói nữa. Em hiểu anh Cường hơn chị. Đúng là từ trước tới giờ ảnh có nhờ chị em mình những việc vặt vãnh, nhưng nếu căn cứ vào đây đánh giá ảnh lợi dụng thì hơi quá đáng so với việc ảnh giúp chị vào công ty đó làm.

Ngừng lại để thở, Hương nói tiếp:

- Còn chuyện em thích ảnh, hay ảnh chẳng chú ý gì em không liên quan tới ai trong nhà hết, chị đừng động đến nữa.

Dứt lời Quỳnh Hương đứng dậy đi một mạch ra sân. Bây giờ chỉ còn một mình, cô để mặc nước mắt tuôn rơi. Vẫn biết Cường đeo đuổi người khác chẳng để ý tới cô, nhưng Hương vẫn không sao ghét anh được.

Yêu là thế nào Quỳnh Hương không hiểu nữa. Hồi còn đi học, cô cũng quen và thấy thích vài người. Cô với họ cũng đi chơi, cũng hờn giận rồi cũng chả tới đâu. Lớp học tan mỗi người một ngã, thỉnh thoảng có nhớ về ngày đó, Hương thấy những anh chàng thấy thật trẻ con, giống như cô, họ cố làm ra vẻ người lớn bằng cử chỉ ngông nghênh điệu bộ kiêu cách, lời nói phở trương.

Có lẽ họ cũng mơ ước là người đầu tiên đặt chân lên sao Kim, hay đòi một điểm tựa để bẫy trái đất như cô.

Cái thời vụng dại ấy qua rồi nhưng Quỳnh Hương đã trưởng thành đâu. Cô vẫn khao khát tìm cho mình một tình yêu và một người yêu mà mỗi lần tưởng tượng ra người yêu của mình, Hương đều nghĩ tới Cường, dần dà hình bóng anh choán hết tâm trí cô, trở thành người yêu của cô, nhưng tiếc thay đây chỉ là mối tình đơn phương, một chiều. Cường đã có người yêu, cô ta hơn Quỳnh Hương về mọi mặt, về tất cả.

Trở vào nhà, cô leo lên giường nằm im như ngủ. Ngoài phòng khách Phi mở nhạc thật to và ồm ồm hát theo: "Trái tim ngục tù, trái tim ngục tù, anh yêu em đến ngàn thu..."

Quỳnh Hương thở dài. Cô đang bị cầm tù bởi chính trái tim mình, thật khổ quá!

Đang thẫn thức với bao điều suy tư, Hương bỗng nghe tiếng Phi ngay đầu giường:

- Anh Cường tìm bà kia.

Hương nhòe dãi, lắp bắp:

- Ai chứ?

Phi phì phèo điều thuốc:

- Đã nói là anh Cường mà chị còn hỏi ai. Ảnh vừa mời em điều thuốc ba số nè. May mà ba không có ở nhà nên em mới được đường đường chính chính hút thuốc.

- Có anh Quốc không?

- Không! Ảnh đi sô lô mà đòi gặp chị, chắc có vấn đề.

Quỳnh Hương ngần ngừ:

- Chị Như đâu? Hay anh Cường tìm chị Như.

Phi hít một hơi dài như người sành điệu rồi mới nói:

- Chị Như chờ mẹ đi công chuyện. Em đã bảo anh Cường tìm chị mà. Chắc muốn "Đền ơn đáp nghĩa" vụ nhờ vả hôm trước chứ gì. Ra gặp ảnh đi.

Quỳnh Hương bước tới trước gương cô vuốt lại mái tóc, nghiêng đầu nhìn mình và chậm chạp đi ra. Tim đập thành thịch như vừa chạy nước rút, Hương không biết sẽ nói gì với Cường. Cái mặt nạ vô tư của cô đã bị chị Như lột ra rồi, cô đâu thể đóng kịch với chính bản thân, cũng như đâu thể để lộ tình cảm với Cường. Tốt hết hãy im lặng nghe anh nói. Chẳng biết tối nay Cường sẽ nói những gì đây.

Thấy Cường nhìn mình, Hương luýnh quính. Cô có cảm giác chóng chệnh thật kỳ khi nghe anh nói:

- Em đang làm gì thế?

Quỳnh Hương trả lời nhanh như máy:

- Em nằm đọc sách.

Cường cười. Giọng cười nghe âu yếm làm sao:

- Vậy mà trên đường tới đây anh cứ lo em đi chơi với bạn mất rồi.
- Anh tìm em có chuyện gì không?

Cường nheo mắt:

- Bộ anh hay tìm em vì công chuyện lắm sao?

Quỳnh Hương chớp mi:

- Anh chỉ tìm em duy nhất một lần ở cửa trung tâm thương mại, và lần đó rõ ràng vì công chuyện.
- Nhưng lần này thì không. Anh muốn mời em đi uống cà phê.
- Vì em đã phụ chị Như làm báo cáo giùm anh, đúng không? Em ghét hình thức "bánh ít đi, bánh quy lại" này lắm. Em...

Cường lắc đầu:

- Em hiểu sai về anh rồi. Sao em không nghĩ anh đến đây vì điều gì khác.

Tim Hương thất lại, cô nói:

- Tại em không nghĩ ra điều gì khác hết.

Cường trầm giọng:

- Anh sẽ nói cho em biết điều khác đó. Đi uống cà phê với anh nhé.

- Em không thích uống cà phê.

- Nhưng em có thích đi với anh không?

Quỳnh Hương muốn ngạt thở. Cô tránh đôi mắt đăm đăm của Cường và nhẹ nhẹ gạt đầu.

Cường hơi ngả người về phía trước:

- Vậy là được rồi.

Hương ngơ ngác:

- Anh nói được cái gì cơ chứ?

Cường không trả lời. Anh lại nhìn cô, cái nhìn chăm chú lạ lùng của Cường làm Hương khộp.

Anh thì thầm:

- Nếu không thích ra quán thì chúng ta ở nhà. Anh phải nói với em một chuyện quan trọng.

Hương trấn tĩnh mình bằng câu nói đùa:

- Quan trọng hơn việc làm báo cáo không?

Mắt Cường cau lại như bị phạt ý anh nghiêm nghị:

- Anh không giỡn đâu.

- Thế sao anh không nói chuyện đó với ai mà phải là em?

- Vì em là người anh cần phải nói.

Ngập ngừng một chút, Cường vụt hỏi:

- Quỳnh Hương, có khi nào em thức mắc về cô bé trong giấc mơ ngập tràn hoa cúc trắng của anh không?

Quỳnh Hương lắc đầu thật nhanh:

- Ờ, không. Đó là giấc mơ của anh, em thức mắc làm gì. Hôm

trước anh nói đã gặp lại cô ta, vậy giới thiệu với em đi. Chắc cô ấy dễ thương lắm.

Cường gật đầu:

- Không những cô bé dễ thương mà còn thông minh lém lỉnh nữa. Anh rất.. rất.. yêu cô ấy, nhưng không biết cô ta ra sao. Anh muốn nhờ em hỏi giùm.

Nuốt nghẹn ở cổ xuống, Quỳnh Hương chặn ngực mình:

- Em hỏi giùm anh? Làm sao em hỏi được khi không biết người anh yêu là ai, ở đâu.

Cường nhỏ nhẹ bảo:

- Cô ấy ở trong nhà này, và em hiểu cô bé ấy hơn ai hết.

Quỳnh Hương tái cả mặt, tay cô run rẩy bấu thành ghế, giọng nghèn nghẹn:

- Chị Như! Anh yêu chị Như hả?

Mắt tròn lên đầy ngạc nhiên, Cường xua xua tay, giọng khỏ sở:

- Không, không phải. Tại sao em lại nghĩ cô bé đó là Như hả Quỳnh Hương? Phải vì em chẳng có chút cảm tình nào với anh không?

Quỳnh Hương ngồi sững trên salon, cô thấy như mình đang lạc trong sương, cảnh vật chung quanh như nhòe đi, Cường ngồi sát bên cô hồi nào chả biết, Hương chỉ nghe tiếng anh thật gần:

- Cô gái từng bắt hết hồn vía anh là em, em có tin không? Hôm trước kể cho em nghe chuyện giấc mơ hoa cúc xong rồi, về nhà anh trần trọc mấy đêm liền. Tối đó anh phải đi theo giám đốc và con gái ông ta để nghe nhạc giao hưởng. Ngồi trong nhà hát mà hồn phách anh trôi tận nơi đâu. Anh xót xa khi nghĩ tới em, và Quỳnh Như. Hai người vì anh vất vả cả đêm, nên với anh bây giờ nhạc giao hưởng là một kỷ niệm đáng sợ. Quỳnh Hương hãy cho anh biết, em nghĩ gì về anh?

Lời nói y như tổ tình của Cường làm Hương không ngược nổi cặp mắt nhìn lên, hai má cô nóng bừng, người nôn nao run rẩy.

Cường dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Cái luồng điện từ anh truyền sang có sức công phá dữ dội. Hương cảm thấy tức thở.

Kết cục của bao tháng ngày chờ đợi, chịu đựng là đây. Hương chẳng bao giờ ngờ mối tình đơn phương tuyệt vọng của cô lại kết thúc ngọt ngào và đẹp như giấc mơ thế này, khi vừa cách đây vài tiếng đồng hồ, Hương đau đớn đến chết được vì những lời chị Như kể về Cường.

Thì ra sự thật không phải giống lời chị Như, Cường yêu cô, rất yêu cô Hương nghe mũi mình cay cay và những giọt nước mắt bỗng đầm đìa như mưa rơi trên má.

- Em đừng khóc! Anh biết em cũng yêu anh. Bông cúc trắng bé

bồng ả!

Quỳnh Hương ấm lòng vì giọng nói quyến rũ và câu kết luận giản dị của Cường. Cô lao vào vòng tay anh như tìm một sự che chở.

Từ nay trở đi cô không còn khoắc khoải cô đơn nữa rồi.

Cường vuốt nhẹ tóc Hương và nói chắc chắn:

- Anh sẽ nhờ ba mẹ đến thưa chuyện với hai bác. Anh sẽ cưới em trong năm nay. Nhất định là thế, em có vui không? Có đồng ý không?

Quỳnh Hương nép đầu vào ngực anh. Thái độ tin cậy của cô là tất cả câu trả lời: "Em bằng lòng". Hai người tựa sát nhau thêm một chút. Đủ thời gian để Hương bớt xúc động. Cường vội ngồi xích ra với tư thế nghiêm túc, đàng hoàng.

Rồi như không để ý tới vẻ hạnh phúc lẫn e ấp rụt rẻ vì mắc cỡ của Hương anh lên tiếng:

- Chuyện của chúng mình có thể bị phản đối.

Quỳnh Hương buộc miệng như một phản xạ:

- Chị Như phải không?

- Em đoán hay thật. Chắc Như đã từng nói nhiều điều về anh với cả nhà?

- Ờ, không có. Chỉ nói riêng với em thôi.

- Như bảo em đừng thèm yêu anh phải không?

Quỳnh Hương vội vã nói:

- Chị Như bảo anh không hề chú ý đến em, em đừng thèm nghĩ tới anh cho khổ. Em không tin lời chị và đúng là chị đã sai khi phán đoán thế. Từ giờ trở đi em hết khổ sở vì những lời của chị Như rồi.

Nhìn Cường thật chăm chú. Hương hỏi:

- Nhưng anh không hề theo đuổi Thu Minh phải không?

Cường nhếch môi đầy vẻ ngạo mạn:

- Thu Minh à? Cô ta là một con búp bê, thứ búp bê của nhà giàu để trong tủ kính. Anh cũng thích những con búp bê như vậy, nhưng không yêu, không đeo đuổi. Cuộc đời anh dành để đeo đuổi sự nghiệp. Tình yêu đối với anh rõ ràng cụ thể mà hôn nhân là đỉnh kết thúc tốt nhất. Anh đã chọn em vì biết chắc chắn em yêu anh, mang đến hạnh phúc cho anh. Vì vậy em đừng bao giờ nhắc đến những cô gái khác với anh. Vô ích lắm biết không cưng.

Quỳnh Hương khe khẽ gật đầu. Cô sung sướng khi nghĩ: trong trái tim Cường chỉ có mỗi mình cô. Anh đứng đắn, chân thật nên vừa ngỏ lời yêu là đã đề cập tới hôn nhân. Một người đàn ông ba mươi tuổi đời, dáng cao ráo thanh nhã, cử chỉ lịch sự, quần áo luôn thẳng thớm, sạch sẽ, phong cách lạ làng, trẻ trung đã là một bề ngoài hấp dẫn phụ nữ, huống hồ chi Cường còn là một trưởng phòng quản lý kinh doanh có kinh nghiệm về xuất nhập khẩu, tiếp thị, nghiên cứu thị trường giỏi. Có người chồng như vậy hẳn là

điều mơ ước của nhiều cô gái, chứ đâu phải chỉ riêng Quỳnh Hương.

Không chút vướng bận, nghĩ suy về cách tỏ tình, lần việc đề cập tới chuyện cưới hỏi chớp nhoáng của Cường, Quỳnh Hương như say men hạnh phúc, cô say mê ngồi nhìn Cường vung tay, kêu hãnh ban những lời vẽ vờ về một tương lai chỉ có hai người. Trong tương lai đó, Cường mang dáng vóc của một đại đế quyền hành hơn là một ông chồng bình thường. Vị đại đế ấy nhiều tham vọng và hơi ích kỷ, Quỳnh Hương lờ mờ nhận xét như vậy, nhưng liền tức thời cô đã biện minh cho những lời nói của anh. Cường là một người đàn ông tài năng, cá tính độc đáo, mạnh mẽ, anh có hơi ích kỷ một chút trong những dự tính cho tương lai của mình cũng đâu có sao. Quỳnh Hương yêu anh, cô sẽ hy sinh, để cuộc sống gia đình luôn luôn hạnh phúc. Cô tin là sự việc chắc sẽ diễn ra như vậy, vì Cường đã nói anh chọn cô vì biết chắc cô yêu anh, mang đến hạnh phúc cho anh kia mà!

Chiều mưa ngày ấy

Chương 4

Quỳnh Hương hồi hã đứng dậy:

- Em về đây chị Thi!
- Làm gì gấp dữ vậy? Chưa bốn giờ mà! Sợ anh chàng đến không thấy em rồi nổi giận hả?

Quỳnh Hương ngượng ngùng nhìn đồng hồ. Đúng là chưa bốn giờ, Cường không đến sớm như vậy, nhưng chiều nào cô cũng đợi thật sớm. Cô biết thời gian của anh rất ít. Cường rất ghét chờ người khác, dù đó là người yêu, nên để anh đứng ngoài cổng dù một phút Hương cũng xót lòng.

Giọng Thi tò mò vang lên:

- Từ lúc quen anh chàng này em luôn luôn tắt bật trong giờ giấc. Trước đây dù đã hết giờ, em vẫn còn kê cà tán dóc. Lúc này thì téch thẳng một mạch y như đàn bà về muợn sợ chồng la, con khóc. Bộ anh chàng khó tính lắm hả?

Quỳnh Hương nói ngay:

- Không phải! Tại tụi em ít thời gian ở gần nhau nên em mới tranh thủ từng chút. Này nhé, đưa em về nhà xong, anh lại chạy làm thêm tới chín mười giờ mới về. Bởi vậy để anh đợi, thấy tội lắm! Em không nhớ.

Thi gật gù:

- Anh ta chịu khó nhỉ! Nhưng chị nói thật, tương em chắc chắn bị ăn hiếp rồi.

Quỳnh Hương kêu lên:

- Sao chị nói vậy?

Thi cười cười:

- Vì em có vẻ lụy anh ta quá! Trong tình yêu kẻ nào yêu nhiều kẻ đó khổ. Em yêu nhiều mà còn để lộ tình yêu của mình, bảo sao không bị ăn hiếp.

Quỳnh Hương cố giữ vẻ tự nhiên:

- Em chả thấy khổ gì hết.
- Ấy là tại gông chưa đeo vào cổ đấy. Đến lúc làm vợ rồi thì biết. Bọn đàn ông thẳng nào chả ích kỷ. Nó biết mình yêu, mình cần nó, thì chẳng mấy chốc mình thành nô tỳ của nó ngay.
- Đàn ông kiểu chị nói chắc ở các thời phong kiến nào ấy chứ, đời nay vợ chồng đều đi làm, đều bình đẳng như nhau, đâu có chuyện coi vợ như nô tỳ được. Vả lại đàn ông có ăn học, có văn hóa đối với vợ phải khác đàn ông vũ phu, lỗ mãng chứ!

Thị trợn mắt:

- Ôi trời ơi! Em đang diễn thuyết ấy hả! Đúng là nói y như sách, không một chút thực tế nào hết. Cho em biết, đừng nói chi đến năm hai ngàn, dù có tới năm ba ngàn đi chẳng nữa, đàn ông vẫn là đàn ông với bản chất ích kỷ và những thói hư tật xấu có từ thời ăn lông ở lỗ.

Quỳnh Hương hơi mỉa mai:

- Nếu thế ông xã chị nằm trong dạng nào mà chị sai ảnh chạy có cò vậy?

Thị nháp nháy mắt:

- Ảnh vẫn nằm trong dạng đàn ông nguyên thủy nhưng được chị rèn luyện từ ngày ảnh đại dột mở miệng tỏ tình. Lần đó chị làm cao lắm. Chị nói: từ nhỏ tới lớn chị chẳng phải làm động móng tay, cạo nước mẹ nấu, quần áo mượn ngoài giặt, cực khổ chịu không nổi. Nếu yêu, phải chiều ý chị từng chút, chị bị tim bẩm sinh, chỉ cần xúc động là lăn đùng ra xỉu. Chị đưa ra nhiều yêu sách lắm và tưởng ảnh hết dám yêu chị rồi chứ. Ai ngờ sau một đêm về suy nghĩ, sáng sớm hôm sau anh chàng vác bộ mặt bơ phờ vì mất ngủ tới nhà và bảo: "Dù em thế nào, anh cũng không thể thiếu em". Nắm được trái tim của ảnh rồi, chị bắt đầu huấn luyện. Đàn ông y như cây bon sai, khi đã tạo dáng rồi cứ từ từ mà uốn nắn. Mười năm nay ông xã chị nổi tiếng cưng vợ, cưng con, đảm việc nước, giỏi việc nhà. Tất cả là nhờ chị đã giữ thể thượng phong ngay từ ngày đầu.

Quỳnh Hương chép miệng:

- Đâu phải đàn ông nào cũng dễ uốn nắn như cái cây bon sai của nhà chị.

- Em nói đúng. Điều quan trọng là mình phải làm chủ trái tim họ, chứ không để họ làm chủ linh hồn mình.

Quỳnh Hương khẽ lắc đầu:

- Em yêu và muốn người ta hiểu rằng tình yêu của em dành cho người ta nhiều hơn người ta dành cho em gấp mấy lần.

Thị phán một câu:

- Ngốc! Rồi em sẽ thấy Cường lộng quyền tới cỡ nào. Chị không phải thầy bói, nhưng xem tướng chẳng tệ đâu.

- Ý chị nói tướng em sợ chồng và tướng Cường ăn hiếp vợ chứ gì? Thông thường người đàn ông giỏi biết lo toan từ việc ngoài đời đến việc trong nhà đều hơi độc đoán, gia trưởng. Em chấp nhận yêu và sợ chồng mình.

- Vậy thì số em khổ vì Cường rồi!

Quỳnh Hương cười cười rất vô tư:

- Đó là "Nỗi đau khổ ngọt ngào" phải hông chị? Thôi em về thật đây!

Dứt lời Quỳnh Hương xoay xoay cái xắc tay chân nhún nhảy đi ra cửa, miệng khe khẽ hát. Tình yêu là người ta yêu đời hơn và thấy xung quanh bất cứ cái gì cũng vậy, cũng dễ thương. Mặc xác cho bà cụ non Thi muốn nói tào lao thì nói, mình vẫn thích Cường biết rằng mình yêu anh ấy nhiều hơn anh ấy yêu mình. Mình yêu và không hề tính toán kiểu bà Thi, vì yêu đồng nghĩa với hy sinh kia mà.

Chiếc Dream của Cường trở tới, gương mặt anh lạnh lùng và khó đăm đăm làm Quỳnh Hương lo lắng. Cô lên ngồi phía yên sau thật nhẹ rồi hỏi cũng thật khẽ:

- Anh không khỏe trong người à?

Cường âm ừ trong miệng:- Anh có sao đâu. Chỉ bức mình thiên hạ thôi.

- Chuyện gì vậy anh?

Cường không trả lời mà nói:

- Tìm một quán nào ngồi với anh. Về nhà giờ này anh chịu không nổi.

Quỳnh Hương dạ nhỏ rồi tựa đầu vào lưng anh. Chiều xuống thật bình yên, được ở bên anh phút giây nào cô cảm thấy hạnh phúc phút giây ấy. Cường là người nghiêm túc và nguyên tắc, trong tình yêu anh cũng thế. Một tuần Cường ấn định ngày nào anh đến đón cô về, ngày nào hai người sẽ cùng đi chơi, và anh thực hiện răm rắp theo thời khóa biểu đã đề ra. Anh luôn làm chủ bản thân, Quỳnh Hương thán phục Cường vì anh rất có ý chí, cương quyết trong mọi việc. Chưa khi nào cô nghe Cường bức bối vì người nào đó. Anh không nhận xét, phê phán ai, nhưng Hương biết anh luôn cố gắng hết sức mình để vượt trội hơn các nhân viên khác trong công ty.

Chiều nay nhìn vẻ khó đăm đăm trên gương mặt Cường, Hương đoán chắc anh đang bức dữ lắm! Cô phải nói gì cho Cường vui lại đây?

Vòng tay ôm chặt ngang người anh, Quỳnh Hương hơi nũng nịu:

- Giận thiên hạ rồi giận luôn em sao mà làm thỉnh vậy?

Cường khẽ nói:

- Anh đang nghĩ xem phải lựa lời thế nào để nói chuyện với em đấy chứ!

- Chỉ cần lựa sao cho mỗi câu đều có ba từ "Anh yêu em" là được rồi. Em nhớ rõ anh chỉ nói với em câu ấy duy nhất một lần, cho tới tận bây giờ vẫn chưa thèm nhắc lại. Không sợ em quên hả?

Quỳnh Hương nghe Cường cười:

- Anh không có thói quen nhắc đi nhắc lại một câu nói đã đạt kết quả mỹ mãn. Em muốn quên anh thì quên. Anh chấp đó.

Quỳnh Hương véo hông Cường một cái, anh kêu lên rồi giữ tay cô

thật chặt. Chiếc Dream ngừng trước một quán cà phê. Cường gọi xe và choàng tay ngang eo dịu Hương vào trong. Anh có vẻ hãnh diện khi thấy nhiều cặp mắt đàn ông nhìn theo hai người với vẻ trầm trồ ganh tỵ.

Cường nói nhỏ vào tai Hương:

- Người ta đang khen chúng mình đẹp đôi kìa. Em còn đòi quên anh nữa không?

Quỳnh Hương không dám ngó xung quanh, cô lénh quính nép bên Cường đi suốt dãy hành lang. Tới cái bàn khuất sau cây chuối ngọc vàng những chùm trái, anh kéo cô ngồi xuống chung một ghế mây dài. Quỳnh Hương bâng khuâng ngả đầu tựa vào vai Cường, mi khép hờ chờ một nụ hôn quen. Nhưng chiều nay anh không tham lam hôn mê mãi môi cô, mà Cường để cô nôn nao đợi chờ.

Anh lên tiếng làm Hương mở vội mắt ra:

- Em biết anh phải lựa lời để nói với em về ai không?

Như đang nằm mơ bị gọi dậy bất ngờ, Quỳnh Hương ngơ ngác:

- Ai hả anh?

Cường mím môi hần học:

- Bà chị hai yêu mến của em chứ ai.

- Chị Như làm sao?

Cường hất hàm:

- Em nghĩ Như bị làm sao à? Hừ ! Cô ta lúc này vững như băng thạch vì được cấp trên nâng đỡ tận tình nên chẳng có làm sao đâu.

Quỳnh Hương hoang mang nhìn Cường. Rõ ràng anh đang kèm chế bản thân bằng cách đốt thuốc. Cường chưa bao giờ hút thuốc trước mặt Hương vì anh biết cô sợ khói và vì anh cũng không nghiện, thế mà chiều nay Cường lại rít liên tục hai ba hơi dài. Chị Như đã làm gì khiến anh có vẻ bất ổn thế này? Khoảng thời gian gần đây hai chị em cô không thân mật với nhau như trước. Tất cả tại Cường. Đúng hơn phải nói tại cô với Cường yêu nhau nên chị Như và cô trở nên xa cách. Khi biết gia đình Cường sẽ tính tới chuyện hỏi cưới Quỳnh Hương, chị Như lằng lằng chẳng nói năng chi, cô biết chị mình không hài lòng, nhưng vì lý do gì, Hương chẳng dám hỏi.

Trước đây vì cho rằng Cường đeo đuổi Thu Minh chớ không để ý tới Hương, nên chị Như đã khuyên cô không nên nghĩ tới anh cho khổ. Đến lúc thực tế cho thấy Cường thật lòng yêu và định cưới cô làm vợ. Chị lại buồn bực, khó chịu ra mặt. Tại sao vậy?

Chả lẽ chị Như cũng yêu Cường? Mặt Quỳnh Hương biến sắc khi nghĩ tới điều khủng khiếp này, nhưng giọng của Cường đã làm cô bình tĩnh trở lại:

- Đạo sau này Như ghét anh lắm, dù cô ấy biết tương lai anh sẽ là chồng em.

Quỳnh Hương chớp mắt:

- Không có đâu, chị Như lúc nào cũng tôn trọng nề nang anh. Chỉ vẫn nhắc chuyện nhờ anh đưa vào công ty chỉ mới có việc làm ổn định như hiện giờ.

Cường xoa tay:

- Không cần phải nói dối, anh biết rõ Quỳnh Như hơn em gấp mấy lần. Chiều nay anh muốn nói với em chuyện của Như.

Hương lo lắng:

- Chuyện có quan trọng không?

Cường thủng thỉnh gạt đầu. Đợi người phục vụ để hai ly nước ngọt lên bàn rồi đi khuất, anh mới nghiêm nghị:

- Nếu Quỳnh Như không là người trong nhà, anh chẳng đời nào động tới chuyện tình cảm riêng của cô ấy làm chi. Nhưng im lặng thì lương tâm cắn rứt, trách nhiệm lại nặng cạnh bên lòng.

Anh yêu em nên lo cho Như.

Quỳnh Hương thắc thỏm vì cách rào đón của Cường, cô nóng nảy hỏi tới:

- Em vẫn chưa hiểu chuyện chị Như ra sao hết. Anh nói đại đi.

Cường tỏ vẻ khổ sở:

- Sợ khi nghe xong em lại bảo anh nhiều chuyện, vả lại chắc gì em tin anh hơn tin Như.

Quỳnh Hương dịu giọng:

- Anh biết là em tin anh nhất mà.

- Vậy thì anh nói Quỳnh Như đang mê đắm trong tình yêu và danh vọng.

Quỳnh Hương hấp tấp:

- Chỉ y... ê... u ai vậy?

- Tay trợ lý giám đốc trong công ty anh. Cỡ tuổi Quỳnh Như mới yêu là hơi muộn, vì vậy việc cô ấy tìm được cho mình một chỗ nương tựa lý tưởng là đáng mừng. Nhưng anh không mừng được vì.. vì.. tay này đã có vợ con.

- Thật hả?

Cường khó chịu:

- Đã tuyên bố là tin anh nhất mà còn hỏi. Anh có khi nào nói dối em chuyện gì chưa?

Quỳnh Hương ngồi co lại, cô thấy lo cho Quỳnh Như và lo cho cả mình. Cường rất nghiêm túc, anh ghét tất cả những gì gây tai tiếng, bởi vậy anh xem chuyện chị Như là quan trọng cũng đúng.

Cường đâu muốn có bà chị vợ yêu loạn như thế.

Cường nói:

- Anh từng phân tích hơn thua rồi khuyên Như nhiều lần, tưởng cô

ấy hiểu ra vấn đề rồi, ai ngờ hai người ngày càng u mê hơn, lún sâu hơn vào tội lỗi.

Quỳnh Hương cắn môi, cô tìm mãi không ra lời nào để biện minh cho chị Như, tâm trí cô toàn những câu hỏi, những lời trách móc. Tại sao một người cứng rắn, thông minh có ăn học đẹp như chị lại có thể yêu một gã đàn ông có vợ con cơ chứ! Hay là hẳn ta đã dùng uy quyền, địa vị của mình để dụ dỗ chị?

Bỗng dưng Hương liên tưởng tới một gã trung niên đầu hói, trán trợt, bụng phệ, miệng cười híp mắt và thấy ghê tởm lẫn phần nộ. Cô thần thờ nhìn viên đá dần tan trong ly:

- Không đời nào em ngờ chị Như lại tới nông nổi này. Chắc chị bị người ta dụ thôi.

Cường nhún vai:

- Trong chuyện yêu đương, khó nói ai dụ ai lắm. Hai người đều lớn cả rồi. Họ hiểu rõ mục đích đến với nhau mà! Biết Chánh đã có gia đình, Như vẫn lao vào là không đúng. Hồi chiều này vợ anh ta vào tận công ty để tìm Như.

Quỳnh Hương hoảng hốt kêu lên:

- Trời ơi! Rồi sao?

- May mà chị ta gặp anh tại cổng nên chuyện đánh ghen đã không xảy ra.

Hương rung mình khi nghe Cường thản nhiên nói đến hai từ "đánh ghen". Thật xấu hổ. Chắc anh coi thường chị em cô lắm rồi!

Cô khỏ sở:

- Anh đã nói gì với bà ấy?

- Chủ yếu là năn nỉ rồi kéo chị ta qua cái quán bên kia đường và ngồi chịu trận mấy mất tiếng đồng hồ để nghe rửa xả, mắng nhiếc.

Quỳnh Hương trợn mắt:

- Sao lại rửa xả, mắng nhiếc anh?

Cường cười như mếu:

- Vì bà ta biết Như là chị vợ tương lai của anh. Thế mới nhục chứ!

Quỳnh Hương nghe giọng mình nghèn nghẹn:

- Em xin lỗi.

Cường không để ý lời xin lỗi của Hương, anh tiếp tục tuôn một hơi những âm ức:

- Chị ta chửi cho đã mồm rồi bắt đầu hăm he đủ thứ. Thú thật đây là lần đầu tiên trong đời anh bị xúc phạm đến mức hết chịu nổi.

Nếu không vì em, anh đã bỏ mặc cho mục Hoạn Thư ấy muốn làm gì thì làm, tới đâu thì tới.

Hương lo lắng:

- Bà chằn ấy hăm gì hả anh?

- Nhiều lắm! Nghe mà hãi hùng, nhưng Như đâu có dám. Sau khi rời được bả đi, anh vào tìm Như và kể cho cô ấy nghe toàn bộ. Hừ

! Em đoán xem chị Hai em đã nói sao với anh?

Nhìn đôi mắt phần nộ của Cường, Quỳnh Hương lắc đầu:

- Em không còn tâm trí đâu nữa để đoán. Anh nói đại đi!

Cường cau mặt lại:

- Như bảo anh là người không có trái tim, không biết yêu, vì vậy đừng thọc gậy vào tình yêu của người khác.

Quỳnh Hương làm thinh. Chị cô từng nhận xét về Cường như vậy với thái độ khá gay gắt. Chị ấy khẳng định bảo Cường là người nhẫn tâm ích kỷ, nhưng khi cô bức tức phản ứng lại thì Như lặng lẽ rút lui. Thì ra chỉ rút lui vì bản thân mình có khuyết điểm, chị phản đối tình yêu của Cường và cô vì khuyết điểm này chớ chẳng vì lý do nào khác hết. Bộ Như nghĩ nếu Cường không yêu Hương thì gia đình sẽ không ai biết đến mối tình đáng trách của chị hay sao? Đúng là khi đã mù quáng vì yêu, người ta trở nên lẫn lộn đáng thương. Thế nhưng có nên thương hại chị Như không? Bỗng dưng Quỳnh Hương thấy chị mình đáng trách hơn là đáng thương. Chỉ luôn chê người yêu của cô, nhưng chỉ lại yêu một người đã có vợ. Nếu không ngăn chặn chắc cả gia đình sẽ nhục đến chết vì chỉ thôi.

Cô rầu rĩ nhìn Cường:

- Thật em không hiểu chị Như sao chị nói như thế mà không mắc cỡ chứ.

Cường cười nhạt:

- Tại Như cho là mình đúng.

Quỳnh Hương hỏi:

- Ông Chánh là người như thế nào hả anh?

- Chánh là một con cáo già trên đường đời cũng như trường tình. Trong công việc anh ta tỏ ra nghiêm túc, chu đáo, năng động, hoạt bát nên rất được lòng cấp trên. Đối với phụ nữ, Chánh điệu nghệ lắm. Lúc nào anh ta cũng quan tâm chăm sóc từng cô rất tận tình, nhưng Chánh cũng không quên thở than rằng mình bất hạnh trong cuộc sống gia đình. Quỳnh Như đã sa vào cái bẫy êm như nhung của Chánh mà không hay. Cô ấy ngây thơ nghĩ rằng mình là cái phao cấp cứu mà Chánh cần bám vào lúc này. Không có cô, anh ta sẽ chìm xuống tận đáy đại dương của sự bất hạnh.

Uống một ngụm nước, Cường nói tiếp:

- Anh đã khuyên Như nhiều lần, thậm chí gây gổ như hồi chiều, nhưng vẫn chẳng ăn thua gì. Sau cùng anh đành mang tiếng nhiều chuyện để nói lại với em. Gia đình lúc nào cũng có cách giải quyết riêng mà người ngoài không bày được. Anh hy vọng Quỳnh Như sẽ suy nghĩ chín chắn để chúng mình đừng bị mang tiếng lây. Nếu không chuyện hỏi cưới chắc sẽ gặp khó khăn.

Quỳnh Hương thót tim, cô ngỡ ngàng vì không ngờ Cường xem

nặng sĩ diện đến thế. Giọng nói có vẻ hăm dọa của anh làm cô tự ái. Rõ ràng Cường chỉ nghĩ tới mình thôi chứ chẳng cần biết gia đình cô sẽ phải làm sao để khuyên lớn, ngăn cản chị Như.

Cô bỗng nổi chứng ngang ngược lên:

- Nếu anh sợ bị mang tiếng thì đừng tính tới cưới hỏi, vì ví dụ chị Như đồng ý chấm dứt mối tình này, anh cũng mang tiếng rồi. Huống hồ chị em chưa biết thật sự chị ấy với ông Chánh đó có quan hệ thế nào. Nhỡ vợ ông ta ghen ầu ghen tã thì sao? Chị Như có quyền yêu bất cứ ai, miễn chị không vi phạm luật hôn nhân thì thôi.

Cường ngó cô không chớp mắt rồi anh quát nhỏ:

- Em điên chưa mà nói như vậy? Nói và không thèm nghĩ tới luân thường đạo lý, búa rìu dư luận. Đâu thể nào có chuyện muốn yêu ai thì yêu, hay muốn bỏ ai thì bỏ được. Anh và em đâu có lỗi, nhưng tự nhiên bị ảnh hưởng vì quyền tự do yêu đương của Như. Thật bất công! Anh nói với em để gia đình có biện pháp bắt buộc cô ấy quên đi, chứ đâu phải để nghe em nói ngang thế này.

Quỳnh Hương chống tay tự lự. Cô buột miệng:

- Chắc chị Như khổ lắm, biết khuyên chỉ cách nào đây chứ.

Cường cười khẩy:

- Giữa hai người đó làm gì có tình yêu mà sợ Như khổ. Chẳng qua họ đến với nhau vì một bên có tiền tài danh vọng, một bên có tuổi trẻ và nhan sắc thôi.

- Chị em không tệ vậy đâu.

- Không như thế sao lại cặp với Chánh? Có thể em giận câu nói trắng trợn vừa rồi của anh vì em còn lý tưởng và mơ mộng nhiều quá. Nhưng cuộc sống luôn luôn có những mặt trái trần trụi.

Quỳnh Như thuộc mẫu người khác em, khác nhiều lắm, nên cô ấy dám làm những điều em không đời nào dám nghĩ tới.

Quỳnh Hương nửa tin nửa ngờ nhìn Cường. Cô không biết dùng lời lẽ nào để bênh chị mình. Khi rõ ràng từ thâm tâm cô đang thầm trách chị. Nhưng nếu tiếp tục từ miệng người yêu nặng nề thế này Quỳnh Hương cũng chịu không nổi.

Cuối cùng cô nói:

- Em sẽ mách ba mẹ chuyện này, chứ bản thân em chắc không khuyên chị Như được rồi.

Cường nhẹ nhàng hỏi:

- Có cần nói với hai bác lúc này chưa. Anh nghĩ chưa cần đâu.

Hương kêu lên:

- Vậy em phải làm sao đây?

Cường nhún vai:

- Chị em gái tối nằm bên nhau tỉ tê tâm sự. Cách xấu nhất mới nhờ đến hai bác.

Quỳnh Hương im lặng. Chị em nhà cô ai cũng bướng ngâm chắc gì chị Như chịu nghe lời cô một khi chỉ đã cặp bồ với gã đàn ông kia. Biết đâu chị Như sẽ mắng vì cho rằng Hương nghe lời Cường thọc gậy vào bánh xe tình yêu đang chạy ngon trớn của chị.

Thở dài ngán ngẩm, Quỳnh Hương nói:

- Chỉ sợ lời em nói không có tác dụng, lại gây thêm mâu thuẫn với chị Như.

Cường khó chịu:

- Chưa mở miệng mà đã ngại. Em phải nghĩ khuyên Như rời bỏ Chánh là bảo vệ tình yêu của chúng ta.

Quỳnh Hương ngập ngừng:

- Em vẫn không hiểu rõ ý anh.

Cường bỗng nổi cáu lên:

- Thì phải cố gắng tìm hiểu. Anh bực lắm rồi đây.

Quỳnh Hương ngớ ngàng nhìn Cường, cô muốn khóc hết sức.

Đây là lần đầu anh tỏ vẻ cộc cằn với cô, mà cô đã làm gì sai chứ.

Mím môi đứng phắt dậy, Hương bước ra cửa. Cường vội nắm tay cô kéo lại. Cô té vào lòng anh và để mặc cho Cường vuốt tóc rồi hôn mình tới tấp như thay lời xin lỗi.

Quỳnh Hương thút thít:

- Tự nhiên lại nạt, lại nổi sùng lên với em.

Giọng Cường trầm xuống đầy bức rứt.

- Tại anh không dần được giận khi nghĩ tới Như. Anh có trách nhiệm và có lỗi đã không ngăn được Như, anh áy ngại vô cùng khi nghĩ tới ba mẹ.

Ngừng một chút, Cường nói tiếp:

- Anh thích sự hoàn hảo. Anh không muốn người thân của mình phạm bất cứ sai lầm nào. Bởi vậy anh hy vọng em sẽ kéo Như về với lẽ phải.

Quỳnh Hương thấy nhức nhối trong tim. Nói tới nói lui, Cường muốn chị Như chấm dứt ngay mối tình này vì sợ ảnh hưởng đến uy tín mình, chớ đâu phải tại anh lo Như sẽ khổ vì lỡ thương người đã có vợ con. Nếu đúng vậy Cường quả là ích kỷ và khó tính.

Đang giảng co với nhiều điều, Hương chợt nghe Cường thở dài:

- Chắc em nghĩ anh hẹp hòi, chỉ biết tới mình mà không thông cảm cho Quỳnh Như. Lòng anh ra sao, dần dà em sẽ hiểu. Lúc nào anh cũng vì tình yêu của chúng ta hết.

Nhìn vẻ trầm tư của Cường, Hương thấy lòng mình xiu xuống, cô ngập ngừng:

- Em hiểu!

Cường xoa nhẹ vai cô, giọng âu yếm:

- Mình không bàn tới chuyện này nữa.

Quỳnh Hương nép mặt vào ngực anh. Trời tối rồi. Những bóng đèn nhỏ xíu giăng mắc khắp nơi cứ nhấp nháy liên tục làm cô liên tưởng đến các vì sao trên trời.

Hồi còn bé cô và Như hay ra bãi đất trống kế bên nhà ngồi đếm sao lăm.

Thấy những ngôi sao chớp tắt, Hương bảo chúng đang làm quen nhau. Như lại cho là chúng đang cãi nhau. Chỉ bao nhiêu đó mà hai chị em gây lộn. Ai cũng nói mình đúng hết.

Nhà ở thành phố ngày càng mọc cao, bãi đất trống trước kia đã thành một khách sạn. Hai chị em không tìm thấy những ngôi sao nhấp nháy, mà nhìn lên trời toàn thấy dây điện, cây ăng-ten tua tua.

Lâu lắm rồi Quỳnh Hương đã quên những ngôi sao ấy, kể cả ngôi sao đỏ lẻ loi ở gần cuối trời mà cô luôn giành đó là của mình. Đêm nay tự dưng cô nhớ da diết ngày xưa. Giá như chị em Quỳnh Hương cứ mãi vô tư như thế nhỉ.

- Em nghĩ gì vậy?

Quỳnh Hương hơi mơ màng:

- Em nghĩ phải chi mình là con nít hoài thì sướng biết mấy.

Cường nâng mặt Hương lên:

- Sao lại nghĩ thế? Làm người lớn vẫn sướng hơn chứ! Nếu cứ là con nít mãi làm sao được anh yêu, anh hôn... Có nhớ lần đầu tiên anh đưa em tới đây không? Bây giờ anh muốn được hôn em nụ hôn ngon như lần đầu đó.

Quỳnh Hương băng khuâng khép hờ mắt lại. Cô không muốn nghĩ tới Như nữa. Cô khao khát được người mình yêu hôn mãi và thì thầm mãi những lời ngọt ngào như vậy.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 5

Cường hài lòng ngắm nghía căn phòng sạch bóng của mình. Anh rất ghét sự cẩu thả, bừa bộn và vô trật tự, nên dù là ở nhà hay trong công sở, phòng của anh lúc nào cũng được dọn dẹp theo như đúng lời anh yêu cầu. Anh có thói quen khi ngồi vào bàn làm việc là phải nhìn xung quanh để kiểm tra lại vị trí của những vật dụng do chính tay anh sắp xếp xem có để đúng chỗ hay không. Bởi vậy không ai dám tự ý dời đi vật gì, dù là một quyển sách hay cái gạt tàn thuốc nhỏ.

Cường thường nói với những người xung quanh rằng: Anh có nguyên tắc sống và làm việc riêng, mà ai làm việc với anh đều phải tuân theo.

Dĩ nhiên là cái nguyên tắc đó Cường chỉ áp dụng với những người dưới quyền của mình và bà mẹ cưng anh một cách mù quáng thôi. Chớ với cấp trên hay đồng nghiệp ngang hàng với anh, anh luôn xử sự rất là đúng điệu, và giống như mọi người, Cường chả có một nguyên tắc sống gì hết, vì vậy mà anh được lòng hầu như tất cả.

Bỗng dưng Cường nhếch môi khi nghĩ đến một người. Hắn đang là vật cản đường trên con đường công danh của anh. Từ lâu Cường đã muốn loại hắn ra khỏi công ty này, nhưng vẫn chưa được vì hắn có tài, lại có đầy quyền thế.

Chính hắn hay là người tìm ra các sơ hở trong công việc của anh để phê bình, để báo cáo với giám đốc. Chính vì hắn mà anh phải năn nỉ chị em Quỳnh Như làm lại báo cáo, và cũng chính hắn nói ra, nói vào với Thu Minh nhiều chuyện về anh, nên cô mới lơ là rồi quay lưng trước tình cảm anh dành cho cô suốt hai năm ròng.

Lần đó Cường khổ sở và nhục nhã chưa từng thấy. Là người rất mực tự tin, anh bất ngờ đến choáng váng khi biết Thu Minh sắp lấy chồng. Gã đàn ông ấy lại là em trai của hắn.

Lẽ ra Cường phải hận Thu Minh vì cô đã từ chối anh, nhưng không hiểu sao bao nhiêu căm hờn Cường lại đổ hết cho hắn.

Hừ! Nếu hắn không làm ông mai, giới thiệu em mình cho Thu Minh thì anh đã nắm chắc cơ hội làm rể giám đốc công ty này rồi. Hắn đã phá hỏng mơ ước tương lai của anh. Nhất định rồi anh sẽ trả thù.

Tay Cường bóp lại thật chặt khi nghĩ tới chuyện trả thù. Anh muốn sớm muộn gì hắn cũng mất chức trợ lý giám đốc. Hắn sẽ cúi gằm

mặt xuống đất mà đi ra khỏi công ty này vào một ngày gần đây. Rồi Cường chợt nhớ đến Quỳnh Như. Con nhãi vô ơn ấy cũng đã đá anh để chạy theo hắn. Điều này cũng làm cho anh đau không ít. Anh không tin Như yêu Chánh mà anh khẳng định con nhỏ chạy theo hắn vì muốn được nâng đỡ. Nó như muốn mau chóng nắm được cái chức trưởng phòng của anh sao đấy!

Hừ! Nếu như là Như không phải là chị của Hương thì con nhỏ đã biết tay anh rồi. Đạo này hai chị em Hương hục hặc suốt, Quỳnh Như chối bai bãi chuyện bồ bịch với Chánh. Con nhỏ nói anh vu khống để trả thù cá nhân vì Chánh thường phát hiện nhiều sai sót của anh trong công tác.

Hôm nghe Hương ngập ngừng kể lại những lời nói của Như, Cường ngượng cứng người vì biết cô tin chị mình hơn tin anh. Cô trách Cường bằng cách đọc câu: “Nói có sách, mách có chứng”. Anh không có bằng chứng nào chứng tỏ Như và Chánh có quan hệ với nhau làm sao mà Hương đủ lý lẽ để “buộc tội” chị mình cho được.

Quỳnh Như lại là con bé cứng cựa nên vào công ty, con nhãi tinh bơ bấu mỗi khi nhìn thấy anh, rồi tinh bơ xách cặp đi theo Chánh. Từ một nhân viên sử dụng vi tính dưới quyền điều động của Cường, Như đã trở thành thư ký riêng của trợ lý giám đốc. Mà thư ký riêng thì chuyện gì lại không thể xảy ra chứ!

Cường mím môi. Rồi anh sẽ cho cả hai biết tay. Anh chẳng thèm nghĩ tới việc Như sẽ là chị vợ của mình làm chi cho mệt. Hừ! Chị vợ thì sao chứ? Cô ta đã vô ơn như thế, phản lại anh trước kia mà! Chỉ thương Quỳnh Hương...

Cường nôn nao khi nhớ tới đôi môi mềm của cô. Hồi còn đi học Cường đã tính rằng sau này nhất định anh phải lấy vợ giàu, hai là sẽ cưới vợ đẹp.

Mộng lấy vợ giàu đã tan thành mây khói rồi, bây giờ anh sẽ lấy vợ đẹp thôi. Quỳnh Hương đúng là một người đẹp. Cô y như là một đoá hoa quỳnh hư ảo làm say hồn anh. Thế mà trước kia anh cứ mãi đeo theo Thu Minh, nếu mà cô nàng đồng ý lấy anh, thì suốt đời anh phải làm chủ một bộ xương cách trí khô đét rồi.

Vậy mà lúc cô ta từ chối lời tỏ tình của anh, Cường tưởng như là trái đất tới ngày tận thế. Anh tuyệt vọng không phải vì thất tình mà vì sự nghiệp trong mơ của mình bị tan vỡ.

Lúc Cường đang hụt hẫng thì anh nghĩ tới Quỳnh Hương. Cô luôn luôn ngưỡng mộ Cường, và anh thì chẳng cần tốn bao nhiêu công sức để chiếm lấy trái tim của cô.

Quỳnh Hương đã từng thầm yêu Cường nên cô đón nhận lời tỏ tình của anh như đón nhận ân sủng. Anh không thể làm giàu bằng của hồi môn của vợ, nhưng bù lại Cường sẽ có một phụ nữ đẹp

yêu mình, tôn thờ mình và bằng lòng hy sinh tất cả mọi thứ cho mình đến suốt đời. Điều này biết đâu là tốt và thực tế hơn là có một cô vợ giàu?

Cường sốt ruột nhìn đồng hồ. Đáng lẽ giờ này là mẹ đã đi chợ về rồi. Vậy mà bà đã trễ hơn cả giờ.

Chắc là lại ghé vào nhà của hàng xóm để hóng chuyện. Sao mà anh lại ghét cái thói ngồi lê đôi mách của các bà đến thế.

Bực dọc, Cường bước ra sân. Nắng sáng vươn nhẹ nhẹ trên các chậu kiểng dọc theo các lối đi làm anh dịu bớt sự khó chịu.

Cường cúi xuống ngắm soi một cây mai chiếu thủy được uốn cong khá đẹp mắt rồi lại chán nản đứng lên.

Cường chả biết gì ba cái nghệ thuật cây cảnh này. Nhưng anh muốn nhà mình cũng phải có vườn cây cảnh, hòn non bộ như nhà của thiên hạ. Thế là anh chịu khó đi mua về hàng đồng chậu bonsai với bộ tiền, rồi giao hết cho mẹ toàn bộ chuyện tưới nước, bón phân, tỉa sâu...

Mỗi sáng tập thể dục xong, anh chấp hai tay sau đít đi qua đi lại ngắm nghía từng cây một, cố tình tìm ra nét độc đáo, ý nghĩa sâu xa về triết lý của từng loại cây. Nhưng khổ nỗi, với anh chậu bonsai nào cũng giống nhau ở một điểm là còi cọc, già nua. Rốt cuộc mấy chục chậu kiểng lại là thú tiêu khiển duy nhất của bà Nguyệt. Trong nghệ thuật này, mẹ anh đúng là một nghệ nhân lành nghề. Bạn bè anh tới đây, ai cũng trầm trồ khen vườn kiểng, họ tưởng những tác phẩm sống động kia là của anh.

Thế cũng tốt! Xem như Cường đã đạt được mục đích “chơi kiểng” rồi.

Ngồi xuống bên hòn non bộ, Cường đưa tay khoa khoa vào hồ nước. Đám cá bảy màu thấy động vội tủa đi lung tung.

Quỳnh Hương rất thích hồ cá nhỏ này. Tới nhà anh, cô hay ngồi ngoài sân, kể bên hồ cá và líu lo trăm thứ trên đời.

Khi nghe Cường bảo cô phải học mẹ cách chăm sóc vườn kiểng, hồ cá và cách sắp xếp mọi việc trong nhà, Quỳnh Hương đã cười khúc khích vì tưởng anh nói đùa.

Đến khi nghe anh nghiêm nghị kể lại những công việc mẹ anh đã làm hằng ngày, cô mới hết sức ngạc nhiên trước số lượng việc mà mẹ anh phải gánh vác.

Tại sao Hương lại phải nghĩ rằng chính anh là người làm hết mọi chuyện lớn bé, chứ không phải là mẹ nhỉ? Dù Cường đã nói rằng con trai trong gia đình anh không phải động tay vào việc nhà.

Hương vẫn tí tê buộc anh phải phụ mẹ rửa chén, dọn nhà, giặt quần áo... vì bà đã già rồi.

Thật là buồn cười! Anh yêu cô nhưng đâu phải là vì vậy mà Quỳnh Hương có thể lái anh đi theo con đường của cô được.

Trong ngôi nhà chỉ có hai người này, anh là vua. Còn mẹ anh cương chiều anh đến mức đã tự biến mình trở thành một nô lệ của anh lúc nào mà không hay. Dù thương mẹ, nhưng Cường vẫn luôn nghĩ mình được quyền làm vua trong ngôi nhà của mình. Mà đã làm vua thì phải có người hầu hạ và nô lệ.

Không một ai có thể làm được việc đó một cách tự nguyện bằng mẹ. Vì vậy mà Cường không cho bà sang ở bên nhà của chị Cẩm, bà chị thứ ba của anh. Anh muốn bà phải lo lắng và chăm sóc cho mình. Dù đúng ra bà có quyền lo lắng cho tất cả các con và người khác. Người mà mấy năm nay anh đã nhất định ra lệnh: “Phải dời đi khỏi nhà mới có thể làm ăn được”.

Chụm hai tay vót một chú cá nhỏ xíu lên. Cường chăm chú nhìn nó cựa quậy và thềm nhủ:

- Phải đưa Hương vào nề nếp của gia đình này, phải biến cô bé thành một người vợ như ý của ta muốn.

Thả cho con cá trở lại hồ nước. Cường ra mở cổng khi nghe chuông vang lên.

Quỳnh Hương nghiêng đầu nhìn Cường với gương mặt hết sức rạng rỡ:

Anh mỉm cười:

- Mời công chúa vào nhà.

Hương chỉ vào ngực mình:

- Em mà là công chúa. Anh khéo nịnh thật.

Cường đóng cửa lại rồi sấn đến bên cô:

- Công chúa của riêng anh thôi, không thích sao?

Hương mỉm cười:

- Thích chứ, thưa phò mã.

Cường kéo mạnh cô vào lòng, Hương kêu lên:

- Em vào thưa mẹ cái đã.

- Mẹ đi chợ chưa về. Thưa anh là được rồi.

Dứt lời Cường hời hả tìm xuống môi cô. Đôi môi mềm và thân mình thon thả đầy gợi cảm của Hương đã ép sát vào anh. Anh mê mải hôn cô như nuốt hết môi cô vào miệng mình và háo hức ghì siết vuốt ve lấy cô.

Mãi đến khi cô đẩy anh ra. Cường mới ngơ ngác hỏi:

- Sao vậy?

Quỳnh Hương lắc đầu, anh cau mày:

- Không thích à?

Thấy cô có vẻ im lặng, Cường xụ mặt:

- Sao không trả lời anh?

Quỳnh Hương lí nhí:

- Anh làm em ngại thối. Lúc nào cũng tham lam. Em sợ anh luôn.

Cường bật cười. Anh nựng cầm cô:

- Đúng là trẻ con. Vậy cũng bày đặt yêu.

Hương phụng phịu:

- Bộ yêu là phải như vậy hả?

Vòng tay ôm lấy Hương, Cường thì thầm:

- Phải hơn vậy nữa mới tuyệt. Rồi mình sẽ là vợ chồng, em sẽ thuộc về anh cả thể xác lẫn tâm hồn. Anh muốn yêu đến mức cho em tan ra mới thôi.

Quỳnh Hương lại chịu trận những cơn hôn như tới tấp của Cường. Anh chỉ rời cô ra khi nghe tiếng đập cửa.

- Chắc là mẹ về!

Cường luyến tiếc đứng dậy. Anh hơi bất ngờ khi thấy ngoài bà Nguyệt ra còn có cả chị Cẩm. Quỳnh Hương lúng túng chào cả hai người. Trong khi Cường khó chịu ra mặt.

- Mẹ đi chợ hay đi đâu với chị Cẩm vậy?

Cẩm cười cười:

- Tao gặp mẹ ngoài chợ nên đưa mẹ vào ăn miến gà. Không được sao mà mày vắn vẹo?

- Tôi không vắn vẹo, nhưng bà già đi lâu quá, phải sốt ruột chứ.

Cẩm liếc Quỳnh Hương rồi dài giọng:

- Thật sốt ruột hôn đó! Mày đâu hiểu thảo dữ vậy.

Bà Nguyệt khổ sở van lơn:

- Đừng gây gổ nữa mà!

Quay sang Quỳnh Hương bà hỏi:

- Con tới lâu chưa?

Cô rụt rè trả lời:

- Dạ con mới tới. Bác để con mang giỏ vào bếp.

Vừa đi được vài bước, cô nghe Cẩm gọi giật cô lại:

- Này Hương ơi! Chị nói xong chuyện này em hãy vào bếp.

Quỳnh Hương ngần ngừ nhìn Cường. Cô thấy ánh mắt anh long lên giận dữ:

- Bà định bày trò gì đây?

Cẩm tỉnh khô:

- Tao đưa mẹ về bên vài hôm để bồi dưỡng cho bà cụ. Ở đây làm đầy tớ không công cho mày, mẹ ốm trơ xương ra kia.

Cường hầm hằm:

- Đây là nhà của mẹ. Từ bụi cây, ngọn cỏ đến cái bàn cái ghế đều là của mẹ, nên mẹ phải coi sóc trong ngoài. Chị bảo là mẹ làm đầy tớ cho tôi là ý gì chứ?

Cẩm đưa tay vuốt tóc:

- Có Quỳnh Hương tới chơi, tao không muốn nói nhiều. Bữa nay Hương nấu cơm cho mày ăn, còn suốt thời gian mẹ ở với tao, mày chịu khó ghé nhà tao thì sẽ được ăn ké. Còn nếu chê nhà tao, thì đi mà ăn cơm tiệm.

Cường nhìn bà Nguyệt trân trân:

- Ý mẹ thế nào?

Bà Nguyệt ngập ngừng:

- Thằng Tí ti bị sốt, mẹ muốn sang nhà chị Cẩm để phụ với chị ấy chăm sóc cho cháu. Vài hôm cháu khỏi thì mẹ lại về. Chuyện có vậy thôi chị em chúng bây đừng làm ồn ào lên nữa.

Cường cười khẩy:

- Chẳng biết là mẹ phải làm đầy tớ cho ai đây nữa.

Vờ như không nghe Cường mỉa mai, Cẩm ngọt ngào hỏi Quỳnh Hương:

- Sáng nay em lo cơm nước cho Cường dùm mẹ nhé Hương?

Gật đầu thật nhanh, cô đáp:

- Dạ được! Chị cứ đưa bác về nhà, ở đây có em lo cho anh

Cường.

Mặt Cẩm giãn ra thích thú, cô nói như ra lệnh:

- Mẹ vào lấy quần áo nhanh đi rồi mình còn đi nữa.

Bà Nguyệt kéo tay Hương dặn dò:

- Cường thích ăn ngọt, khi nêm nếm con nhớ thêm tí đường vào.

Cơm nấu nhớ không được nhão, đậu xào đừng chín quá, còn sườn nướng thì phải hơi cháy cháy một tí nó mới chịu...

Quỳnh Hương luôn miệng dạ. Bà Nguyệt còn dặn nhiều thứ lắm, nhưng cô nhớ không hết.

Khi trong nhà chỉ còn có hai người. Cường mới khoanh tay hất hàm:

- Chẳng hiểu gì về chị Cẩm mà em đã vội vàng vâng vâng dạ dạ.

Không có mẹ ở đây, anh làm sao mà làm hết việc nhà chứ?

Quỳnh Hương lúng túng:

- Không sốt sáng như thế, chị ấy lại có ấn tượng xấu về em.

Cường cầu nhàu:

- Nghĩ làm chi ba cái ấn tượng đó. Em sống với anh chứ có sống với chị ấy đâu. Khéo lo xa.

Nhìn Cường bằng ánh mắt ngạc nhiên. Hương hỏi:

- Sao anh lại nói vậy? Chị Cẩm là chị ruột của anh kia mà?

Mặt Cường đanh lại:

- Chị không nên thân, anh chẳng coi là chị. Có thể em cho rằng anh hỗn, nhưng thật sự là từ lâu anh không hợp với chị ấy. Hai chị em nói với nhau tới câu thứ ba là gây lộn rồi. Hồi đó còn anh Hai ở nhà, ảnh can ra, không đứa nào dám gây nữa.

- Nhưng gây về chuyện gì?

Cường nói:

- Đủ chuyện! Nhưng nguyên nhân chính là anh không phục. Chị Cẩm là con gái duy nhất trong nhà nên ba mẹ anh rất cưng chiều. Chị ấy muốn gì được nấy, nhưng không chịu lo học hành, chuyên

môn ở lại lớp. Xin tiền đi học thêm để đi mua sắm, cặp bè cặp bạn để đi chơi. Chị Cẩm sống không có lập trường, bản thân ù lì, thiếu nỗ lực. Đang học lớp mười thì phải bỏ dở để lấy chồng gấp...

Nhếch môi đầy khinh bỉ. Cường nói tiếp:

- Cũng may là thằng bồ của chị ấy không đến nổi tệ, hấn không quát ngựa truy phong, nếu không gia đình anh đến phải bỏ xứ đi vì nhục. Tới bây giờ ba mươi mấy tuổi đầu rồi mà vẫn còn ham chơi. Đến nhà bà mà thấy phát sợ. Cứ y như gian hàng bách hoá tổng hợp. Hai thằng con phá như quỷ. Ông chồng thì lại quá hiền, đi làm về lại phải lăn vào bếp lo cơm nước hầu hạ vợ con. Bà Cẩm suốt ngày đi cà nhõng sắm sửa, ngồi lê, ăn hàng. Với anh, đàn bà như thế là bỏ đi. Đàn ông như anh Công, chồng bà là hèn.

Quỳnh Hương chớp mắt:

- Em thấy anh Công cũng oai phong lắm mà. Hồi còn học vì tính, tụi bạn em vẫn khen thầy Công đẹp trai, tháo vát và lại rất đàn ông.

Cường cười nhạt:

- Ông Công mà là đàn ông! Đàn ông không ai lại chui vào xó bếp.
- Chuyện đó bình thường mà. Đàn ông bây giờ, phải đa hệ chứ!

Cường khô khan ngắt lời cô:

- Gia đình anh không bao giờ có chuyện đó. Ba anh ăn cơm xong là mẹ anh phải bưng nước tới. Từ đó tới giờ anh chưa hề phải rửa một cái chén, giặt một bộ đồ. Anh đã từng nói với em rồi, và anh sẽ không thay đổi cách sống của mình đâu.

Quỳnh Hương tiu ngui:

- Anh cứ giữ mãi cái quan niệm xưa như trái đất ấy. Đời này đàn ông phải phụ vợ việc nhà chứ!
- Anh không biết nấu cơm và rất là hạnh phúc khi được vợ nấu cơm cho anh ăn. Cưng nên nhớ là một gia đình cổ điển truyền thống luôn là mẫu mực mà anh thích nhất.

Quỳnh Hương phụng phịu:

- Anh thích khôn thấy... mờ.

Cường nheo mắt:

- Nếu không thích anh, em có thể: “ Không! Tôi không... thèm yêu em nữa... ”. Anh sẽ đau đớn khổ sở, nhưng vẫn giữ nguyên quan điểm cổ điển của mình, vì anh là thế đó.

Hơi hất mặt về phía Quỳnh Hương, Cường cao giọng:

- Sao công chúa?

Quỳnh Hương thở dài:

- Lỡ phóng lao thì phải theo lao chứ sao nữa.

Cường mân mê bàn tay của Hương, giọng thật ngọt ngào:

- Ngọn lao của em phóng qua tim anh rồi đây nè.

Quỳnh Hương chớp mắt, cô yếu đuối nhìn gương mặt của Cường

đang tình tứ cúi xuống. Trên gương mặt ấy, Hương không còn thấy những nét khắc nghiệt như lúc anh lớn lối phê phán chị Cẩm. Cô thụ động để cho Cường hôn mình. Lần đầu tiên kể từ khi yêu anh, Hương cảm nhận được là yêu nhau không chỉ là mê mải, xoắn xuýt hôn nhau như thế này.

Tâm hồn trống không của Hương đang cần vô cùng những lời bày tỏ sự đồng cảm về một vấn đề nào đó, có thể hơi quá phù phiếm, lãng mạn như được cùng nghe một bản nhạc hay trong chiều tà, để cùng thổn thức run động tới tận góc ngách của trái tim, vì chuỗi âm thanh mượt như tơ.

Nếu không thơ một đến thế, ít ra Quỳnh Hương cũng được cùng Cường bàn tính về tương lai của cả hai người.

Nhưng thực tế đã có khi nào cô được sống những phút giây đó đâu?

Cường không nghe nhạc, ghét đọc sách văn học. Anh vẫn nói âm nhạc, thơ ca là vô bổ. Cường không cho phép mình tốn thời gian cho ba cái thứ vớ vẩn này.

Để giải trí Cường thích chơi trò chơi điện tử. Trong phòng anh có một tivi 21", đầu máy video đa hệ, đầu máy điện tử. Anh sẵn sàng ngồi đó hàng giờ đồng hồ cho trò chơi trí tuệ đó dù cô có đến thăm. Ngoài thú này ra Cường chỉ khoái xem phim hình sự. Anh bảo thể loại phim này phù hợp với mẫu người năng động như anh. Nhiều lúc ngồi bên Cường, Hương thấy mình thật nhỏ nhen, ngốc nghếch, lúc nào cô cũng im lặng nghe anh nói với tất cả ngưỡng mộ.

Cường thích phác họa tương lai lắm. Trong tương lai đó anh nắm vai trò quyết định mọi thứ. Có một người chồng tài giỏi, thông minh, nắm toàn bộ quyền hành như anh là may mắn hay bất hạnh cho cô nhỉ?

Quỳnh Hương như không hiểu nổi. Cô chỉ biết hiện tại Cường là chỗ dựa an toàn cho trái tim của cô, Hương yêu anh và hằng mong được có anh mãi mãi.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 6

Khôi đặt tách cà phê xuống bàn rồi nhịp tay theo từng tiếng nhạc. Kế bên anh, Thông ngồi tựa vào ghế, miệng phì phèo điều thuốc lá.

Anh chàng rít một hơi khói và nói:

- Nhìn mày không giống thằng hai lần thất nghiệp chút nào cả. Tướng tá phong độ như vậy mà phải phụ cậu Tư khiêng tivi, đẩy tủ lạnh nghĩ cũng uổng. Uổng nhất là cái bằng cấp bị treo giàn bếp.

Thấy Khôi vẫn làm thinh, Thông chém thêm một câu nữa:

- Để mày tin Kiều Ngân. Tao dám cá anh nó với thằng Trí chơi mày đó.

Khôi hơi nhồm người lên:

- Dù sự thật đúng như lời mày nói, cũng chả liên quan tới Ngân, đừng có lôi cô ấy vào.

- Hi ! Hi! Ai dám lôi bồ của mày vào. Nhưng mà lời tao nói là đúng đấy. Thằng cha Hải thừa biết công ty đó tuyển nhân viên đi thu mua lông vịt, chứ không phải tuyển nhân viên phần mềm, vậy mà thằng chả đưa mày vào với những lời hứa vịt.

Ngừng một chút để xem qua phản ứng của Khôi, Thông nói tiếp:

- Thằng cha Hải đoán trước là mày sẽ bỏ cái hãng cầu lông xuất khẩu ấy dù mày có bị mất điểm với em Ngân. Mày tiêu rồi, con nhỏ Ngân là đứa coi trọng địa vị danh lợi.

Khôi nhồm dậy uống nốt chút cà phê trong tách rồi cộc lốc đứng lên:

- Mày trả tiền đi, tao đi đây.

Thông la với theo:

- Đợi tao với thằng quý. Mới nói động tới Kiều Ngân của mày là quạu rồi. Khó coi thật!

Không thèm đếm xỉa tới Thông, Khôi xăm xăm bước qua đường.

Giờ này chắc là tiệm của cậu Tư mở cửa rồi. Anh phụ khiêng thùng không của tivi, radio, cassette, đầu máy ra ngay cửa và chồng chúng lên cho thật cao, cho đựng trần nhà là vừa.

Sau gần một tháng chịu đựng ở hãng cầu lông xuất khẩu ấy, Khôi lại bỏ việc. Anh thăm thía trò đời thêm chút nữa khi phải đi rong xe chạy tới chạy lui những trạm thu mua lông vịt rải rác khắp thành phố để lựa chọn trả giá và chở về.

Công việc này cũng không dễ ăn lắm, nhưng lão giám đốc có cái

tướng thấp lè tè như vịt ấy chẳng hề thông cảm gì cả. Lão hết chê anh mua nhầm lông vịt ướt khi cân nặng ký sẽ lổ, đến khi chê anh mua trúng lông vịt ốm nên xơ xác, phải loại bỏ nhiều.

Lão chê lắm thứ đến nỗi đêm ngủ Khôi nằm mơ thấy mình cứ lún dần, lún sâu ngập đầu trong cái đám lông trắng toát ấy.

Sáng thức dậy, sửa soạn đi làm, Khôi bài hoải thật tình khi nghĩ đến lông vịt.

Tại sao anh lại làm cái công việc chán ngắt ấy? Lẽ ra Khôi nên nghỉ ngay khi lão vịt bầu khinh khỉnh cho anh biết ở cái công ty liên doanh này không cần chuyên viên vi tính, mà đang cần người đi thu mua lông vịt. Có phải lúc đó anh chần chừ không dứt khoát được vì nghĩ đến Kiều Ngân không.

Cuối cùng, sau lần thứ ba bị chê là mua toàn là lông xơ với lông ướt, Khôi hằm hằm cự lại lão và sang phụ với cậu Tư của Thông. Từ ngày đó đến nay, anh không hề gặp Hải, Khôi không muốn nghĩ đến cái điều Thông đã vừa nói, nhưng mỗi đêm trăn trở, anh thấm và đau vô cùng. Hải là bạn thân của Trí, anh ta cùng phe với nó là lẽ đương nhiên, chỉ có anh là cả tin nên mới bị chơi khăm như vậy. Khôi biết Thông chả bao giờ có ý ác với mình, nhưng nếu cậu ta không nói ra, vẫn hay hơn là động tới nỗi đau mà anh đang cố quên.

Đỡ lấy hai cái thùng tivi mà Khôi vừa mang tới. Thông cười cầu tài:

- Không giận tao chứ mày?

Khôi nhún vai:

- Không! Nhưng đừng bao giờ mày nhắc đến chuyện này nữa.

Thông chế giễu:

- Định trốn tránh sự thật hả?

Thấy Khôi quăm mặt xuống, Thông lắc đầu cười. Chồng hai cái thùng cao lên xong, anh chàng khoanh tay đứng nhìn đường, mồm huýt gió một tình khúc quen thuộc.

Đang dựng mấy hộp ăng-ten vào góc cửa, Khôi bỗng nghe Thông kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Ấy cha! Cái thằng cha trưởng giả rởm này cuồn được ở đâu một em xinh xắn thế kia!

Tò mò nhìn qua bên kia đường, Khôi thấy Quỳnh Hương (nếu đúng là Quỳnh Hương trong cuốn tự bạch) từ sau chiếc xe Dream bước xuống. Cô đang tíu tít cái gì đó với cái gã trắng trẻo, đẹp trai rồi đi vào trung tâm thương mại đối diện với cửa hàng.

Hầu như ngày nào Khôi cũng nhìn thấy cô và gã bồ đưa đón nhau, anh còn biết cả gian hàng cô bán, nhưng mà anh không còn quan tâm đến Hương như lần đầu gặp cô nữa. Với Khôi, cô hoàn toàn xa lạ. Sự náo nức được làm quen với một cô gái đẹp đã không

còn ở trong anh nữa. Lúc này Khôi đang nản mọi thứ và muốn thu mình lại với nỗi cô đơn, chán chường chưa từng có.

Giọng Thông lại vang lên:

- Con bé nào mà gặp thằng này thì khổ.

Khôi thờ ơ hỏi:

- Mà biết gã đó sao?

- Nó ở cùng xóm với tao mà.

- Chỗ nào? Tao đến nhà mày hoài mà sao không thấy nó?

Thông tỏ vẻ khinh bỉ:

- Nó y như con rùa thụt đầu trong mai chả hề giao tiếp với ai thì làm sao mà mày thấy cho được. Ở cùng xóm mười mấy năm rồi, nó chưa bao giờ cười với tao lấy một cái, nói chi là qua lại. Mẹ! Cũng mới ngóc đầu lên đây thôi mà làm bộ làm tịch như giàu có ba đời, sang ba họ. Con nhỏ kia chắc cũng thuộc loại hàng mã như nó vậy. Vậy mới xứng đào xứng kếp.

Khôi nghi ngờ:

- Mày có nói quá không đấy? Trông họ cũng đâu đến nỗi nào!

Thông cười khẩy:

- Con bé đó thì tao không biết thật, nhưng thằng Cường thì đúng là thứ xài không vô. Nhà nó cũng khá giả, vậy mà nó nhẩn tâm đem ông bố hơi lắm cảm bỏ vào viện dưỡng lão.

Khôi nhướn mày:

- Có chuyện đó nữa sao?

Thông bĩu môi:

- Thời buổi này chuyện gì mà không xảy ra. Nó là thằng hất cả mâm cơm vào mặt mẹ ruột, vì bà nấu không đúng ý của nó mà tao từng kể với mày đó. Lần đó hội Phụ nữ phường gặp nó phê bình kiểm điểm gì đó chả biết. Má tao trong hội Phụ nữ nên bà rành nó quá. Cái thằng vừa mất dạy vừa bất hiếu, nhưng ra đường đổ ai mà biết được. Mấy bà cụ hăm he: Nếu mà còn hỗn với mẹ nữa thì mấy bà thừa đến cơ quan của nó. Chắc là nó sợ mất việc nên dạo này bớt hỗn rồi.

Tự nhiên Khôi thấy bức. Chút tình cảm bé xít dành cho Quỳnh Hương vụt biến đâu mất và lòng anh chợt trĩu xuống vì một nỗi buồn vu vơ. Nếu Quỳnh Hương không phải là cô bé răng khểnh trong cuốn tự bạch ấy, chắc là Khôi không thất vọng như thế này đâu.

Mắc mớ gì tới anh chứ? Thật là tức cười. Thông chê anh lẩn thẩn như một cụ già tám mươi đâu có sai.

Thông đưa cho anh điều thuốc, rồi nói:

- Tao đi làm đây! Vào công ty không có mày thì cũng buồn lắm.

Thằng Trí dạo này gáy còn hơn đế. Hôm qua nó khoe em Ngân viết thơ cho nó. Mẹ, ý nó muốn tao bắn tin này cho mày. Lẽ ra tao

im vì đâu ngu mà trúng kế của nó, nhưng tao tức vì thấy mày thương con Ngân quá, thành ra phải nói. Kiều Ngân của mày đã thay đổi rồi, tao biết chắc là như vậy.

Khôi nuốt nước bọt:

- Ngân viết thư cho Trí là đúng, dầu sao ba nó cũng là ân nhân của Ngân mà!

Mắt Thông hấp háy:

- Mày không biết ghen hay không dám ghen vậy? Nói thật, mày nên đe nó trước khi nó đá mày. Làm đàn ông để cho bồ đá vì sa cơ lỡ vận thì nhục lắm.

Dứt lời Thông bước đi thật nhanh, anh chàng sợ Khôi nổi nóng vì những lời nói cay độc nhưng trần trụi của mình.

Ngồi một mình giữa gian hàng máy móc đầy ắp, Khôi cố đẩy ra những điều vừa nghe được ra khỏi tâm trí của mình bằng cách nghĩ tới những chuyện khác mà không được.

Từ ngày đi Singapore tới nay, Kiều Ngân chỉ có gửi cho anh một bưu thiếp duy nhất với lời lẽ mang đầy tính chất thông báo những việc đang làm nơi đất khách quê người hơn là bày tỏ tình cảm khi phải xa nhà, xa người yêu. Khôi đã xem đi xem lại nhiều lần những toà nhà chọc trời trong tấm ảnh, đọc tới đọc lui những dòng chữ của Ngân viết. Anh cố tình hiểu, suy đoán nhưng vẫn không nhận ra được thêm một chút tình ý nào của Ngân ngầm ẩn chứa riêng cho anh. Cô đã ghi lại số điện thoại và địa chỉ cho Khôi, nhưng mà anh cũng không biết sẽ viết gì và nói gì nữa, khi bây giờ anh làm việc tại đây, nơi mà Kiều Ngân không mấy thích. Kiều Ngân viết thư cho Trí vì áp lực của gia đình hay vì cô đã thay đổi như lời của Thông nói. Khôi biết Thông không ưa Ngân vì tính khinh người và tự phụ của cô. Thông hay mai mỉa, móc ngoéo Ngân mỗi lần gặp mặt cô.

Thông từng bảo rằng: “Suốt đời Khôi sẽ khổ nếu mà làm chồng của Ngân”. Anh hỏi: Tại sao? Thông nhún vai đáp: “Về hỏi cô Nghiêm, Ngân là học trò của cô ấy, cô sẽ nói cho mà nghe”.

Khôi chưa bao giờ hỏi mẹ mình về điều này, vì mẹ của anh không thích Ngân.

Một mối tình gặp nhiều chống đối. Chính vì vậy mà Khôi mới chiều lụy Ngân, khi thấy vì yêu anh mà cô bị gia đình trách nhiều thứ. Bây giờ anh lại thất nghiệp, mọi mũi dùi lại chĩa vào cô, nếu cô bỏ rơi anh để chạy theo Trí thì tốt nhất là anh nên chấp nhận sự thật này cho rồi.

Đang ngồi trầm ngâm với bao nhiêu cay đắng khi nghĩ về số phận, tình yêu. Khôi giật mình vì bị đánh vào vai cái bốp.

Anh ngượng chín người khi nghe giọng của ông Tư vang vang:

- Mày bị bồ đá sao mà ngồi thừ người ra vậy? Sáng nay tao chưa

mở hàng đó ghen.

Nói dứt xong ông cười ha hả:

- Tao đùa thôi mà! Có chuyện gì nói cho tao biết được không?

Lấy vội gói thuốc đưa cho ông, Khôi hỏi:

- Sao mà cậu biết cháu bị bỏ đá?

- Nhìn mặt của mày thì biết ngay mà. Kinh nghiệm mà mày. Hồi tao trạc tuổi của mày và thằng Thông bây giờ, cậu đã cạo trọc đầu một lần vì bị thất tình. Lần đó tao hận đời đến bạc đến mức đã thề không thèm yêu nữa. Ai dè tóc vừa ra lởm chớm, thì tao đã yêu lại rồi...

Vỗ vỗ nhẹ vào vai Khôi, đầy vẻ thân tình, ông Tư nói tiếp:

Cậu có nghe thằng Thông kể lại chuyện của mày. Nếu con bé đó coi công danh sự nghiệp nặng hơn tình yêu, thì mày nên quên nó đi.

Khôi thăm rửa Thông trong bụng. Chẳng biết cái thằng lảm điều này đã nói gì với cậu Tư, mà ông lại an ủi anh như vậy.

Rút một hơi thuốc, ông Tư thủng thỉnh nói:

- Trước khi cưới vợ Tư, cậu quen nhiều lắm và khổ vì đàn bà cũng nhiều lắm.

Khôi nói vô cho có chuyện:

- Chắc là vợ Tư là người làm khổ cậu nhiều nhất chứ gì?

- Đâu có! Kể ra chắc chú mày không tin đâu, cậu chỉ nhìn thoáng thấy bà ấy có một lần thôi là cưới rồi.

Khôi nhìn ông Tư đầy ngạc nhiên:

- Chắc cậu bị tiếng sét ái tình à?

Ông Tư cười cười:

- Sấm sét gì mày ơi! Lúc tao đang chán đời, ông bà ngoại thằng Thông bắt cưới vợ. Thế là lấy. Nói thật lúc đó là ai, tao cũng gật đầu đại cho rồi. Không quen biết, không yêu thương vậy mà sống với nhau đầm ấm, hạnh phúc mấy chục năm rồi. Tình yêu đôi khi là một giấc mơ đẹp, còn duyên nợ mới là hiện thực ràng buộc nhau cả một đời. Yêu mà không duyên nợ rồi cũng chia tay thôi.

Khôi hỏi:

- Có khi nào cậu nhớ tới người cũ không hả?

- Có chứ! Nhớ nhiều nữa là khác.

- Cậu không yêu vợ Tư sao?

Ông Tư trầm ngâm:

- Cậu không yêu bà ấy như yêu những người khác, nhưng mà không thể sống mà thiếu bà ấy được. Vợ Tư là chỗ dựa vững chắc về mặt tinh thần của cậu. Tình nghĩa vợ chồng còn thiêng liêng hơn tình yêu gấp bội lần.

Khôi gật gù như đồng ý với những lời ông Tư vừa nói, nhưng trong thâm tâm anh không hiểu tại sao ông vẫn hạnh phúc với

người ông không yêu.

Nheo nheo đôi mắt có nhiều vết chân chim, ông Tư hỏi:

- Nghe nói gia đình của con bé đó muốn nó lấy chồng giàu chứ không thích kẻ lờ vận như mày làm rề. Đúng không?

Khôi chưa kịp trả lời, ông đã nói tiếp:

- Thằng Thông không nói với cháu, nhưng nói với cậu về gia đình của con bé đó, và gia đình của thằng Trí đang chuẩn bị cưới hỏi. Thông sợ cháu chịu không nổi. Nhưng cậu lại nghĩ khác. Đàn ông mà! Chuyện gì mà không vượt qua được. Nếu vì trắc trở nào khác còn buồn, đằng này họ đã bội bạc khi mình đang thất thế, thì còn có gì mà tiếc.

Khôi lấp bắp:

- Thằng Thông nói với cậu hỏi nào vậy?

- Tối hôm qua.

Khôi ngồi chết trân trên ghế. Lẽ nào có chuyện này nữa. Hôm tiền Ngân ra sân bay, cô vẫn còn thì thầm “I love you” kia mà!

Ông Tư bước ra đón hai người khách đến coi hàng. Người đàn bà lớn tuổi lên tiếng khi chợt nhìn thấy Khôi.

- Ai như Khôi phải không?

Anh giật mình đứng lên khi cô gái đi với bà ta dài giọng:

- Thì nó chứ còn ai. Nhìn tướng giống ông chủ ghê chứ! Sao? Đạo này khá không em?

Khôi gượng cười:

- Bác và chị Tuyết đi chợ à?

Kiều Tuyết gật đầu:

- Nghe nói trung tâm thương mại bên kia có nhiều gian hàng nữ trang đẹp lắm. Chị và mẹ định đi sắm sửa cho con Ngân.

Khôi liếm môi:

- Ngân sắp về chưa chị?

Nhướn đôi mày kẻ thật đậm lên. Tuyết làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Ngân không cho em biết ngày nó về sao?

Mẹ Ngân vội chen vào:

- Thằng Trí nói chắc chắn cuối tháng này Ngân về.

Kiều Tuyết tủm tỉm cười:

- Về sớm càng tốt. Ngân về thì tổ chức cưới sớm. Nè Khôi! Chuẩn bị lương tháng để đi ăn đám cưới của Trí và Ngân nhé!

Khôi giận tái mặt vì những lời nói vô tâm, ác độc của Tuyết. Anh mím môi nói:

- May mà Kiều Ngân có được Trí. Cậu ta xứng đáng với gia đình của chị lắm đó!

Kiều Tuyết châm chọc:

- Biết nhận xét vậy là khá. Lâu quá không thấy em lại chơi, ba mẹ chị tưởng em bận làm ở công ty nào lớn lắm. Ai ngờ em chê hăng

cầu lông vì thích làm culi cho cái tiệm bé xíu này.

Nhìn quanh một vòng với vẻ coi thường, Tuyết chép miệng:

- Biết tới chừng nào em mới được phân nửa của Trí hả Khôi?

Khôi đành giọng:

- Đây là chỗ mua bán, tôi không rảnh để nghe chị nói tào lao.

Kiều Tuyết trâng tráo:

- Đuổi khéo à? Vào mua đồ mà được tiếp đón như thế nào thì quá là bất lịch sự đấy.

Nãy giờ im lặng đứng nhìn, ông Tư vội bước tới, giọng mật ngọt:

- Cô và bà cần mua gì?

Kiều Tuyết khinh khinh:

- Tiệm của ông không có món đó vì nó mắc lắm! Hừ đúng là cái chỗ quá tệ mà, mất công người ta bước vô hết sức. Mình đi thôi mẹ.

Mẹ của Kiều Ngân đứng trước mặt Khôi, giọng hằn học:

- Nếu mà cậu đã chọn chỗ này để làm việc thì cậu đã tự mình dứt tình với con Ngân rồi. Từ giờ trở đi đừng làm phiền nó nữa. Tháng sau gia đình tôi gả nó vào nơi môn đăng hộ đối, vì vậy cậu không được đi tìm nó. Liệu mà nhớ đấy!

Khôi còn đứng trơ ra vì những lời nói của bà thì ông Tư đã cười gằn:

- Bà đã nói nhiều quá rồi đó, thưa bà Kiều Yến. Hừ! Máy chục năm mới gặp lại. Cái quan điểm tham lam danh lợi phụ bần hàn đó bà đã truyền lại cho con gái của mình rồi sao?

Khôi thấy mẹ của Ngân tái mặt đi vì bị gọi đúng tên. Bà tròn tròn mắt nhìn mãi ông Tư thật lâu rồi lắp bắp:

- Ông là... là Văn. Là Văn phải không?

Ông Tư nhếch môi:

- Thì là tôi đây chứ ai. Làm gì mà bà xúc động dữ vậy?

Kiều Tuyết cau mày hỏi mẹ:

- Ai vậy mẹ?

Bà Kiều Yến gượng gạo lắc đầu, rồi hấp tấp nắm lấy tay của con gái bước vội ra đường. Ông Tư lặng nhìn theo với nụ cười bí hiểm.

Khôi ngập ngừng:

- Cháu thành thật xin lỗi, sáng sớm bác chưa buôn bán được gì lại xảy ra chuyện.

Ông Tư xua xua tay:

- Người ta cố ý chứ đâu phải là mình đâu. Như vậy mà lại tốt cho chú mày đấy. Gia đình họ đã nói rõ rồi, không phải thắc mắc nữa chứ! Bà ta là như vậy đó. Cháu không thất nghiệp nếu mà không đúng tiêu chuẩn chọn rể thì cũng không lọt vào cửa nhà của bà ta đâu.

Khôi thở hắt ra, có thể là cậu Tư nói đúng. Trước đây bà Yến không bằng lòng cho Ngân quen anh, nhưng lúc đó anh còn đường bệ, nên bà chưa thẳng thừng chống đối ra mặt. Bây giờ anh chỉ là thằng culi con, đương nhiên là bà phải gả con của mình vào nơi xứng đáng chứ. Xét cho cùng thì Kiều Ngân cũng chẳng có lỗi gì cả, anh thật không xứng đáng với cô kia mà!

Im lặng một lúc, Khôi khẽ hỏi:

- Cậu biết bác ấy à?

Cười khẩy một cái, ông Tư nói:

- Hồi đó vì Kiều Yến mà cậu đã cạo đầu. Cô ta là mối tình đầu đời ngu ngốc nhất của cậu, là người đàn bà mà cậu luôn nhớ tới. Bởi vậy dù mấy chục năm xa cách, gặp lại cậu vẫn nhận ra. So với trí tưởng tượng của cậu, Kiều Yến không khác mấy.

Khôi ngạc nhiên:

- Cậu vẫn còn yêu bác Yến sao?

Ông Tư lắc đầu:

- Cậu vẫn nhớ tới Kiều Yến, nhưng mà không còn yêu chút nào. Nhớ để tự răn mình. Nhớ ngày xưa, bà ta chê cậu nghèo, gia đình tầm thường nên bây giờ cậu mới có cơ ngơi như thế này. Cậu tự hào mình đã làm nên với hai bàn tay lao động. Cuộc đời còn dài, cháu không có gì mà phải nản lòng hết.

Khôi vẫn còn thắc mắc:

- Hồi đó bác Yến có yêu cậu không?

Ông Tư hơi mơ màng:

- Chắc... là có! Nhưng mà cô ta yêu theo cách riêng của mình. Hai đứa cũng thề non hẹn biển y như bao nhiêu cặp tình nhân trên trái đất này. Lúc đó gia đình cậu còn đang gặp thời. Cuộc tình kéo dài được ba năm. Đùng một cái hăng dột của nhà cậu bị cháy. Thế là xong! Cô ta quay lưng đi, dừng dưng, tàn nhẫn và trâng tráo y như con bé lúc nãy.

Vẫn giọng đều đều vô cảm. Ông Tư nói tiếp:

- Với cậu bây giờ, mọi thứ trên đời đều không có ý nghĩa gì hết. Nhưng con người thì lạ lắm! Chán nản nào người ta cũng vượt qua. Cậu lại quen lại, yêu và lại thất tình. Thường thì đàn ông nghèo dễ bị tình phụ và bị thất tình lắm. Lúc đó ở nhà bắt cậu cưới vợ. Thế là cưới. Rồi con cái đùm đề, hai vợ chồng nghèo nương nhau mà sống, không có tình yêu rồi cũng trở thành yêu. Nhờ người vợ hết lòng hy sinh cho chồng con, cậu mới có ngày hôm nay. Ngẫm lại tình cảm cậu dành cho Kiều Yến đâu phải là tình yêu, mà là nỗi đam mê chết người của thời mới lớn. Cậu đã vượt qua cơn mê đầu đời đó.

Ông Tư cao giọng phán:

- Bữa nay nghỉ bán. Mày ngồi coi tiệm đi, tao đi mua rượu và mời.

Cậu cháu mình lai rai. Tao uống mừng vì gặp lại cố nhân. Mà uống để chia tay với người yêu muôn thuở. Đời người ta chẳng mấy khi uống rượu vì lý do độc đáo như vậy đâu.

Nói dứt lời, ông Tư bỏ đi một mạch ra đường. Khôi thở dài ngồi phịch xuống ghế.

Nên uống cho say lắm chứ. Vì nếu không say thì sao mà anh chịu nổi những chuyện xảy ra vừa qua.

Thế là chấm dứt cho một mối tình luôn bị dè bĩu từ mọi phía. Chấm dứt đúng như là ý muốn của nhiều người, và biết đâu đó trong đó còn có cả Kiều Ngân của anh nữa.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 7

Khôi sững sốt khi thấy Quỳnh Hương bước vào tiệm. Thay vì đứng dậy, chả hiểu sao anh cứ nằm ì trên chiếc ghế bố, mắt nhìn cô đăm đăm. Đúng là cô bé răng khềnh ấy rồi!

Sau vài giây định thần, anh đứng bật lên và hỏi to:

- Cô cần mua gì?

Chả thèm trả lời Khôi, Quỳnh Hương nhìn xung quanh tiệm rồi nói băng quơ:

- Mở nhạc y như tra tấn người ta không bằng.

Khôi nheo nheo mắt:

- Cô vào đây để phê bình hay để mua đồ vậy.

Liếc anh 1 cái, Quỳnh Hương nghiêm nghị:

- Tôi mua 2 cục pin hiệu Sony thay vào cái điều khiển từ xa.

- Hiệu khác được không? Pin Sony chúng tôi hết rồi.

Quỳnh Hương thất vọng:

- Hết rồi thì thôi vậy.

Rồi cô chép miệng:

- Phải đi chỗ khác. Mất công thật!

Khôi xua tay:

- Pin nào xài cũng thế thôi.

Quỳnh Hương lắc đầu:

- Máy Sony thì phải xài pin Sony.

- Ai bảo với cô thế?

Quỳnh Hương nghênh nghênh mặt:

- Ai mà bảo. Kinh nghiệm cho thấy như vậy. Mới mua 2 cục hiệu Toshiba cách đây nửa tháng, bữa nay đã hết pin.

Khôi khịt mũi:

- Vậy là tại cô mua nhầm pin quá date.

Ngừng 1 tí, anh nói tiếp:

- Và dứt khoát không phải mua tại đây. Nếu không, cô đã đem ra mắng vốn rồi.

Quỳnh Hương chua ngoa:

- Nếu đúng tôi mua nhầm pin dỏm thì lỗi là tại tiệm của anh. Hôm đó tôi tới đây mua, mấy anh lo nhậu mà không chịu bán. Chắc tại thấy 2 cục pin ít quá chứ gì?

Khôi gãi gãi đầu, anh không nhớ hôm mình và cậu Tư chén tạc chén thù, cô bé này có sang mua đồ hay không, nhưng nghe cô nói thế, Khôi chỉ biết lúng túng bào chữa:

- Cô thông cảm. Hôm đó chắc rượu khiến chó ai buồn bán lại không cần khách.

Quỳnh Hương cong môi:

- Nếu không thông cảm, ai thèm tới nữa. Tiếc là không có pin Sony.

Khôi mềm mỏng:

- Pin Toshiba cũng tốt mà!

Quỳnh Hương cương quyết:

- Không được! Người ta dặn như vậy mà. Lần trước tôi làm khác đã bị nhằn rồi. Anh ấy không thích thay đổi đồ đã quen dùng, dù chỉ là 1 cục pin nhỏ xíu. Phải chi hôm đó tôi mua nhầm pin tốt, thì đâu bức mình.

Quỳnh Hương chợt im bặt. Cô nhớ thái độ của Cường hôm qua và muốn khóc.

Hai người đang ngồi coi phim. Anh muốn chỉnh âm thanh cho to, nhưng khi nhấn nút cái rơ-mốt vẫn trơ trơ. Thế là Cường nổi quạu lên. Anh nhằn Hương đã không chịu mua pin đúng hiệu đã dặn rồi cộc cằn tháo pin ra ném vèo qua cửa sổ. Hành động của anh làm Hương ngỡ ngàng hết sức. Cô giận dỗi bỏ ra ngoài phụ bà Nguyệt tưới cây, tỉa lá, Cường vẫn tỉnh queo.

Đến khi coi hết phim, anh mới gọi Hương vào giải thích rằng: làm thế để cô nhớ khi anh đã căn dặn điều gì phải thực hiện đúng y theo. Rồi chẳng cần biết cô đang nghĩ gì, Cường lại cuồng nhiệt hôn hít, vuốt ve.

Khôi bỗng hỏi làm Hương giật mình:

- Cô cần ngay bây giờ chưa?

Quỳnh Hương khẽ lắc đầu. Khôi nói tiếp:

- Vậy cô trở về gian hàng Thùy Nhiên đi, lát nữa tôi đem qua cho.

Quỳnh Hương trợn mắt:

- Sao biết tôi ở gian hàng Thùy Nhiên hay vậy ?

Ra vẻ bí mật, Khôi đáp:

- Nhờ hay như vậy, tôi mới không mất khách.

Quỳnh Hương cười khoe chiếc răng khểnh:

- Để tôi gởi tiền cho anh.

Khôi khoát tay:

- Chưa giao hàng, tôi đâu nhận tiền trước.

Nghiêng nghiêng đầu, Hương nói:

- Vậy cảm ơn anh trước, chắc không bị từ chối chứ!

Khôi ngẩn ra nhìn cái dáng xinh xinh của Hương đang băng qua đường, rồi anh liên tưởng đến "gã trưởng giả rởm" mà Thông khinh bỉ nói đến hôm trước. Chắc cô bé đã bị gã nhằn vì mua pin kém chất lượng.

Tội nghiệp cô nàng từng ao ước là người đầu tiên được đặt chân

lên sao Kim. Bây giờ cô nàng chỉ lo làm vừa lòng gã người yêu rởm đời kia thôi, chớ tâm trí đâu mà mơ tới trăng sao nữa.

Thở dài ngao ngán, Khôi thấy tiếc khi Quỳnh Hương yêu 1 kẻ không ra gì. Cô có biết hẳn đối với ba mẹ ruột thế nào không nhỉ? Nếu biết thì sao, còn không thì sao? Chả lẽ anh sẽ nói với cô những gì đã nghe Thông kể à? Thật vớ vẩn! Tốt hết đừng lo con bò trắng răng nữa. Trong tình yêu, mình cũng hay ho gì đâu mà tội nghiệp người khác. Mua giùm hai cục pin xong là chấm dứt quan hệ. Sau này nhìn thấy mình chưa chắc cô ta nhớ là ai sao lại mơ tới chuyện "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" kỳ vậy?

Vỗ vỗ vào trán mấy cái, Khôi uể oải nhìn ra cửa. Trưa lắm rồi. Giờ này thường vắng khách, anh nhờ con cậu Tư trông hàng, rồi thả bộ sang mấy tiệm cơ khí điện máy gần đó mua hai cục pin hiệu Sony hẳn hoi.

Cho hai tay vào túi quần, Khôi lững thững bước vào trung tâm thương mại. Tới quầy Thùy Nhiên anh đưa mắt tìm, nhưng không thấy Quỳnh Hương đâu. Hai cô gái đang ngồi tán gẫu tò mò nhìn anh và đon đả chào mời làm Khôi thấy ngại.

Anh ngập ngừng:

- Quỳnh Hương về rồi hả các cô?

Nghe hỏi tới Quỳnh Hương, hai cô gái dường như ngạc nhiên. Một cô cất giọng khá đanh đá:

- Hương không có ở quầy, nhưng không phải đã về nhà. Con bé đi ăn với chồng rồi. Anh tìm Hương có chuyện gì không? Ông xã nó ghen lắm đó!

Khôi quê vì câu nói trắng trợn của cô gái, anh nghiêm mặt:

- Quỳnh Hương nhờ tôi mua giùm hai cục pin. Không có cô ấy ở đây, tôi gọi hai... chị làm ơn đưa giùm. Cảm ơn!

Đẩy pin lên quầy hàng bằng kính xong, Khôi quay đi. Được vài ba bước, anh quay trở lại dặn dò:

- Chị nhớ đưa Quỳnh Hương giùm nhé. Không thì anh chàng Cường cần nắn. Khổ thân cô ấy lắm!

Trợn tròn mắt nhìn anh, cô nàng đanh đá buột miệng:

- Biết cả tật của lão Cường. Hay thật! Anh là bạn của ông hay bạn Quỳnh Hương?

Khôi nhún vai:

- Chả là bạn ai hết!

Dứt lời Khôi phớt tỉnh đi dọc hành lang, nhìn vào các tủ kính bày đủ các loại đồng hồ đeo tay đúng mốt. Anh không hiểu sao mình nhớ được tên gã trưởng giả ấy, và thốt ra những lời như biết rõ về hẳn với Quỳnh Hương lắm vậy. Anh sắp thành mấy mụ đàn bà nhiều chuyện đến nơi rồi. Đầu óc anh vì không muốn nhớ tới Kiều Ngân nên luôn suy nghĩ đủ điều, nhưng đâu phải vậy, rồi quần trí

đến mức nói năng lộn xộn như lúc nãy.

Mẹ Khôi đã biết chuyện anh mất việc, cũng như chuyện anh và Kiều Ngân chia tay trong âm thầm. Bà không rầy hay trách cứ gì Khôi, có điều thái độ lặng lẽ ôm buồn riêng mình của bà càng làm anh khổ tâm hơn. Anh biết mình không xứng với công nuôi nấng, dạy dỗ của mẹ, nhưng anh chưa tìm ra công việc nào khác vào lúc thất thời và thất tình này để mẹ đừng lo. Càng nghĩ anh càng thương bà đứt ruột. Giờ đây mẹ là chỗ dựa tinh thần duy nhất của Khôi. Anh không hiểu sao lại có loại người đối xử tệ với mẹ của mình. Nghĩ tới Cường, lòng anh dâng lên niềm căm ghét lẫn khinh bỉ lạ lùng.

Bước vào quán cà phê nhỏ nhưng ấm cúng và sang trọng gần tiệm của ông Tư. Khôi hơi khựng lại khi thấy Quỳnh Hương quay mặt vào nên không thấy Khôi. Anh gọi một ly cà phê và đốt cho mình điều thuốc.

Đã có lần anh đưa Kiều Ngân tới đây. Hôm đó trời mưa, hai người ngồi sát vào nhau và tưởng tượng biết bao điều kỳ diệu cho tương lai. Bây giờ chắc Kiều Ngân tiếp tục vẽ vờ những điều đó với Trí, trong khi anh ngồi một mình, đốt thời gian bằng khói thuốc và nhìn người khác thì thầm lời yêu với nhau.

Cầu mong Quỳnh Hương và Cường sẽ không chia tay như anh với Kiều Ngân, dù thâm tâm Khôi ghét Cường hơn ai hết.

Đặt ly cà phê xuống bàn, Khôi chợt nghe tiếng Cường khô như đá:

- Anh nói không bao giờ sai. Em đừng khóc nữa.

Khôi búng tàn thuốc xuống đất. Anh cười thầm: Lại giận rồi! Trước đây mình và Kiều Ngân đã giận bao nhiêu lần nhỉ? Đúng là không sao tính nổi. Nhưng còn có nhau để mà giận quả là hạnh phúc hơn phải một mình như anh bây giờ.

Giọng Cường lại vang lên đầy quyền hành:

- Tùy em suy nghĩ. Anh đi làm đây!

Bỏ mặc Quỳnh Hương ngồi một mình, Cường dần gót bước ra ngoài. Có tiếng sục sùi thật khẽ. Khôi thấy lòng xót xa. Ngần ngừ vài giây, anh qua ngồi cùng bàn với cô.

Quỳnh Hương ngước vội lên vì tưởng Cường quay lại, nhưng khi nhìn thấy Khôi, cô hoảng hồn:

- Anh... anh làm gì ở đây vậy?

Khôi thật nhỏ nhẹ:

- Tôi có giúp được gì cho cô không?

Lau vội nước mắt còn đọng trên má, cô gất:

- Ai mượn anh.

Khôi cố ý đùa:

- Cô mượn tôi mua giùm 2 cục pin Sony chứ ai nữa. Này! Khóc 1 mình quê lắm. Nhất là ngay trong quán như vậy. Cho Quỳnh

Hương mượn tôi làm bình phong đó. Có khóc thì lệ lên, để một lát quán đông người, tôi mắc cỡ không đỡ cô đâu.

Quỳnh Hương trợn mắt nhìn anh quên cả khóc. Cô không hiểu sao gã râu ria này lại biết tên mình và gọi lên nghe ngọt dữ vậy. Đường như đoán được thắc mắc của cô, gã ta thản nhiên giải thích:

- Tôi vừa ghé quầy Thùy Nhiên để gọi pin cho cô, nhờ vậy mới biết cô bé có chiếc răng khểnh tên gì.

Quỳnh Hương vội vàng nói:

- Để tôi gọi tiền cho anh. Hết bao nhiêu vậy?

Khôi cười cười:

- Đâu cần phải khẩn trương đến thế. Quỳnh Hương cứ xài thử trước, rồi từ từ trả tiền sau mà. Tôi qua đây vì thấy Hương hơi bất thường, chớ đâu phải để đòi tiền pin.

Quỳnh Hương chối quanh:

- Tôi không sao. Tại bụi bay vào mắt.

Khôi lắm bầm:

- Hạt bụi ấy hẳn nặng ký lắm!

Thấy mặt cô đỏ lên, Khôi nhún vai:

- Xin lỗi! Tôi chỉ đùa cho bụi bay đi, cho mắt cô thôi ướt, chớ không có ẩn ý gì.

Dứt lời anh trở về bàn của mình và đốt điếu thuốc mới. Trong quán vang vang bài hát một thời anh thích:

"Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi, để 1 mai vươn hình hài lớn dậy... "

Trái tim đa cảm của anh bỗng rộn ràng như vừa biết yêu. Anh ngó ngàng nghĩ: "Ước gì ta là hạt bụi bay vào mắt người nhĩ". Rồi anh lại cười một mình khi thấy Quỳnh Hương bước ra đường. Trưa nay anh trở thành lố bịch chớ không phải thành kẻ si tình.

Anh đâu phải là cậu Tư, lẽ nào vừa bị tình phụ đã yêu nữa rồi?

Thật vớ vẩn khi cảm xúc bởi những giọt nước mắt người ta khóc vì giận người yêu.

Khôi gọi tính tiền rồi lững thững băng qua đường. Mắt anh sáng lên khi né chiếc xích lô chạy sát mình. Quỳnh Hương ngồi trên đó. Anh khẽ mỉm cười, nhưng cô lạnh lùng xa lạ, mắt đăm đăm nhìn thẳng phía trước như không hề thấy ai. Cũng có thể Hương không thấy ai hết, vì gương mặt cô trông thất thần thế nào ấy. Chắc cô bé hấp tấp đi xin lỗi Cường. Người ta yêu đến thế. Anh nghĩ làm chi tới một giấc mơ không phải của mình nhĩ?

- Quỳnh Hương phải không?

Quỳnh Hương thật sự bối rối khi Chánh đoán ngay được cô là ai trong lúc cô vẫn đang ngờ ngợ vì anh ta không như cô từng tưởng tượng. Té ra Chánh đâu phải là một lão sồn sồn, đầu hói, mắt híp, bụng phệ, mà anh ta là 1 người đàn ông trẻ, đẹp trai theo kiểu

từng trải, lẫn lộn với đời. Qua cái nhìn đầu tiên, trực giác Hương mách với cô, chị Như đã bị hấn ta hớp mất hồn rồi. Thật khổ!
Chánh mỉm cười thân thiện:

- Hai chị em có nhiều nét giống, bởi vậy anh chưa gặp bao giờ, nhưng đoán chắc là em.

Quỳnh Hương trấn tĩnh lại trước nụ cười quyến rũ của Chánh. Cô lạnh nhạt:

- Ai cũng bảo chị em tôi giống nhau, nhưng chỉ người thân thiết mới biết tính chúng tôi khác nhau rất xa. Chị Như dễ động lòng trước tình cảnh của kẻ khác lắm. Chị rất dễ tin.

Chánh đẩy tách nước trà về phía cô, giọng tự tin:

- Anh lại không nghĩ vậy. Quỳnh Như là người cứng rắn, có ý chí và có đầu óc phán đoán nhanh, nhạy bén trước nhiều tình huống.

Quỳnh Hương khịt mũi:

- Đó là nhận xét của trợ lý giám đốc đối với thư ký của mình. Nó chỉ đúng trên mặt công tác. Tôi đến gặp anh đâu phải để nghe những lời khen đó.

- Anh biết! Em tới vì nghe đồn anh và Như quan hệ không trong sáng chứ gì?

Quỳnh Hương bặm môi, cô hơi bất ngờ vì cách nói chuyện của Chánh. Ngồi trên xích lô tới đây, Hương nghĩ đến biết bao nhiêu tình huống sẽ xảy ra khi gặp anh ta, nhưng cô không nghĩ Chánh lại chủ động đề cập tới vấn đề này trước. Chắc hẳn Chánh đã chuẩn bị cho chuyện này. Thái độ tự tin của anh ta chứng tỏ chị Như yêu đến mức mù quáng rồi.

Hơi chồm người tới trước, Quỳnh Hương nghiêm nghị:

- Tôi yêu cầu anh đừng đeo theo chị tôi nữa. Anh là người có chức phận, có vợ con mà đi dụ dỗ nhân viên của mình, anh không nghĩ tới hậu quả sao?

Chánh im lặng. Một lát sau anh lên tiếng:

- Em không hiểu gì hết. Trước đây anh có nghe Như kể chuyện em và cô ấy xích mích vì tình. Lúc đó anh có đề nghị cho anh gặp em, nhưng Như không chịu.

Quỳnh Hương dài giọng:

- Gặp tôi thì thay đổi được gì? Tốt nhất anh trở lại với vợ con, và trả chị Như về bộ phận của anh Cường. Hai người không gặp nhau thường chỉ sẽ quên cũng như anh cũng sẽ quên.

Khoanh tay trước ngực, Chánh hỏi:

- Em nghĩ khi đã chân thành yêu nhau, bộ dễ quên nhau lắm sao?

Quỳnh Hương cười khẩy:

- Yêu? Tôi không tin cái gọi là tình yêu của hai người. Nhất là với anh, 1 kẻ đã có vợ nhưng lại đeo bông.

Chánh lắc đầu:

- Em chưa từng trải đời để hiểu hết về tình yêu đâu. Đừng vội lên án người khác.

- Nhưng tôi đủ trình độ để hiểu yêu như anh là vi phạm luật hôn nhân. Vợ anh đâu có tha chị Như. Bà ta đã vào tận đây tìm chỉ một lần rồi. Anh còn muốn máy đồ nữa sao ?

Chánh cau mày:

- Vô lý! Như nói với em à?

Quỳnh Hương tỏ vẻ tự hào:

- Chỉ không nói, nhưng tôi biết chắc là có.

Chánh nhẹ nhàng:

- Em đã biết những điều không đời nào có thì đúng hơn. Vợ anh đang du lịch dài hạn ở Úc. Sau chuyến du lịch này tụi anh sẽ ra tòa ly dị. Anh yêu Quỳnh Như thật tình nên nhất định sẽ vượt qua mọi khó khăn để cưới cô ấy.

Mặt Quỳnh Hương hơi tái đi. Cô không nghĩ Cường đối mình nên gần giọng:

- Anh tưởng tôi dễ tin như chị Như sao? Lần đó nếu không có người ngăn lại, bà sư tử Hà Đông nhà anh đã vào công ty làm rầm lên rồi. Tôi định nói với chị Như chuyện ghen tuông của vợ anh, nhưng hôm đó chỉ chối bai bãi nên thôi, tôi không muốn chỉ hiểu lầm lòng tốt của người khác.

Chánh thẳng thắn:

- Hương muốn nói tới Cường phải không?

Quỳnh Hương lấp lửng:

- Trên đời này người có lòng tốt thiếu gì.

Chánh nhún vai:

- Nhưng tốt như Cường thì chỉ có một.

Quỳnh Hương phản ứng ngay:

- Anh Cường là người có trách nhiệm. Anh ấy lo vì đã xin cho chị Như vào đây làm.

- Đó không phải là lý do chính. Anh không đá động gì tới Cường, vì anh ta là chồng sắp cưới của em, nhưng nếu Cường xen vào chuyện riêng tư của (bị mất chữ)

Quỳnh Hương hơi thách thức:

- Thì sao? Anh không định nói là sẽ đi anh Cường sát sổ ấy chứ?

Chánh không trả lời. Anh ngồi im thật lâu làm Hương sốt ruột:

- Anh nghĩ gì về yêu cầu của tôi ?

Chánh chậm rãi hỏi:

- Nếu có người yêu cầu em rời xa Cường. Em sẽ nghĩ gì ?

Quỳnh Hương cười nhạt:

- Tình yêu của tôi và Cường đâu giống tình yêu anh với chị Như.

Đừng hỏi kiểu đánh đồng như vậy. Gia đình tôi không đời nào chấp nhận chuyện chị Như dan díu với người đã có vợ. Dù là

người đó sẽ ly dị như lời anh vừa nói lúc nãy.

Chánh vẫn dụi dãi:

- Đúng là không tình yêu nào giống tình yêu nào. Những người có được tình yêu quá dễ dàng thường ít khi thông cảm với những dạng tình yêu khác. Anh đâu trách khi em chưa hiểu tình yêu của anh và Như, nhưng anh biết Quỳnh Như rất buồn khổ khi em chẳng hề tìm hiểu để chia sẻ cảm thông với cô ấy. Trái lại em còn trách chị mình ích kỷ, không biết nghĩ tới gia đình. Thật ra Quỳnh Như rất khổ tâm.

- Còn anh thì hả hê vui sướng vì đã nắm chắc trái tim của chị. Tôi vẫn chưa cho ba mẹ biết chuyện này, vì hy vọng hai người sẽ nhìn ra lỗi của mình mà chia tay trước khi tôi phải trình bày chuyện chả hay ho này với giám đốc.

Chánh nhìn Hương bằng đôi mắt sâu thẳm. Anh nhẹ nhàng lắc đầu như thất vọng điều gì đó:

- Em đã yêu và sắp làm vợ, nhưng hình như em không hiểu gì là tình yêu hết. Trước đây Quỳnh Như có kể về em cho anh nghe. Qua lời cô ấy anh tưởng tượng Quỳnh Hương là một cô bé hay mơ mộng, tính phóng khoáng, trung thực dễ thông cảm, hòa đồng với mọi người. Bây giờ gặp em, anh thấy em đúng như thế, nhưng lời lẽ lại rất khác với con người thật của em.

Ngừng một chút, Chánh nói tiếp:

- Tại sao vậy? Anh không cho là mình nhìn lầm, cũng không cho rằng em đang nói bằng miệng lưỡi người khác, một người chẳng đời nào biết yêu.

Quỳnh Hương giận tái cả mặt:

- Anh nói vậy nghĩa là sao?

- Nghĩa là anh bày tỏ suy nghĩ của mình về yêu cầu của Cường. Hãy bảo Cường đừng xen vào chuyện anh và Quỳnh Như nữa. Cậu ta muốn gì cứ trực tiếp gặp anh.

Quỳnh Hương bối rối vì không ngờ Chánh lại nói thế, cô đáp ứng:

- Anh chỉ muốn điều tốt cho chị Như.

Chánh nhếch môi:

- Anh còn muốn điều ấy hơn cả Cường. Em không hiểu chuyện của bọn đàn ông các anh, nên ngờ nghệch đến mức bị chính người mình yêu lợi dụng.

Quỳnh Hương nhíu mày suy nghĩ những lời Chánh vừa nói. Cô từng nghe Cường bảo rằng Chánh là một gã mồm mép, thủ đoạn, tráo trở đến mức dám nói trắng ra đen, có nói thành không để thủ lợi. Rõ ràng hẳn muốn chia rẽ Cường với cô nên mới giở giọng lập lờ thế này.

Mấy hôm nay cô và Cường cứ lục đục mãi vì chuyện của Quỳnh Như. Ngày đám hỏi kẻ một bên khiến anh trở nên quạu quọ cộc

cần kỳ lạ. Thoạt đầu Hương tưởng Cường lo (vì anh lúc nào cũng chu đáo, hay lo cả những chuyện không cần phải lo). Nhưng trưa nay khi anh bất ngờ đến quầy Thùy Nhiên, lôi cô vào quán cà phê để nói chuyện, thì Quỳnh Hương mới vỡ lẽ ra. Cường cáu gắt, bực bội vì tai tiếng. Anh thẳng thừng buộc cô phải vào gặp giám đốc công ty để tố cáo Chánh đã dùng quyền hạn của một trợ lý giám đốc, ép nữ nhân viên dưới quyền phải quan hệ với mình. Thoạt đầu Hương không chịu vì nghĩ tới chị Như, nhưng Cường rất kiên quyết. Anh bảo rằng Chánh sẽ chẳng đời nào rời Quỳnh Như, nếu địa vị của hắn chưa bị lung lay vì mất uy tín, hắn sẽ tiếp tục làm khổ Như, điều này phương hại đến danh dự của gia đình cô, cũng như ảnh hưởng đến Cường. Anh nói nhiều điều nhưc đầu vô cùng, Quỳnh Hương đã khổ sở ngồi nghe và bật khóc vì chịu không nổi những lý lẽ Cường đưa ra, để rồi cuối cùng cô đi ngay đến nơi này.

Tất cả những lý lẽ đó nếu suy cho cùng, đều tập trung đánh vào Chánh, còn Quỳnh Như chỉ là một nạn nhân đáng thương của ba cái trò quấy nhiễu tình dục mà một vài tạp chí đã đề cập tới. Nhưng đó là chuyện ở nước ngoài, còn ở nước mình, nếu Quỳnh Hương vào làm rùm beng lên với giám đốc thì chắc Quỳnh Như là nạn nhân đầu tiên.

Cuối cùng ai là người đắc lợi? Quỳnh Hương trừng trừng nhìn Chánh. Anh ta bảo Cường lợi dụng cô là nghĩa gì?

Lẽ ra Hương tới đây để gặp giám đốc công ty và trình bày mọi chuyện như Cường đã vạch vẽ, nhưng không hiểu sao cô lại hỏi thăm phòng làm việc của Chánh và gặp anh ta. Thâm tâm cô muốn biết Chánh là người ra sao, anh có như lời Cường mô tả không, anh ta có yêu Quỳnh Như không, hay Chánh chỉ lợi dụng chị cô.

Giọng Chánh vang lên có chút ân hận:

- Xin lỗi đã nói về Cường như thế. Anh luôn bóp chát với bất kỳ ai xen vào chuyện tình cảm của bọn anh. Em đừng nghĩ gì hết nhé!

Quỳnh Hương nghiêm nghị:

- Anh thật lòng thương chị Như chứ?

mất 2 trang...

anh thừa biết động lực khiến cô tới tìm mình, nên tự dưng lòng đầy thương cảm.

Chánh trầm giọng:

- Hối thật. Chuyện của tụi anh ảnh hưởng đến tình cảm của em và Cường phải không?

Quỳnh Hương buột miệng:

- Chị Như nói với anh à?

- Không có! Tự anh đoán ra vì Cường là người coi trọng thể diện.

Cậu ta muốn mọi việc liên quan đến mình phải thật sự hoàn hảo. Hương nghe nhói ở ngực khi thấy môi Chánh nhếch lên lúc anh nói đến từ hoàn hảo. Đúng là mỹ từ Cường thường dùng để nói về sở thích, nguyên tắc sống của mình.

Hoàn hảo, hoàn hảo. Trên đời này làm sao sự hoàn hảo tuyệt đối chứ, Quỳnh Hương chợt thất vọng não nề. Cô lơ mơ thấy có chút gì vẩn lên tình yêu vô cùng trong sáng cô dành cho Cường xưa tới nay. Dường như cô chưa hiểu anh như cô tưởng. Khi yêu người ta thường mù quáng, có vậy không?

Tránh đôi mắt nhìn rất thẳng của Chánh, Quỳnh Hương nói nhỏ:

- Anh Cường sợ anh không thật lòng với chị Như...

Chánh nhè nhẹ lắc đầu:

- Anh hiểu Cường nhiều hơn em. Em cứ nói với cậu ấy anh rất yêu Như, cậu ấy khỏi phải lo gì hết.

Hương chợt hỏi:

- Giữa hai người có hiểu làm gì nhau không ?

- Với anh thì không.

- Vậy... anh nghĩ với Cường thì có à?

Chánh nhún vai:

- Biết đâu chừng! Em hỏi thẳng cậu ấy thì rõ chứ gì. Người luôn đi tìm sự toàn thiện khó bằng lòng những kẻ tầm thường lắm. Anh là người tầm thường, nên Cường làm sao hiểu anh được.

Quỳnh Hương gượng gạo đứng dậy. Chánh tiễn cô ra tới cửa.

Giọng anh thật ngọt:

- Phòng của Cường ở đầu dãy, ngay cầu thang. Em có thể tới đó chờ cậu ấy đưa về. Chiều nay giám đốc vắng. Nhân viên được phép thoải mái một chút. Về sớm không sao đâu!

Quỳnh Hương vội vàng bước đi. Cô có cảm giác Chánh hiểu mục đích cô tới đây, nên mới vờ nhắc đến giám đốc như thế.

Tự nhiên Hương bực bội kinh khủng. Cô xăm xăm tới phòng Cường và gõ cửa thật mạnh.

Cường ló đầu ra với gương mặt đầy ngạc nhiên lẫn thích thú:

- Ủa! Em đến hồi nào vậy?

Hương cộc lốc:

- Hơn một tiếng rồi!

Kéo ghế cho cô ngồi. Cường chắc lưỡi:

- Nhưng đâu gặp ông phải không. Quên nói với em chiều thứ năm ông nghỉ. Mất công em thật là.

Quỳnh Hương ậm ừ:

- Gặp anh Chánh cũng tốt vậy!

Cường kêu lên:

- Anh đâu bảo em gặp hẳn làm gì?

- Tới đây không gặp người này, thì gặp người kia, chứ chẳng lẽ về

sao?

Mặt Cường sầm xuống:

- Nó biết em tới gặp giám đốc không?

- Chắc biết, dù em chả nói.

Liếc Cường một cái, Quỳnh Hương cố ý nhấn mạnh:

- Anh ta trông hay hay, không như em từng tưởng qua những lời nói xấu của anh. Chánh rất có phong độ và đầy nam tính.

Cường lừ mắt:

- Anh nói đúng chứ không nói xấu nó. Hừ! Mới gặp đã khen "trông hay hay". Sắp có chồng rồi phải giữ ý giữ tứ chứ! Hừ! Có phong độ, đầy nam tính là sao hả? Nó lếu láo những gì mà em cứ như trúng phải tiếng sét vậy?

Quỳnh Hương nhún vai:

- Ảnh tâm sự, nói chuyện tình yêu, chuyện đủ thứ. Chánh có tài ăn nói ấy chứ!

Cường mai mỉa:

- Không có tài làm sao câu được Quỳnh Như. Nhưng cụ thể hai người đã nói gì?

Quỳnh Hương cao giọng:

- Ảnh nói là rất thương chị Như, và sẽ tiến tới cưới hỏi 1 ngày gần đây.

Cường cười gằn:

- Ai cho nó làm thế. Nhất là mục sư tử Hà Đông nhà nó.

Hương đan hai tay vào nhau khi nghe anh nhắc đến vợ Chánh. Cô nhỏ nhẹ:

- Có một vấn đề em không biết nên tin ai.

Cường hơi dè dặt:

- Vấn đề gì ?

Hương nhìn anh dăm dăm:

- Bà vợ của Chánh. Anh bảo bà ấy từng đến đây và gặp anh.

Chánh lại khẳng định bà đang ở Úc. Hai người đang chờ giải quyết thủ tục ly dị. Vì vậy Chánh được xem như độc thân.

Mặt Cường đỏ bừng lên rồi tái nhợt đi. Anh giận dữ:

- Đã nói Chánh là thằng thủ đoạn, láo phét em lại tin nó và nghi ngờ anh. Nếu không tin anh em cứ vào gặp giám đốc và tố cáo nó rử rê, mê hoặc Quỳnh Như. Nó sẽ mất chức ngay. Lúc ấy thật giả thế nào em sẽ biết mà. Hừ! Đầu óc em bé bằng hạt đậu nhưng lại tài khôn làm trái lời anh dặn. Bây giờ thằng cáo già ấy bị đánh động rồi, còn làm nên tích sự gì nữa. Chán thật!

Quỳnh Hương cắn môi. Cô không ngờ Cường lại lớn tiếng với mình ngay đây. Thái độ của anh thật khác Chánh, và những lời mai mỉa của Chánh lại vang vang trong đầu làm cô nhức nhối.

Đúng là cô đã bị chính người yêu lợi dụng. Cường mượn tay cô

để chơi Chánh một cú, chớ nào phải anh lo cho Quỳnh Như. Anh mới đúng là thủ đoạn, gian dối. Nếu không vì giận mất khôn, Cường đâu hớ miệng như vừa rồi để bây giờ chắc anh đang ân hận vì lỡ lời.

Hương cay đắng nhìn Cường, cô muốn nói một câu gì đó thật nặng, thật đau, nhưng không đành vì cô biết mình quá yêu anh. Hai người ngồi im thật lâu, Hương mệt nhoài với biết bao suy nghĩ. Cuối cùng cô lên tiếng trước.

- Em cho rằng chị Như và anh Chánh yêu nhau là bình thường. Chắc ba mẹ em cũng không ngăn cấm đâu. Nếu anh thấy chuyện này ảnh hưởng đến uy tín, danh dự của anh thì thôi vậy. Em không thể giúp anh tố cáo Chánh được.

Đứng bật dậy, Hương nói thật nhanh:

- Em về đây. Ngày mai anh khỏi cần tới chờ em đi làm nữa. Nếu không sẽ bị mang tiếng đó.

Thấy Cường so vai làm thinh, Quỳnh Hương có cảm giác mình đang rơi trước sự dửng dưng của anh. Cô ngần ngừ, chờ đợi, rồi tự ái khi Cường kiêu ngạo hất mặt lên trần, Hương bẽ bàng bước ra hành lang. Cô đi như chạy ra đường. Thành phố tràn nắng chiều vàng óng nuột. Cô bôn chồn bước trên con phố nhỏ vắng người, và vật vã 1 mình không nước mắt.

Buổi chiều trôi thật chậm trên đôi chân cô lang thang. Có tiếng xe thật gần sau lưng. Quỳnh Hương thoát quay lại và đứng sững bên lề khi thấy Cường.

Trong nắng đỏ, Cường mỉm cười rạng rỡ. Anh như một người nào hoàn toàn khác anh cách đây vài phút.

Tim Quỳnh Hương thất lại, người cô run lên khi mắt anh khẽ nhìn đầy trách móc. Dẫu những lời hằn học vừa rồi của Cường vẫn chập chờn theo cô, nhưng chân Hương vẫn cuống quýt bước về phía anh.

Giọng Cường êm dịu vỗ về:

- Em đúng là con bé gốc của anh.

Leo lên ngồi sau Cường, Quỳnh Hương vụng về úp mặt vào lưng anh thật quen. Cô thì thầm trong xốt xa:

- Có lẽ mãi mãi em là người gốc nghèo nhất trên đời này. Em chỉ hiểu một điều: hãy nhìn đời bằng đôi mắt trong veo, hãy yêu thật lòng và hy vọng cho tình yêu, cho người yêu để được hạnh phúc. Nhưng trong chuyện này em không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận đi khỏi đời anh.

Cường bật cười:

- Em đi tới đâu cũng không khỏi đời anh được. Xin lỗi. Lúc nãy anh quá nóng. Anh chịu không nổi khi có người làm trái ý mình. Chậc! Đó là thói quen. Ôi... làm sao bỏ nổi 1 thói quen hơi ích kỷ

hở Hương?

Quỳnh Hương không trả lời. Cô thua rồi khi vội vã áp mặt vào lưng anh để nghe lời xin lỗi đầy cao ngạo ấy.

Ôi! Giá mà em được thấy trong ánh mắt anh nỗi cảm thông thay cho lời xin lỗi hờ Cường .

Chiều mưa ngày ấy

Chương 8

Nhìn Quỳnh Hương gác cái chân bị bong gân lên ghế, Cường lâu bầu:

- Đã bảo đừng bày đặt chạy lung tung em vẫn cãi. Em tưởng mình là sẵn bắt cướp chắc? Thật vớ vẩn khi nghĩ chạy rong khắp thành phố này sẽ tìm ra mấy thằng bịp bợm đó. Rốt cuộc tiền mất tật mang, khổ thân người khác phải lo, chớ được quái gì đâu.

Giọng Quỳnh Hương nghèn nghẹn vì nước mắt:

- Nếu không chạy tìm chúng, tiền ở đâu em đền cho khoản bị mất đây?

Cường tỉnh khô:

- Đã báo công an rồi thì đó là việc của họ. Em có thâm lạm quỹ đâu mà sợ, họ không đền em được đâu. Đừng lo!

Quỳnh Hương duỗi cái chân đau ra, cô hơi nhăn mặt một chút vì nhức:

- Dầu họ không đền mình cũng phải có trách nhiệm, gần 2000 đô chứ ít à?

- Họ giàu nứt vách 2000 đô nhằm nhò gì.

- Giàu rồi không xót của sao? Anh nói nghe lạ thật. Càng giàu người ta càng chặt chẽ trong tiền bạc. Hồi chiều bà Thủy Nhiên cuống cuống lên trông thật tội.

Cường nhún vai:

- Còn em thì bù lu bù loa, chớ hay ho gì hơn bà. Nghĩ cũng lạ, ba người bán hàng mà bị hai thằng Tây lừa những 2000 đô. Chắc tại em vừa bán vừa ngủ gục nên bọn nó mới vờ đổi tiền để chôm như vậy.

Quỳnh Hương chống tay rầu rĩ. Hồi chiều ba cô cũng hỏi như Cường rồi ông đi ra vào thờ dài sườn sượt làm Hương vừa lo, vừa khổ tâm. Vái trời tìm ra được hai thằng Tây ba lô lừa đảo ấy. Giờ này chắc chị Thi, Bích Đào, và bà Nhiên vẫn còn phục kích ở sân bay với hy vọng tìm thấy chúng trong đám hành khách đi nước ngoài. Nếu Bích Đào vững tay lái 1 chút, bình tĩnh hơn 1 chút thì đâu quãng cô xuống đường, để giờ đây phải ngồi ôm chân như vậy.

Cường chột hỏi:

- Như và Chánh vẫn chưa về sao?

Quỳnh Hương lắc đầu. Cô nghe anh cười gằn:

- Bày ra trò truy kích thủ phạm trên đường phố thì phải theo tới

cùng. Đây là cơ hội để Chánh lấy điểm. Cũng tốt cho nó thôi. Anh dứt khoát không đời nào hạ mình như thế.

Quỳnh Hương nhíu mày vì lời nói vô tâm của Cường. Biết rằng anh ghét Chánh, nhưng cô vẫn khó chịu trước cách nói ngạo nghễ của anh. Hồi chiều khi nghe Chánh đề nghị nên bung người ra tìm hai thằng Tây ở sân bay, và những trung tâm thương mại khác trong thành phố, Cường đã lớn tiếng chỉ trích. Anh nói đây là việc mò kim đáy biển, đến lúc thấy nhiều người tán đồng, Cường lại hằm hằm đòi chờ Hương về chớ không cho cô đi như vậy.

Dĩ nhiên là Quỳnh Hương đâu chịu, cô dứt khoát đòi ở lại chờ Bích Đào chờ. Chuyện xui xẻo tiếp tục ập tới khi Đào tránh chiếc Honda chạy ngược chiều. Con nhỏ đã quăng cô một cái chí mạng. Lúc đó sợ quá Hương không biết đau, nhưng bây giờ toàn thân cô ê ẩm, cùi chỏ tay cà xuống đường tươm máu rất muốn chết, cái chân bong gân sưng húp đi không được làm Hương bực bội vô cùng. Vậy mà Cường chẳng hỏi han gì cô ngoài những câu cần nhần, cử nhử và chê bai dè bủ.

Rõ ràng Hương và anh ít khi có cùng ý tưởng, những bất đồng ấy sẽ mau chóng lắng dịu nếu cô im lặng phục tùng. Nhưng chuyện vừa xảy ra, làm sao Quỳnh Hương phục tùng Cường cho được khi cô là người trong cuộc.

Có lẽ Cường tự ái vì cô làm trái ý anh trước mặt nhiều người (trong đó có cả Chánh và Như) nên anh đã bỏ về. Cơm nước xong xuôi anh ghé nhà xem mọi việc tới đâu, ai ngờ gặp cô ngồi nhàn nhó trên ghế.

Cường thắc mắc:

- Sao Chánh có mặt ở quầy Thuyền Nhiên vậy?

Quỳnh Hương trả lời yếu xìu:

- Em gọi chị Như tới, ảnh đi theo để coi có giúp gì được không.

Cường cay cú:

- Anh rể tương lai có khác. Tốt thật!

Quỳnh Hương không dám được bực mình, cô xẵng giọng:

- Chánh không thờ ơ với chuyện người khác. Vậy là tốt rồi! Anh khỏi phải mĩa mai ảnh làm chi.

Cường nhếch mép:

- Hừ! Chẳng qua nó muốn chơi trội thôi. Để xem kết quả sẽ được thêm cái gì, ngoài cái chân sưng húp của em. Muốn trách anh bằng quan với thế sự cũng được. Anh có cách sống, cách nghĩ của anh. Đây đâu phải chuyện của công ty, nó quyền gì chỉ đạo này nọ, với giọng nói ra lệnh bắt mọi người nghe theo. Lúc anh bỏ về, mặt nó sượng ngắt trông đã mất thật.

Quỳnh Hương cúi đầu tránh nhìn Cường. Cô không ngờ anh xem chuyện bỏ về là một chiến công, trong khi cô ở lại với gương

ngùng, xấu hổ. Người tin cậy nhất lại không có bên cạnh lúc cô cần. Anh đứng dưng với việc của cô hơn cả những người lạ mới đáng buồn chứ.

Giá mà Cường đừng bỏ về, có lẽ tâm trí Hương không bất ổn đến mức ngồi sau Bích Đào mà ngờ ngợ chẳng để ý mọi chuyện xung quanh, để té lăn xuống đường đâu.

Giá mà Cường biết đưa tay nắm tay cô an ủi hay nhìn cô bằng một ánh mắt hỏi han không lời, Quỳnh Hương cũng đỡ tủi. Đáng nay anh nói nhiều lắm, nhưng toàn lời bàn ra làm mọi người đang bức dọc càng thêm khó chịu, làm cô thêm mệt mỏi vì lo âu, sợ hãi. Cường đã bỏ về, để Chánh phải trấn an cô với ánh mắt tội nghiệp. Anh và chị Như vẫn đang theo Bích Đào đi lòng hai thằng bịp bợm ấy, mãi giờ này vẫn chưa về. Chánh có cần làm thế để lấy điểm như Cường nói không? Hình như Cường có thói quen đánh giá sai mục đích tốt của người khác. Anh làm cô chán chường quá. Ngọn lửa tình yêu luôn cháy sáng tim cô đã thôi rùng rục từ lúc nào Quỳnh Hương chẳng biết. Có điều cô nhận ra Cường là như thế.

Anh không phải là những nhân vật đàn ông trữ tình, lãng mạn đầy chất anh hùng, lẫn tình si như cô đã đọc trong truyện hay xem trên phim, mà anh là một người rất khác. Một người bình thường nếu không muốn nói là tầm thường nhan nhản xung quanh cô.

Khổ sao cô lại yêu và cứ cố gắng tưởng tượng anh là các mẫu nhân vật từ phim, từ truyện?

Quỳnh Hương bất gặp cảm giác bồn chồn của mình. Cái cảm giác hụt hẫng buổi chiều nào cô từ phòng làm việc của anh giận dữ bước ra, và vật vã đi một mình trên con phố nhỏ vắng người, bỗng lạnh đầy tràn trong cô. Cảm giác đánh thức sự thật cho Hương đau đớn như bị giẫm lên tim.

Thôi đã tan rồi hình ảnh người tình được cô điểm bằng những nhân vật huyền thoại. Quỳnh Hương thờ thẩn ngồi bó gối. Cô trách mình sao tự làm đau mình vì những so sánh, suy nghĩ đâu đâu. Người đàn ông nào lại không có khuyết điểm cơ chứ. Cô sẽ yêu dễ dàng hơn nếu không còn nhớ gì về những điều đã xảy đến. Nhưng cuộc sống, tình yêu và hạnh phúc mai sau sẽ ra sao, nếu cô cố tình giẫm lên chính cô.

Cường là thế đó. Anh không dối trá cũng không hề đóng kịch với cô. Ngược lại Quỳnh Hương mới lừa dối bản thân khi cô cố tin rằng người mình yêu là một nhân vật huyền thoại.

Giọng Cường vang lên đầy quyền uy:

- Em nghỉ làm chỗ đó đi.

Quỳnh Hương chớp mắt như vừa tỉnh cơn mơ, cô ngơ ngác:

- Sao lại nghỉ?

Cường thần nhiên nói:

- Làm ở đó lương hưởng chẳng bao nhiêu, mà phải chiều ý từng khách hàng, anh không thích. Bài học hôm nay chưa làm em sợ hay sao?

- Em sẽ rút kinh nghiệm, chớ chẳng gì phải sợ. Nếu gặp khó khăn mà bỏ việc thì đâu trưởng thành được.

Nghiêng nghiêng đầu đầy vẻ giễu cợt, Cường vừa nói vừa cười:

- Chà! Cường của anh hôm nay ăn nói chừng chặc thật. Anh lại nghĩ đàn bà khi làm vợ, làm mẹ sẽ tự khắc trưởng thành. Bởi vậy sau này em chỉ có việc ở nhà lo cho anh và con thôi.

Quỳnh Hương thờ ơ:

- Nói với em chuyện này sớm quá đấy!

Rồi cô reo lên khi nghe tiếng xe ngoài cửa:

- A! Chắc chị Như về. Anh ra mở cổng giúp em đi.

Cường lừng khừng đứng lên, Hương sốt ruột nhìn ra cửa. Quỳnh Như bước vào với vẻ mệt mỏi làm cô thất vọng.

Không đợi Như kịp ngồi xuống, Hương hỏi ngay:

- Tìm không thấy hả chị Như?

Quỳnh Như uể oải lắc đầu. Ông Đức trong nhà bước ra, giọng gay gắt:

- Ba thừa biết tại bây làm chuyện đãi cát tìm vàng, mò kim đáy biển. Chả lẽ bọn chúng ngu đến mức đi rong ngoài đường cho bây bắt sao. Hừm, có điên mới nghe lời thằng Chánh để què giò, gãy tay. Phải lúc đó có ba, ba đã cản rồi.

Cường cười cười để vào:

- Chánh với Như tưởng muốn nhận giấy khen của Sở Công an để lắm hay sao mà định giành việc với họ vậy?

Quỳnh Như phản đòn ngay:

- Đây là việc của gia đình tôi, tôi thấy mình có trách nhiệm với Hương nên phải chịu cực một chút. Anh đã dừng dựng bỏ con bé một mình lúc nó gặp rủi ro, bây giờ lại mĩa mai cay độc. Người như anh thật hiếm thấy trên đời.

Ông Đức cau có:

- Dừng lời qua tiếng lại nữa. Cường bỏ về là đúng, đi theo tại bây ích lợi gì. Kiếm chuyện cặp kè nhau suốt ngày lẫn đêm thì có.

Mặt Quỳnh Như tái đi vì câu nói khá nặng của ông Đức, cô đứng dậy bỏ vào nhà một nước. Quỳnh Hương thấy xốn xang trong lòng, cô nhìn Cường đầy trách móc. Anh tỉnh bơ nheo mắt cười rồi xoay sang nói chuyện với ông Đức. Hương biết ba cô cũng ghét Chánh, vì ông luôn có thành kiến với những người từng ly dị. Với ông tình yêu và hôn nhân là cái gì đó vừa thiêng liêng vừa vĩnh cửu. Ông không chấp nhận việc đã là vợ chồng rồi mà bỏ nhau. Vì vậy Chánh khó có cơ hội tiến tới với Như lắm.

Dạo này Quỳnh Như rất buồn, Hương thấy thương chị mình vô cùng. Dù cô chẳng ưa gì chuyện Như lỡ yêu người đã có vợ, nhưng không hiểu sao Hương vẫn tin rằng Chánh sẽ mang lại hạnh phúc cho Như, nếu ba mẹ cô đồng ý cho hai người lấy nhau.

Điều này khó chớ không đơn giản như lời Chánh nói với cô chiều nào. Quỳnh Như đã thừa chuyện của hai người với ba mẹ, nhưng chị đâu nói với anh thái độ của gia đình ra sao. Ba cô bị tác động của Cường, ông đâu ưa gì Chánh. Mẹ cô vốn sợ chồng, bà dám có ý kiến gì. Hương thì dè dặt vì biết Như có ác cảm với Cường nên ít hỏi han tâm tình với chị. Chính vì thế dạo sau này Quỳnh Như như cái bóng trong nhà. Đi làm về cô lên giường nằm chẳng nói năng tới ai. Tội nghiệp! Còn gì khổ hơn gặp trắc trở khi yêu.

Quỳnh Hương mím môi đứng dậy, cô khom khom người chống lên cái ghế đầu đi vào nhà một cách khó nhọc.

Đang nói chuyện với ông Đức, Cường cau mày bước tới đỡ cô:

- Sao không gọi anh dìu đi. Bộ thấy anh nói chuyện với ba rồi giận hả?

Hương lắc đầu:

- Đâu có! Tại em mệt, muốn vào nghỉ sớm. Anh ngồi với ba đi.

Cường lo lắng:

- Em sao vậy?

- Em buồn ngủ!

Cường sụ mặt vì câu trả lời cộc lốc của Hương. Anh hơi xằng giọng:

- Vậy thì vào ngủ đi!

Ông Đức nói:

- Té đau rồi quạu. Cháu cứ để mặc nó. Con bé này bướng nhất nhà đó!

Hương khập khễnh vào tới phòng của hai chị em cô. Quỳnh Như vẫn mặc bộ đồ đi làm nằm dài trên nệm, hai mắt nhắm nghiền.

Hương hỏi nhỏ:

- Anh Chánh về rồi hả?

Vẫn không mở mắt ra, Như đáp:

- Chưa. Anh và Khôi quyết định chờ ở sân bay tới khuya. Khoảng một giờ sáng có chuyến bay đi Osaka. Chắc tụi nó đi chuyến này.

Hương ngạc nhiên:

- Sao chị dám chắc như thế?

Quỳnh Như nói:

- Chánh có quen nên xin dò danh sách hành khách. Trong đó có hai người quốc tịch Libăng. Mà Khôi khẳng định hai kẻ lừa bịp em hỏi chiều là dân Trung Đông chớ không phải Âu Châu.

Hương hấp tấp ngắt lời Như:

- Khôi là ai vậy?

Mở mắt ra, Như nói:

- Hình như hần là bạn em mà!
- Bạn nào? Em đâu quen ai tên Khôi. Coi chừng tới anh Chánh bị lừa nữa đó.

Như ngạc nhiên:

- Không quen em thật sao? Khôi là bạn của em anh Chánh, nhưng rõ ràng hồi chiều hần nói biết em mà! Anh ta còn kể là cách đây mấy ngày, hai thằng đó vào tiệm anh ta mua đĩa compact. Sau cả buổi trời xào tới xào lui mấy trăm cái đĩa, nó mua hai cái, rồi cũng gỡ cái mảnh đổi tiền lẻ tiền chặn gì đó. Nhưng nhắm không qua mắt nổi chủ tiệm, nên chúng đông mất.
- Chắc gì chúng là hai thằng này.
- Khôi bảo đảm là nó. Vì anh ta thấy chúng từ quầy của em đi ra. Chúng định làm vố cuối cùng trước khi bái bai Việt Nam. Đúng là bịp quốc tế!

Quỳnh Hương vò đầu:

- Quái thật! Khôi là ai nhỉ?

Giọng Quỳnh Như khô khan:

- Thắc mắc làm chi. Cứ nghĩ anh ta là người dưng. Một người dưng đầy nhiệt tình vẫn tốt hơn người thân ích kỷ.

Quỳnh Hương thở dài:

- Em đang bức muốn chết đây!

Như cười khẩy:

- Bức làm gì. Em từng nói đã yêu là chấp nhận thương đau mà!

Hương phụng phịu:

- Bộ chị không vậy sao?

Quỳnh Như lặn vào sát vách cho Hương nằm xuống kế bên. Cô ngán ngừ rồi nói:

- Chấp nhận thương đau để đổi lấy tình yêu, thì tình yêu đó phải tuyệt đẹp, người yêu đó phải xứng đáng. Nếu không được như vậy, em sẽ ân hận tới kiếp sau.
- Chị có sợ phải ân hận không?

Như trả lời chắc nịch:

- Không! Vì Chánh rất khác Cường.

Hương trầm ngâm:

- Em biết! Nhưng nghĩ tới việc người mình yêu từng là chồng kẻ khác. Em chịu không nổi. Tục ngữ có câu "Nhân vô thập toàn" cũng đúng. Anh Chánh được rất nhiều mặt, nhưng chỉ một khuyết điểm, anh khó được ba mẹ chấp nhận.
 - Trong khi Cường lại được ba đưa lên tận mây xanh phải không?
- Quỳnh Hương ngượng ngùng làm thinh. Rồi cô bênh vực:
- Đúng ra Cường cũng tốt chứ bộ! Khổ cái là anh với anh Chánh không hợp rơ làm em với chị khó xử! Tội nghiệp anh Chánh đêm

nay thức tới sáng vì em, đã vậy còn bị ba nói này, nói nọ.

Như thở dài:

- Mong sao tìm được tụi nó, không thì em có thể vừa đèn tiền vừa mất việc.

- Em rầu quá. Lúc này Cường bảo em nghỉ làm đi. Ảnh cần một người vợ đảm đang việc nhà hơn một bà vợ suốt ngày tất bật việc ngoài đời.

- Rồi em trả lời sao?

Hương lắc đầu. Quỳnh Như nói:

- Anh ta muốn "chồng chúa, vợ tôi". Em phải dứt khoát lập trường ngay bây giờ. Để sau này khỏi khổ.

Quỳnh Hương chớp mắt:

- Dứt khoát thế nào đây, trừ khi bỏ nhau. Càng ngày ảnh càng lộ rõ tính độc tài, độc đoán của mình. Em thấy sợ...

Giọng Như tỉnh bơ:

- Sợ thì bỏ quách cho rồi.

Hương gượng gạo:

- Em không đủ sức làm như vậy. Bộ chị tưởng bỏ người mình yêu dễ lắm sao. Ba mẹ không bằng lòng ông Chánh, chị bỏ ổng được không?

Như hơi mơ màng:

- Trường hợp chị và Chánh khác xa em với Cường, tụi chị hiểu nhau và hợp nhau từng chút một. Ảnh tôn trọng chị, chứ đâu như Cường lúc nào cũng đặt mình cao hơn người khác. Chị không quan tâm chuyện ba mẹ chê anh Chánh, vì chị thật sự yêu và hiểu anh.

- Nhưng chuyện hai người sẽ đi tới đâu?

Quỳnh Như không trả lời. Cô bước xuống giường:

- Chị đi tắm đây! Không biết chừng nào mẹ mới về nữa?

Hương than thở:

- May là mẹ đi ăn đám giỗ, không thôi từ chiều tới giờ chắc em bị nhằn nhức xương rồi. Làm người ta khổ thật! Khổ nhất là sống mà phải nơm nớp lo phiền lòng người khác. Nói thật, lúc phát hiện mất tiền, em không sợ bị bà Thùy Nhiên đèn, mà lại sợ bị Cường với ba mẹ dũa mới kỳ chứ!

Như bật cười:

- Đúng là con nít. Em cần tự lập ngay cả trong suy nghĩ là vừa rồi. Cuộc đời mình do mình định đoạt, ba mẹ có dũa cũng đâu chịu trách nhiệm được việc em làm. Cho nên phải tự quyết định tất cả. Nói như thế ba mẹ nghe sẽ máng: "đồ bất hiếu"! Nhưng thực tế đúng vậy mà!

Quỳnh Hương trở mắt nhìn Như bước đi. Cô chợt lo khi nghe những lời rất tỉnh của chị mình. Ba thường nói Quỳnh Như lì ngăm

chớ không ào ào, ạt ạt mà vừa nhát vừa ngốc như cô. Có phải chất lì ngằm ấy thể hiện trong câu vừa rồi không? Nếu đúng vậy, Như đã tự định đoạt, tự quyết định chuyện của chỉ và Chánh rồi. Quỳnh Hương hoảng hồn khi tưởng tượng ngày nào đó Quỳnh Như cãi lời ba mẹ đi theo Chánh. Rồi Cường sẽ đối xử với cô thế nào, nếu hai người đã cưới nhau?

Bỗng dưng Hương sợ thật tình khi nghĩ tới lúc làm vợ Cường. Cô sẽ xa ba mẹ, chị em để về sống trong ngôi nhà kín cổng cao tường của anh. Cường là người rất mực nguyên tắc, Quỳnh Hương sẽ phải tuân thủ mọi yêu cầu của anh. Anh bắt nghỉ việc cô phải nghỉ việc nếu muốn có hạnh phúc. Rồi Quỳnh Hương sẽ là cái bóng vắn vơ trong nhà. Cô sẽ phục dịch anh từng chút một y như bác Nguyệt bây giờ. Còn anh, một ông chồng quyền hành sẽ biến cô thành nô lệ cho riêng mình.

Tại sao từ lúc yêu anh đến hôm nay Quỳnh Hương chưa khi nào nghĩ đến những chuyện đại loại thế này. Và tại sao hôm nay, lúc đầu óc cô đang rối tung lên vì mất tiền, thân xác ê ẩm, rất nhức vì té xe, cô lại đủ sức lo tới chuyện xa xôi ấy.

Có phải tại hôm nay Cường để lộ quá rõ con người thật của mình không?

Quỳnh Hương ngán ngẩm nằm co lại, cái chân bị bong gân nhói lên một cái làm cô nhăn mặt vì đau.

Vừa duỗi chân ra, Hương đã nghe tiếng mẹ hỏi:

- Ngủ chưa Hương?

Cô ậm ự trong mồm:

- Dạ... chưa! Làm sao con ngủ được chứ!

Bà Vân chép miệng:

- Đúng là xui xẻo! Người ta bảo "của đi thay người". Bởi vậy bị đụng xe mà không sao hết.

- Chân con sưng gần bằng chân voi, mà mẹ bảo không sao.

- Mới bong gân vẫn còn là chưa sao. Phên này ba cho con nghỉ luôn. Khi nãy mẹ nghe ổng và thằng Cường bàn với nhau rồi.

Hơi nhồm người lên, Hương hấp tấp hỏi:

-... Bàn sao hả mẹ ?

Bà Vân nói:

- Cường định qua Tết làm đám cưới, tháng sau vẫn đám hỏi như đã tính trước đây.

Quỳnh Hương ảm ức:

- Vậy ý ba mẹ thế nào?

- Ba con đồng ý thì mẹ cũng vậy.

Quỳnh Hương hơi dỗi:

- Nhưng con thì không!

Bà vẫn ngỡ ngàng:

- Tại sao?
 - Chuyện hệ trọng như vậy mà quyết định một mình, con chả biết gì hết. Ảnh xem con như con nít không bằng.
- Bà Vân cười:
- Con mà người lớn với ai. Được tám chồng biết lo hết mọi chuyện trong ngoài, tánh tình tốt như Cường là phúc đấy con ạ! Ba mẹ lo mầy trẻ người non dạ, chả ai thềm để ý tới.
- Quỳnh Hương phụng phịu:
- Mẹ làm như con tẻ lắm vậy đó!
- Bà Vân lườm con gái:
- Tẻ hay không nội chuyện bị chúng lừa gần 2000 đô đủ biết rồi. Tiền ở đâu mà đền đây nữa.
- Quỳnh Hương rầu rĩ:
- Bất quá làm không công trừ nợ, chớ biết sao bây giờ hả mẹ.
 - Hừ! Làm tới chừng nào mới trừ hết nợ. Nói chuyện ngang ngang như con nghe mệt quá.
- Buồn xo nằm ôm gối ôm, lòng Hương rối beng bởi vì bao chuyện dồn dập.
- Bà Vân lại nói:
- Con xem như đã yên thân, còn chị Như mầy mẹ khổ quá!
 - Anh Chánh là người đàng hoàng. Có gì mà mẹ lo.
 - Bộ thế gian hết đàn ông rồi sao lại đi yêu đứa đã có một đời vợ. Nó bỏ người ta được, thì cũng bỏ mình được. Con Như ăn phải bùa mê nên mới ngu như vậy. Bằng bất cứ giá nào ba mẹ cũng bắt nó quên thằng này đi.
- Quỳnh Hương im lặng, cô muốn nói vài câu bênh vực chị Như, nhưng lại không dám khi thấy nét mặt buồn hiu của mẹ.
- Trong gia đình, ba là người quyết định mọi việc, mà mẹ và chị em cô phải tuân theo răm rắp. Hầu như mẹ không đời nào có ý kiến riêng. Miết rồi bà như thân chùm gối bám vào ba, bà sống âm thầm cho gia đình. Bà cũng giống như bác Nguyệt mẹ của Cường, hy sinh tất cả cho chồng con.
- Nếu làm vợ Cường, Quỳnh Hương cũng sẽ như mẹ bây giờ. Cô không muốn như thế, vì cô là người khác thế hệ của mẹ.
- Tự nhiên Quỳnh Hương thấy ngao ngán khi nghĩ tới lúc sẽ là vợ Cường, nhưng nếu ngay lúc này cô đại dột đòi dờn cưới hỏi lại sang năm, chắc chắn sẽ nghe mắng đầy tai. Bởi vậy dù trái tim ngổn ngang trăm mối Hương cũng đành làm thình năm nghe bước chân mẹ xuống cầu thang.
- Quỳnh Hương mở to mắt ra khi bị cắn vào môi. Cô hốt hoảng đẩy mạnh Cường khi anh tiếp tục hôn mình.
- Trời ơi! Sao anh dám lên đây.
 - Ba bảo anh lên mà!

Quỳnh Hương nghi ngờ:

- Phải hông đó! Ba đâu dễ dãi vậy?

Cường để chai dầu nóng xuống giường:

- Anh mới chạy đi mua chai dầu này tức thời. Ba bảo anh lên bóp chân cho em.

Nói dứt lời Cường nhẹ nhàng kéo chân Hương để lên đùi mình.

Anh dịu dàng xoa dầu rồi xốt xa nói:

- Anh ân hận là đã bỏ về để em bị như vậy. Ân hận thật lòng.

Đừng giận anh nghe bé cưng.

Quỳnh Hương thấy lòng xịu hẳn xuống. Cô lặng thinh nghe Cường vỗ về bằng những lời thật ngọt. Cô lặng thinh để anh ôm trong tay và hôn cô bằng những nụ hôn mạnh bạo. Rõ ràng ba mẹ dễ cho cả hai, nên mới để anh lên tận phòng ngủ của cô và chị Như. Nhưng hôm nay Hương thấy Cường lạ làm sao. Cô bàng hoàng nhận ra những gì anh từng nói chỉ đúng với riêng anh thôi. Hương đau đớn khi nghĩ tới điều: Cô đã rất yêu anh và sẽ làm vợ anh một ngày thật gần.

Trời ơi! Cô có mâu thuẫn với chính mình không vậy?

Chiều mưa ngày ấy

Chương 9

Bước chân vào phòng làm việc, Khôi ngạc nhiên đến sửng sốt khi thấy một cô gái đang tò mò nhìn lịch công tác dán ở góc tường. Nghe tiếng động cô gái giật mình quay lại, Khôi thoáng thót buột miệng:

- Quỳnh Hương!

Đúng là Quỳnh Hương, cô tròn mắt:

- Ý! Là anh hả? Người ta bảo tôi vào gặp nhóm trưởng. Thật bất ngờ!

Khôi mỉm cười:

- Đúng là bất ngờ khi cộng sự của tôi là Hương, nghỉ làm ở quầy Thùy Nhiên lâu chưa?

Quỳnh Hương nói:

- Sau anh một vài tuần.

Hơi nghiêng đầu, Khôi hóm hỉnh:

- Tự cô xin nghỉ hả?

Mặt đỏ lên vì biết anh muốn ám chỉ chuyện gì, Hương bắt bẻ:

- Chắc anh tưởng tôi bị đuổi?

- Đâu có!

Khôi kéo ghế mời Hương ngồi rồi nói tiếp:

- Công nhận cô tài thật. Nghỉ việc ở chỗ này có việc chỗ khác ngay.

Hương tựa hai tay lên bàn:

- Anh cũng vậy chứ có khác gì tôi.

Khôi lắc đầu:

- Tôi khác Hương nhiều lắm. Vì trước khi vào đây làm, tôi thất nghiệp dài hạn.

Môi Hương cong lên, cô hỏi:

- Vậy chuyện bán tivi, đầu máy là sao?

- Đó đâu phải là nghề nghiệp mà là làm công. Ai làm chả được.

Tôi chưa xin ông chủ nghỉ, đã có người chờ sẵn để thế rồi.

Quỳnh Hương trầm giọng:

- Cũng may là anh nghỉ trễ. Nếu không anh đâu tìm ra hai gã lừa đảo quốc tế ấy giùm tôi. Tôi cứ áy náy mãi vì không gặp trực tiếp để cảm ơn anh. Đã vậy quà tặng của chúng tôi anh lại không nhận. Anh kỳ thật!

Khôi kêu lên:

- Trời ơi! Tôi làm việc đó đâu phải để chờ nghe cảm ơn, hay để

được tặng quà. Các cô mới kỳ khi bày đặt biếu xén, mẹ tôi trả quà là đúng.

Quỳnh Hương nhìn anh chăm chú:

- À... vậy là hôm tụi tôi đến thăm, anh có ở nhà nhưng không ra tiếp phải không?

Khôi nhún vai:

- Muốn nghĩ sao cũng được. Chuyện ấy cũ rồi. Miễn bàn tới. Bây giờ tới phiên tôi thử tay nghề cô đây.

Quỳnh Hương hơi chồm tới trước:

- Bộ... bộ... anh là sếp của tôi hả?

Khôi nghiêm mặt:

- Đúng vậy ! Tôi phụ trách tiếp thị mà. Xem chừng cô không có kinh nghiệm về lĩnh vực này. Nghề tiếp thị phải đi suốt ngày, nhiều khi phải đi tỉnh cả tuần lễ, cô có khả năng chịu đựng sự làm việc căng thẳng và độc lập không?

Quỳnh Hương có vẻ tự ái, cô liếc anh:

- Giám đốc còn chưa hỏi tôi những câu như anh.

Khôi tỉnh queo:

- Đúng ! Vì ông đâu trực tiếp lãnh đạo cô. Thiếu gì người vào đây làm nhờ quen biết hơn là nhờ khả năng.

- Anh...

Khôi nheo mắt:

- Tôi nói không đúng sao? Dám cá cô vào đây làm nhờ quen biết. Bởi vậy với riêng cô, tôi phải trải nghiệm tay nghề kỹ. Tiếp thị khó hơn bán hàng nhiều, và nếu có sơ xuất thì hậu quả không lường được.

Quỳnh Hương khó chịu nhìn Khôi. Cô vào đây làm là nhờ Chánh giới thiệu, vì giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn này là bạn anh. Nhưng Quỳnh Hương nói dối Cường là bạn Như xin việc cho cô. Ba mẹ bắt cô nghỉ bán cho quầy Thủy Nhiên, cô không cãi lời được vì vụ lừa gạt vừa xảy ra đã làm cô mất uy tín với gia đình. Thế nhưng nghỉ ở nhà, Quỳnh Hương chịu không nổi. Một phần buồn bực vì không có tiền xài, một phần cô sợ Cường sẽ bắt cô ở nhà luôn khi đã cưới, nên Hương muốn đi làm chỗ khác ngay khi nghỉ bán.

Quỳnh Như ủng hộ cô, Như đã nhờ Chánh tìm việc cho Hương. Nhờ vậy cô mới được nhận vào đây. Quỳnh Hương không đời nào ngờ gặp Khôi trong hoàn cảnh khá trớ trêu này.

Coi bộ Khôi ra vẻ quyền hành với cô dữ! Anh ta từng làm ơn cho Quỳnh Hương nên nghĩ rằng cô phải phục tùng chắc. Nếu làm với Khôi, cô sẽ rập khuôn trường hợp chị Như làm việc với Cường. Mang ơn một người kiêu này khó lòng quá! Chả lẽ suốt đời phải tuân lệnh rắm rắp?

Ngần ngừ một chút, Quỳnh Hương đứng dậy:

- Tôi sẽ xin giám đốc phân công việc khác.

Khôi cười khiêu khích:

- Chưa chi đã sợ rồi sao?

Quỳnh Hương thẳng thừng:

- Ghét chứ không phải sợ. Đâu phải mang ơn người nào là phải ư người đó. Đã ghét rồi thì tốt nhất đừng làm chung.

Nói dứt lời cô ngoe nguẩy bỏ đi. Khôi gõ gõ cây viết xuống bàn thờ ơ nhìn theo. Anh biết rồi Hương cũng quay vào đây thôi. Hôm qua Khôi đã nghe nói sẽ có thêm người vào bộ phận tiếp thị của anh, cô gái đó có quen lớn giám đốc. Không ngờ là Quỳnh Hương. Xem chừng anh với cô có duyên thật cũng nên. Bất giác Khôi nhớ những đoạn thư ngắn Hương ghi xen kẽ với những phần tự bạch của bạn bè trong quyển sổ đỏ. Thường là những vần thơ nghịch ngợm, hơi phách lối một chút. Chắc tính tình cô cũng vậy, ngông nghênh và thật trẻ con.

Khôi nhớ những câu :

Ước...

Đặt trên cổ trái tim mình

Rất nhẹ...

Để nghe rỗng ngực gầy

Trái tim bị đứt lìa còn run khẽ

Lòng ngực hoang

bão táp thôi về ?"

Lúc ấy Khôi luôn thắc mắc tại sao cô gái hồn nhiên với chiếc răng khểnh duyên dáng lại thích những câu thơ gợi hình đến mức đáng sợ thế kia. Chắc hẳn Quỳnh Hương là một người tinh tế và nhạy cảm vô cùng.

Khôi chột khó xử. Lẽ ra anh không nên nói thế với cô, vì trong sâu thẳm của tâm hồn anh rất có cảm tình với Quỳnh Hương. Nhưng không hiểu sao vừa rồi anh lại trêu cho cô nổi nóng lên như vậy.

Lỡ cô giận không thềm làm việc ở đây, phải buồn tình chưa?

Khôi nghe Thông nói Cường và cô đã làm đám hỏi. Tốt hơn hết anh nên thiết lập một khoảng cách an toàn với Quỳnh Hương. Trái tim bị tình phụ của Khôi không dễ dàng rung động, nhưng lấy gì bảo đảm nó không yêu nữa, khi Hương đột ngột xuất hiện giữa đời anh một cách lảng mạn như tiểu thuyết.

Anh thở dài.

Thôi đi những suy nghĩ viển vông buồn cười. Tất cả bây giờ là công việc, vì công việc nếu mi muốn tồn tại và ngẩng cao đầu với thiên hạ.

Quỳnh Hương trở vào, cô không đến chỗ bàn làm việc của Khôi mà ngồi phịch lên cái ghế đặt ở góc phòng, hai tay khoanh trước

ngực đầy vẻ thách thức.

Khôi chống cằm nhìn cô. Anh buông miệng:

- Giám đốc đòi việc cho cô chưa? Sao cô vào đây nữa?

Quỳnh Hương khinh khỉnh:

- Giám đốc năn nỉ tôi vào hỗ trợ cho anh vì nghe đâu anh rất cần một người có khả năng như tôi.

Khôi gật gù:

- Khá lắm! Chuyên viên tiếp thị cần người mồm mép như cô, chứ tôi thì không dám. Bàn làm việc của cô là cái thứ ba, chứ không phải cái ghế đó. Bộ phận tiếp thị còn hai người nữa, hôm nay họ đi công tác ở Lâm Đồng nên chưa giới thiệu với cô được.

Thấy Hương vẫn ngồi ngay chỗ cũ, Khôi hỏi:

- Cô làm việc hôm nay, hay định vào trình diện sếp rồi về?

Quỳnh Hương đứng dậy:

- Nếu hôm nay không có việc, anh cho tôi về cho rồi.

Khôi trừng mắt nhìn cô. Anh chưa biết nói sao thì Quỳnh Hương đã cười:

- Đùa cho vui một tí. Trông anh quạu quọ thấy sợ quá, ai làm việc cho nổi.

Khôi hơi ngượng. Anh mở tủ lấy ra xấp hồ sơ dày cui và nói:

- Nhiệm vụ của cô bây giờ là đọc hết số tài liệu này. Đọc và nghiên cứu kỹ các loại máy vi tính, máy in trong đây. Sau đó cô phải tập cài đặt, sử dụng và bảo trì thành thạo các phần mềm mạng như Novell hoặc đồ họa như Autodesk...

Quỳnh Hương ngớ mặt ra khi nghe những từ chuyện môn Khôi vừa nói. Cô nhăn nhó:

- Trời ơi! Tôi đâu phải kỹ sư tin học. Sao bắt tôi biết ba thứ quái quỷ đó chi vậy?

Giọng Khôi hơi mai mỉa:

- Nếu không nắm rõ về nó, làm sao cô giới thiệu với khách hàng được. Nghề tiếp thị đòi hỏi nhiều mặt lắm. Chả biết cô có được mặt nào đây nữa.

Quỳnh Hương dài giọng thách thức:

- Thì anh cứ trắc nghiệm tay nghề sẽ biết chứ gì.

Làm thinh, Khôi đẩy xấp hồ sơ về phía Hương.

- Chỗ nào không hiểu cứ hỏi tôi.

- Cám ơn! Tôi nghĩ ngoài anh ra chắc còn nhiều người biết ba thứ này. Vì vậy tôi sẽ không làm phiền anh đâu

Khôi nhếch mép:

- À tôi quên là... ông xã cô cũng có chuyên môn cao về tin học.

Quỳnh Hương ngập ngừng hỏi:

- Ủa! Sao anh biết hay vậy?

Khôi chậm rãi đáp:

- Cường nổi tiếng nhiều thứ lắm. Ai lại không biết chứ!

Quỳnh Hương ngờ ngợ nhìn Khôi. Dường như trong cách nói của hắn có chút mai mỉa. Trước đây ai khen Cường, Hương đều hãnh diện đón nhận, nhưng sau này cô thường dè dặt sàng lọc xem họ thật lòng hay lấy lòng.

Cường không hề quên Khôi, Hương lại là cấp dưới của hắn ta. Vậy thì chắc chắn Khôi không khen để lấy lòng rồi. Nhưng tại sao Khôi lại biết về Cường kia?

Quỳnh Hương nghiêm nghị:

- Anh biết gì về Cường?

Khôi lơ đãng nhìn cái quạt trần chậm chạp quay rồi nói:

- Tôi không quen anh ấy nên biết chút ít thôi. Và những điều đó chắc cô không biết.

Quỳnh Hương cười nhạt:

- Buồn cười thật! Tôi không nghĩ anh là người thích ngồi lê nghe chuyện kẻ khác.

Khôi thản nhiên nói:

- Cô muốn nghĩ sao cũng được. Đời người ta khổ lắm. Có những chuyện chả ai thèm nghe nhưng vẫn lọt vào tai mới chán. Thôi! Lo làm việc đi!

Quỳnh Hương âm ỉ nhìn Khôi đi ra ngoài. Cô thấy mình xui khi làm chung với hắn, chớ không may mắn gặp lại "anh chàng từng ra tay nghĩa hiệp" như thoát đầu cô tưởng.

Nhưng tại sao Khôi có vẻ bí mật khi nói về Cường vậy? Anh ta từng biết cô trước khi mua giùm hai cục pin mà đến giờ Hương vẫn chưa trả tiền, nên lúc thấy cô khóc trong quán cà phê, Khôi mới chủ động sang ngồi chung bàn và gọi tên cô nghe ngọt sớt. Qua cách nói lấp lửng của Khôi vừa rồi, Hương có cảm giác hắn biết nhiều về cô và Cường nhưng trái lại Hương hoàn toàn mù tịt về hắn mới tức.

Nếu muốn tìm hiểu hắn, chỉ có cách hỏi Chánh. Khôi là bạn của em Chánh, chắc anh phải biết đôi điều về hắn. Nhưng Hương tìm hiểu Khôi làm gì chứ. Cô nhún vai rồi mở quyển tài liệu ra.

Đọc hết ba mớ hồ sơ không phải đơn giản. Vậy mà Chánh nói rằng tiếp thị rất dễ, chỉ cần có khả năng giao tiếp và bằng B Anh vẫn là được rồi. Sao bây giờ Khôi bắt cô nghiên cứu cứu nghe sợ thế. Chả biết phải hắn muốn đi cô không. Bây giờ hắn vẽ rồng vẽ rắn gì cũng phải nghe theo thôi. Chán thật! Nhưng có chán cũng ráng ngâm hồ sơ làm ngọt, chớ mở miệng than, lỡ Cường nghe được thì mắc quái. Anh đâu muốn cô đi làm. Đã liên tiếp mấy ngày, hai người gây nhau vì chuyện này và anh rất giận cô.

Cường dứt khoát không đồng ý nên dù biết hôm nay là ngày cô đến nhận việc, anh cũng không thèm tới chỗ.

Cường định làm lơ chờ cô tìm đến anh để năn nỉ, í ới chớ gì? Quỳnh Hương sẽ không chủ động làm lành trước đâu. Cô sẽ nghe theo lời quân sư Như im ỉm, lạnh lùng, thử xem Cường sẽ giận bao lâu cho biết.

Lần này nhất định Quỳnh Hương sẽ cố gắng cứng rắn với anh, để nắm lấy thế thượng phong. Cô không muốn sau này hoàn toàn lệ thuộc vào Cường, cô muốn anh phải nhượng bộ mình và sống cảnh vợ chồng thuận thảo ấm êm.

Thở hắt một hơi, Quỳnh Hương ngao ngán khi nghĩ tới những ước muốn vừa rồi. Có thể đã là muộn, nhưng cô nhất định không chiều lụy Cường nữa. Cô phải làm chủ trái tim anh, nhưng không để anh làm chủ linh hồn cô (giống lời chị Thi từng nói). Hương không đủ sức uốn anh như uốn một cây bonsai, vì ý cô cũng đâu thích vậy, nhưng cô phải đưa Cường vào một thế cân bằng, để anh đừng quyền hành với cô như lâu nay nữa.

Đang nghĩ ngợi toan tính chuyện chồng con trong đầu. Quỳnh Hương giật nảy mình khi thấy Khôi bước vào.

Anh khoanh tay trước ngực:

- Nghiền ngấm tới đâu rồi mà mặt cô trông ngơ ngác như mất hồn vậy?

Quỳnh Hương trấn tĩnh ngay:

- Mới vài trang thôi! Cũng chả có gì khó đến phải mất hồn. Mất thời giờ vàng bạc của tôi mới đúng. Tôi có cảm giác anh hành xác tôi với ba mớ tài liệu này. Máy vi tính, máy in nào lại không tương tự nhau cơ chứ!

Khôi nói một hơi:

- Vậy cô kể những cái tương tự của nó đi? Sao? Kể được không? Nếu không thì xin mời đọc tiếp tài liệu giùm.

Nói dứt lời Khôi trở về bàn ngồi. Anh mở ngay vi tính và bắt đầu công việc của mình. Căn phòng bỗng im lặng vô cùng. Quỳnh Hương nghe tiếng quạt trần êm êm bên tai, mà buồn ngủ.

Khung cảnh ở đây khác hẳn khung cảnh ồn ào náo nhiệt của Trung tâm thương mại. Quỳnh Hương bỗng thấy tù túng, bó buộc trong căn phòng bí bưng, với một gã đàn ông hay kiểm chuyện. Cô đưa tay che miệng ngáp và nghe tiếng Khôi chì chiết.

- Chưa gì đã buồn ngủ sao?

Quỳnh Hương ngượng ngùng, chối phăng:

- Đâu có! Tôi buồn miệng thì đúng hơn. Ở đây buồn quá, lại chẳng có gì ăn hết.

- Đây đâu phải chợ đâu mà đông vui và có quà cho cô ăn vặt.

- Nhưng bên kia đường có shop bánh kẹo, anh cho tôi rảo thử một vòng chừng mười lăm phút thôi, bảo đảm anh cũng có phần.

Nhìn đôi mắt tròn lên chờ đợi của Hương, Khôi không nỡ từ chối.

Anh nạt nhỏ:

- Năm phút thôi! Nếu cảm thấy kịp mua bánh kẹo gì đó, thì chạy đi nhanh lên, không tôi sẽ đổi ý đấy.

Quỳnh Hương hớn hờ đứng dậy, cô ném cho Khôi một nụ cười thật tươi rồi chạy vụt ra hành lang.

Một cơn gió nhẹ thổi bay tờ giấy trên bàn, Khôi vội đưa tay chụp lại. Anh không hiểu mình đang nghĩ gì nữa. Quỳnh Hương cũng là cơn gió vừa thổi qua hồn anh mát rượi. Cô trẻ trung, hạnh phúc và thật đáng yêu. Nhưng nên tỉnh lại đi Khôi. Cô ta đã có chồng sắp cưới rồi. Đừng vớ vẩn nữa. Hãy nhớ các cô gái đẹp không bao giờ dành cho mình. Khó khăn lắm mới có được việc làm phù hợp với chuyên môn. Phải lo sự nghiệp trước tiên chứ!

Khôi chớp mắt một cái. Anh định đốt cho mình điều thuốc thì chuông điện thoại reo. Anh cầm ống nghe. Giọng đàn ông ngập ngừng:

- Xin lỗi phải công ty N.T không ạ?

- Vâng ! Ông cần gặp ai?

- Tôi muốn biết Quỳnh Hương, nhân viên mới tuyển của công ty hôm nay đã đi làm chưa?

Thì ra là Cường. Tại sao anh ta lại hỏi kỳ vậy kia? Khôi trả lời thật chậm:

- À! Quỳnh Hương hả! Cô ta mới trình diện xong. Ông cần gặp thì đợi một chút.

- Ồ! Không cần đâu! Cảm ơn.

Khôi nhếch môi gác ống nghe. Thật buồn cười! Anh ta kiểm tra xem vợ sắp cưới có đi làm không. Thông thường Cường vẫn đưa rước khi Quỳnh Hương còn đứng quầy cho hiệu nữ trang Thùy Nhiên, bộ sáng nay anh ta bỏ mặc cô hay sao kìa?

Chưa hết thắc mắc, Khôi đã thấy Hương vào tới, cô nghịch ngợm để lên bàn của anh một cái xăng uých và nói:

- Không biết anh thích món gì nên tôi mua bánh này, hy vọng anh ngon miệng. Đừng nghi là tôi hối lộ nghe sắp.

Khôi hờ hững:

- Cường vừa điện thoại hỏi thăm cô đó.

Quỳnh Hương ngạc nhiên:

- Thật không! Anh hỏi gì về tôi vậy?

- Anh ấy muốn biết hôm nay cô có đi làm chưa?

- Rồi anh trả lời sao?

Khôi nhìn cô:

- Tôi bảo có, nhưng cô đang bận đi ăn quà muốn gặp phải đợi.

Hình như Cường ghét chờ đợi nên anh bảo: "Không cần" và cúp máy.

Mặt Quỳnh Hương xịu xuống, cô trở về bàn ngồi bí xị:

- Tại anh chứ ai. Tự nhiên khai là tôi bận đi ăn. Làm sao anh chờ được!

Khôi nghiêm nghị:

- Đúng là tại tôi, tôi đã để dành cho cô đi lung tung trong giờ làm việc. Hừ! Sẽ không đời nào có lần thứ hai đâu nhé!

Quỳnh Hương áp ứng:

- Xin lỗi! Ý tôi không phải thế.

Rồi cô hỏi:

- Sao anh biết người điện thoại cho tôi là Cường?

Khôi mai mỉa:

- Chẳng lẽ cô còn có người nào khác à?

Quỳnh Hương phản ứng:

- Tự nhiên khó chịu với tôi quá vậy? Thật tình tôi đâu ngờ Cường gọi điện tới làm phiền anh.

Khôi lặng thinh. Anh không hiểu sao mình lại chọc giận Quỳnh Hương. Chẳng lẽ anh ghen tức vì Cường điện thoại cho cô à! Anh thật vô lý hết sức.

Nhìn Quỳnh Hương ngồi khoanh tay giận dỗi, anh trầm giọng:

- Tôi chỉ đùa thôi. Cô nên gọi điện cho Cường xem ảnh tìm làm gì.

Quỳnh Hương lắc đầu nhanh như máy:

- Không cần đâu!

- Giận tôi sao?

Quỳnh Hương cắn môi, cô đâu thể nói cho Khôi biết cô và Cường đang giận nhau, đâu chưa khi nào như lúc này, Hương cần một người để trút hết tâm tình của mình đến thế.

Khôi lịch sự đứng dậy:

- Cứ tự nhiên, tôi ra ngoài một chút.

Quỳnh Hương nhìn máy điện thoại. Gọi cho Cường thì dễ quá rồi, nhưng cô sẽ nói gì bây giờ. Lúc này anh chỉ muốn biết Hương có đi làm hay không. Cường muốn biết cô vâng lời anh, hay vẫn cãi bướng, chứ đâu phải ảnh quan tâm đến vợ sắp cưới như Khôi tưởng.

Đã như vậy Hương cần gì đựng vào điện thoại cho mệt chứ! Cầm cái bánh xăng ụch lên, cô thông thả ăn ngon lành.

Chắc Cường giận cô ghê gớm lắm. Hương tưởng tượng ra cảnh anh chấp tay sau đít, đi tới đi lui với bộ mặt hầm hầm và thấy buồn cười.

Chả hiểu tự bao giờ Hương đã thôi sợ Cường như lúc mới yêu:

Đó có phải là dấu hiệu báo hòa của tình yêu không? Hay yêu nhau lâu ngày cũng nhàm, biết rõ người mình yêu quá rồi, nên đâu còn gì phải sợ nữa? Quỳnh Hương chẳng đoán nổi. Cô thấy rõ một điều, Cường không phải mẫu đàn ông lý tưởng mà thời mới lớn cô từng vẽ vời trong tâm tưởng. Anh rất tầm thường. Chính cái tầm

thường đó làm Quỳnh Hương vỡ mộng, cô vẫn còn yêu anh, nhưng tắt rồi ngọn lửa cuồng nhiệt, si mê, tôn sùng.

Rồi cuộc sống sau này của hai người sẽ trôi về đâu? Quỳnh Hương không trả lời được.

Trước ngày đám hỏi, cô và Quỳnh Như đã thức cả đêm để trò chuyện. Như lo lắng cho là Hương quá mạo hiểm phiêu lưu khi vội vã nhận lời làm vợ Cường. Lúc đó Hương đã vô tư nói lại rằng Như còn phiêu lưu hơn cô khi dám yêu Chánh. Từ ngày đám hỏi tới nay mới hơn một tháng thôi, sao cô ngán ngẩm vậy. Có thật Hương đã làm một cuộc phiêu lưu bằng cả cuộc đời không? Ôi thôi đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Dẫu sao cô và Cường cũng yêu nhau thật tình, khó khăn nào lại chả vượt qua được chứ.

Muốn vượt qua mọi khó khăn đó, trước tiên cô phải làm nư với anh cái đã. Dứt khoát Hương không thềm cầm tới điện thoại, không thềm tìm anh trước.

Khôi lững thững bước vào. Anh mỉm cười thân thiện:

- Xong rồi à! Nhanh thật!

Quỳnh Hương gật đầu và lém lỉnh trả lời theo cách hiểu khác câu anh hỏi:

- Nhờ không có anh, nên tôi tự nhiên như ở nhà mình. Bánh ngon lắm! Anh ăn thử đi!

Khôi lừ mắt nhìn cô, Quỳnh Hương le lưỡi cười rồi nghiêm trang lật tài liệu ra coi. Cô bé đúng là ranh như quỷ. Cô làm tâm hồn khô khan của anh sôi nổi, trẻ trung hẳn lên.

Ngần ngừ một chút. Khôi cầm cái bánh cắn một miếng to và khen:

- Ngon lắm! Cám ơn Quỳnh Hương về tất cả.

Đan hai tay vào nhau, Hương thắc mắc

Tôi không hiểu ý... về tất cả của anh?

- Từ từ Hương sẽ hiểu ra thôi. Cô có biết hai câu thơ này không?

Quỳnh Hương tò mò:

- Anh đọc đi.

Khôi hơi ngả người ra ghế, giọng trầm xuống :

"Buổi ban mai xin cám ơn loài chim la.

Tôi cám ơn em và cảm tạ cuộc đời"

Quỳnh Hương chớp mắt... Tán khéo lắm! Cô vờ thản nhiên:

- Hai câu thơ hay ấy chứ!

- Vậy là cô đã hiểu... "về tất cả" của tôi rồi. Cô rất thích thơ. Đúng không?

Quỳnh Hương hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu:

- Đúng! Nhưng sở thích này đâu có ảnh hưởng tới nghề nghiệp?

Khôi nhẹ nhàng đáp:

- Có chứ! Người có tâm hồn nhạy cảm luôn chủ động trong công việc, và dễ thành công hơn người khác.

- Sao anh biết tôi thích thơ?

Khôi nói:

- Vì vừa rồi cô khen hai câu thơ đó hay, trong khi có nhiều người không hiểu gì cả.

Quỳnh Hương gõ gõ viết xuống bàn:

- Anh đúng là phụ trách tiếp thị. Nhưng người ta khác hàng hóa xa lắm! Coi vậy chứ không phải vậy đâu.

Khôi phớt lờ lời cô, giọng hả hê:

- Tôi vừa trắc nghiệm tay nghề xong. Cô có khả năng ứng xử tốt đó!

Quỳnh Hương khẽ lắc đầu:

- Sợ anh quá! Lúc nào cũng thật như đùa, đùa như thật. Với tôi anh có nhiều bí mật lắm. Nhưng hãy đợi đấy! Ngày nào đó tôi sẽ trắc nghiệm tâm lý, để xem anh có khả năng gì.

Khôi tủm tỉm cười làm Quỳnh Hương cũng cười theo. Chút ác cảm đối với anh bỗng tan biến, Hương muốn hiểu anh hơn. Linh tính cho cô biết Khôi là người tốt. Được làm việc chung với người tốt không phải may mắn sao?

Tự nhiên Hương thấy phấn chấn, cô hăm hở dán mắt vào quyển sách với quyết tâm cố gắng học hỏi để làm được nhiều việc. Cô muốn Cường sẽ hãnh diện vì mình. Ước muốn đó đâu có gì sai phải không?

Chiều mưa ngày ấy

Chương 10

- Tôi định nhờ Quỳnh Hương một việc.

Ngước đôi mắt lúc nào cũng như ẩn một nụ cười bên trong lên, Hương ân cần :

- Anh định nhờ việc gì vậy?

Khôi gãi đầu:

- Tôi muốn mua một đôi bông cầm thạch. Chắc Hương rành chuyện này?

Quỳnh Hương tự hào nói:

- Rành hơn anh là đương nhiên.

Rồi cô hạ thấp giọng:

- Bộ định cưới vợ hả? Nếu đúng vậy, phải trả công tôi mới dẫn anh đi lựa.

Khôi gượng cười:

- Làm gì có ai để cưới. Tôi mua để tặng mẹ. Bà thích bông cầm

thạch lăm, tôi muốn bà bất ngờ nên đi mua một mình, khổ là tôi không biết lựa.

Quỳnh Hương chớp mi:

- Tôi sẽ lựa giùm anh. Bảo đảm bác gái sẽ vừa ý. Anh định chừng nào đi?

- Tan sở được không?

Hương vui vẻ gật đầu, cô nói:

- Tôi phải điện thoại bảo chị Như khỏi ghé đón. Và anh có bốn phen đưa tôi về nhà.

Khôi nheo nheo mắt :

- Tôi có cần xin phép Cường không đây?

Đôi môi hồng xinh xắn của Quỳnh Hương chột phịu xuống, cô chột nhớ mình không còn tự do như xưa nữa. Cường đã làm hòa trước và không đá động gì tới chuyện đi làm của cô, dù khi nghe nói cô làm chung phòng với Khôi, anh tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Bởi vậy nếu anh biết được Khôi chở cô như vậy, chắc Cường lại dùng đòn nổi giận nữa.

Nhưng chả lẽ từ chối Khôi thì coi không được chút nào. Anh từng giúp Quỳnh Hương vô vụ lợi, và cô vẫn còn áy náy vì chưa trả được ơn đó kia mà.

Quỳnh Hương giúp Khôi là đúng. Nếu Cường giận, cô sẽ giải thích, chắc chắn anh sẽ hiểu ra thôi.

Mỉm cười đầy tự tin, Hương nói:

- Anh Cường rất hiểu tôi, và anh rất tốt. Chúng tôi tin tưởng nhau tuyệt đối.

Khôi đẩy đưa:

- Tiếc là tôi chưa được nói chuyện với Cường.

Quỳnh Hương hồn nhiên đáp:

- Sẽ có dịp thôi mà!

Nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, Hương thì thầm:

- Còn một tiếng nữa là hết giờ rồi, sao mình không thẳng trước nhĩ? Lâu rồi tôi chưa ghé lại quầy Thùy Nhiên nên cũng nhớ. Mình nghỉ sớm, tới quầy chơi một tí rồi hãy mua bông? Ở đó nhiều lắm. Tha hồ cho anh chọn.

Khôi kêu lên:

- Hương định mua ở quầy Thùy Nhiên à?

- Xời ơi! Quen đâu thì mua đó. Có gì anh phải ngạc nhiên.

Khôi tỏ vẻ đắn đo:

- Tôi thấy ngại.

Quỳnh Hương gật gù:

- Anh sợ bà Nhiên mang ơn nên bán một nửa, cho một nửa chứ gì. Không sao đâu, tôi sẽ nói là mua cho bà mẹ chồng.

Khôi bật cười làm Hương đỏ mặt vì câu nói vô tình của mình.

Cô hơi dỗi :

- Ở đó mà cười. Người ta vì anh chớ bộ. Bây giờ đi hay không thì bảo?

Khôi lưỡng lự :

- Tôi phải đợi Hồng Yến về mới được.

Quỳnh Hương cười nghịch ngợm :

- À quên. Tôi cũng phải gặp Hồng Yến để nói rõ lý do tại sao dám đi chung với anh, nếu không anh khó sống với bà, còn tôi chắc cũng bầm dập vì bị bà liếc hay mỉa mai.

Mặt Khôi nhăn nhó:

- Trời ơi! Hương nói gì vậy? Hồng Yến nghe được, kỳ lắm!

Quỳnh Hương thần nhiên:

- Kỳ gì mà kỳ! Tôi chỉ nhắc lại những lời mọi người vẫn nói thôi.

Anh với Hồng Yến xứng đôi thật đó!

- Vậy sao! Tôi lại thấy mình xứng với người khác hơn.

- Ai thế! Còn có ai đẹp hơn Hồng Yến nữa?

Khôi xoa cằm :

- Cho cô biết để cả thế giới này cùng biết bí mật của tôi à.

Quỳnh Hương ngang ngang phán một câu :

- Nếu vậy thì trong mắt tôi, Hồng Yến vẫn là người xứng với anh nhất.

Khôi dăm dăm nhìn Hương làm cô bối rối quay đi chỗ khác. Anh chàng này không vừa đâu. Quỳnh Hương vụt nói:

- Tôi gọi điện cho chị Như nhé!

Khôi gật đầu. Anh thờ ơ nhìn Hồng Yến bước vào với chồng báo cáo trên tay.

Vừa ngồi xuống ghế, cô đã than:

- Mệt ơi là mệt! Mai mốt phân đi lỡ cỡ như vậy, em hổng thèm đi đâu.

Khôi hỏi:

- Như thế nào gọi là lỡ cỡ hả cô nương?

Hồng Yến dài giọng nhõng nhẽo:

- Thà anh cho em đi xa tận Đà Lạt, Nha Trang, em thích hơn đi Biên Hoà, Bình Chánh, vừa nắng nôi vừa mệt. Đã vậy lại đi cùng ông Ngôn. Trời ơi! Ông cù lần thấy thương luôn. Chả biết ga-lăng là gì hết. Xe đạp không nổ, ông bắt em đẩy mới tui thân chứ!

Khôi phì cười. Bước tới phích nước gần đó, anh rót một ly rồi bưng đến đưa Yến:

- Uống đi cho hết mệt, và hết tui thân.

Má ửng hồng lên vì cảm động, Hồng Yến chớp mắt uống một ngụm nhỏ, trong khi Khôi chăm chú quan sát cô. Phải nói là Yến đẹp vô cùng. Nếu Quỳnh Hương đứng kế Hồng Yến, cô sẽ bị lu mờ đi sắc đẹp lồ lộ của Yến. Thế nhưng Khôi không còn thích kiểu

đẹp này nữa.

Một cô gái duyên dáng, thông minh có tâm hồn đa cảm hẳn dễ làm anh rung động hơn. Trước đây Khôi không nhận ra điều đó. Anh bị choáng khi lần đầu gặp Kiều Ngân. Cô quá đẹp, cái đẹp khiêu khích y như Hồng Yến bây giờ. Lúc ấy Khôi thề với lòng bằng mọi giá phải làm chủ trái tim Kiều Ngân.

Gia đình anh nghèo, Khôi lại không cha, anh chỉ biết lao đầu vào công việc, lấy công việc làm bàn đạp để tạo sự chú ý với cô gái kiều ngạo và ham mê công danh này.

Khôi luôn hoàn thành xuất sắc công việc được giao. Kiều Ngân đã ghé mắt đến anh. Vì anh làm nhân viên khuyến mãi giỏi nhất công ty.

Nhưng bây giờ nhớ lại để làm gì nhỉ? Mọi tình đó là sự sai lầm của cả đôi bên. Anh đã cố gắng níu kéo, nhưng không hàn gắn được vết nứt từ trong thâm tâm hai người. Sự đổ vỡ tất yếu phải đến. Chẳng ai nợ ai, thế là quá tốt rồi. Cuộc sống qua người ta ào ào đến chóng mặt, chắc Ngân không bao giờ nhìn về quá khứ như anh, vì Ngân luôn hăm hở hướng về trước. Mà hầu như xung quanh Khôi ai cũng vậy, coi chừng anh không theo kịp thiên hạ, nếu cứ lo nghĩ những điều nên quên từ lâu.

Khôi hỏi Hồng Yến:

- Em xong báo cáo chưa?
- Anh cần ngay à?
- Gần như vậy! Vì anh và Quỳnh Hương phải đi liền bây giờ.

Đẩy bìa hồ sơ mi khá dày về phía Khôi, Yến gần giọng:

- Anh và Hương cùng một nhóm à!
- Vì cô ấy mới vào, anh phải hỗ trợ như đã hỗ trợ cho em trước đây thôi.

Hồng Yến nhếch môi:

- Đâu cần phải giải thích. Em hiểu mà! Nhưng đừng có mới rồi nói cũ nghe.

Cho xấp hồ sơ vào tủ khóa lại, Khôi bước ra ngoài, Quỳnh Hương leo đéo theo sau. Cô đã nghe hết lời Yến nói và thấy dường như Yến ganh tị với mình.

Cô vụt hỏi anh:

- Tôi với anh cùng một nhóm thật sao?

Khôi lừng khừng:

- Có gì không ổn hả?

Quỳnh Hương nhú mào:

- Anh với Hồng Yến một nhóm thì hay hơn.

Đẩy xe ra khỏi bãi. Khôi vừa đạp ga, vừa hỏi ngắn gọn:

- Lý do?
- Tôi thấy Yến thích như vậy.

Khôi khẽ gật:

- Trời ơi! Quỳnh Hương nên nhớ đây là công việc, đâu phải thích là làm, ghét là thôi. Ai cũng muốn được phân công theo sở thích chắc loạn mất.

- Bị áp đặt cũng chả hay ho gì.

Khôi nhướng mắt:

- Độc tài một chút chưa hẳn là dở.

Quỳnh Hương lầu bầu:

- Ra khỏi công ty rồi miễn bàn về mấy chuyện đó. Đàn ông các anh bao giờ chả độc tài.

Khôi châm biếm:

- Hình như cô muốn nhắc tới người đàn ông của riêng mình?

Quỳnh Hương liếc Khôi một cái vì anh đoán đúng tim đen của cô.

Tủm tủm cười thật dễ ghét, anh chờ Hương lên ngồi và vọt xe đi.

Giọng Khôi nhẹ nhàng:

- Xin lỗi, nếu tôi đã nói trúng.

- Anh thắc mắc điều ấy làm gì. Đúng hay sai cũng không liên quan tới anh.

- Biết là như vậy, nhưng khổ nỗi tôi lại chú ý đến những gì liên quan tới Hương. Tôi nói thật đó!

Quỳnh Hương nhăn nhó:

- Đừng chọc quê tôi nữa mà! Không biết lúc tôi chưa vào làm ở đây, hàng ngày anh lấy ai ra để đùa.

Thấy Khôi làm thinh, Hương cũng chả nói năng gì thêm. Mãi một lúc sau cô mới dò dẫm tìm hiểu anh:

- Tại sao tôi vẫn có cảm giác từng gặp anh lâu rồi, vì anh trông rất quen.

Khôi cười khẽ :

- Chắc Hương không nhớ ra đâu. Có một lần cô từ trong trung tâm thương mại bước ra, và va phải tôi...

Quỳnh Hương reo lên :

- A! Nhớ rồi! Lúc đó anh đã hỏi tôi: "Cô có sao không ?"

Khôi nghiêng đầu ra sau :

- Và Hương đã trả lời " Ờ không! Tôi còn... đứng được mà !"

- Quỳnh Hương bật cười :

- Anh nhớ dai thật!

- Tại lần va chạm đó nhiều ấn tượng với tôi quá. Tôi cứ đứng ngẩn trông theo Hương, rồi hụt hẫng thật sự khi thấy cô ngồi sau lưng Cường.

Quỳnh Hương hồn nhiên khoe:

- Lúc đó chúng tôi chưa có gì với nhau hết. Lần đầu tiên Cường tới đón tôi đấy!

Khôi chắc lưỡi than:

- Tiếc quá! Nếu biết vậy tôi đã không bỏ lỡ cơ hội rồi! Ước chi có cỗ máy thời gian của Doremon để tôi được quay trở lại hồi đó nhỉ?
Quỳnh Hương đánh trống lảng:

- Anh nói chuyện vui thật! Chắc bỏ anh phải cười suốt mỗi khi gặp nhau.

Khôi chua chát:

- Nếu được thế tôi đâu phải đơn ca bài : "Chia tay em chi tay hoàng hôn ".

Quỳnh Hương tò mò:

- Sao buồn vậy?

Khôi trầm giọng:

- Tại cô ấy đặt nhiều kỳ vọng vào tôi, nhưng tôi lại quá dở.

- Anh mà dở sao? Nếu dở, để gì mới vào đây làm sếp người ta rồi.

Khôi cười mỉm:

- Vì dở nên chừng này tuổi mới chỉ làm sếp của cô, không thì ít ra tôi cũng tương đương chức vụ anh Chánh hiện giờ.

Quỳnh Hương thì thầm bên tai Khôi:

- Anh bị sa thải à?

- Gần đúng như vậy. Và tôi không ân hận với những việc mình đã làm.

- Nhưng anh đã sai phạm gì? Và bây giờ, chức ấy đâu rồi?

Khôi cười khế:

- Có cần tự bạch với Hương không nhỉ?

- Nếu anh xem tôi là bạn, thì cứ tự nhiên.

Khôi nhẹ nhẹ lắc đầu:

- Tôi vẫn xem Hương là bạn, nhưng cô thì chưa gọi mình là bạn tôi. Có nói ra, chắc gì Hương đã hiểu chứ!

Cô có vẻ dối:

- Không coi anh là bạn, mà chịu đi mua bông tai cho bác gái. Lẽ ra đừng nhờ tôi mới phải.

Khôi nói:

- Tại cô có kinh nghiệm về chuyện này mà.

Quỳnh Hương dài giọng:

- À ra là thế!

- Lại giận rồi!

- Ai nổi giận người hiểu thảo như anh. Tôi bán ở quầy Thủy Nhiên cũng lâu, nhưng chưa bao giờ thấy đàn ông đi mua bông tai cho mẹ. Thường họ chỉ nhớ tới vợ, hay người yêu thôi.

Rồi Hương ray rứt:

- Tôi cũng vậy, chưa khi nào mua cho mẹ món quà có giá trị. Tệ thật!

Khôi buột miệng rủ:

- Vậy hôm nay cô mua luôn đi !

Quỳnh Hương áp úng:

- Tôi đâu có chuẩn bị.

Khôi nhiệt tình xúi:

- Ăn thua gì! Tôi cho Hương mượn. Chà! Chiều nay mà cô đem quà về chắc bất ngờ dữ!

Hương ngần ngừ:

- Có cần gấp vậy không? Từ từ dành dụm cũng được mà!

Khôi lắc đầu:

- Với bạn bè hay người yêu thì từ từ chả sao. Nhưng với mẹ thì không nên. Vì thời gian của những người già còn ít lắm. Hương hiểu ý tôi không?

Quỳnh Hương đáp nhỏ:

- Hiểu! Vậy mà từ trước tới giờ tôi chưa khi nào nghĩ tới. Đúng là vô tâm!

Giọng Khôi trầm xuống:

- Đừng tự trách mình như thế. Gia đình tôi chỉ có hai người nên tôi luôn nghĩ tới mẹ mình. Hương biết không, tôi sợ bà buồn lắm! Suốt thời gian bị mất việc, tôi đâu dám cho mẹ biết. Cứ tới giờ đi làm tôi xách xe ra khỏi nhà, chiều xách xe về, gương mặt hơn cả đi làm thật!

- Vậy mà bác gái không biết sao?

- Tôi đóng kịch cả tháng trời mới bị phát hiện, hên là mẹ tôi không giận.

Quỳnh Hương cười:

- Anh diễn cũng cao siêu dữ. Nhưng anh đi đâu, làm gì cho hết tám giờ vàng bạc?

Khôi nhún vai:

- Cà phê, video, karaoke. Thiếu gì tự điểm nhưng hơi tốn một chút. Ngồi mấy quán này hoài cũng chán, tôi tìm vô thư viện Quốc Gia. Trong đó vừa yên tĩnh vừa làm giàu.

Quỳnh Hương ngạc nhiên:

- Vào thư viện mà làm giàu cái gì?

Khôi vung tay lên:

- Giàu kiến thức, như người ta thường nói.

- Trước đây tôi cũng vào thư viện để học bài.

- Tôi biết! Model của thời cấp sách mà! Vào thư viện để học còn vào lớp thì lại đọc.

Quỳnh Hương bấu môi:

- Xì! Cái gì anh cũng biết. Hay dữ!

Giọng Khôi thủng thỉnh:

- Tôi nói thật mà! Tôi biết Hương từ lúc trong thư viện ấy chứ!

Quỳnh Hương hoang mang:

- Thật hả? Sao tôi không thấy anh?

Khôi dừng xe lại và nói:

- Hương vào quầy trước đi. Tôi gọi xe cái đã.

Vừa đi vài bước Khôi đã gọi:

- Này Hương... !

Cô ngạc nhiên:

- Có gì không?

- Nhớ lựa cho bác gái một món nhé. Tôi sẽ cho cô trả nợ dần dần.

- Nhưng anh có dư dả đâu.

Khôi nheo mắt:

- Đừng lo! Tôi vừa nhận được viện trợ từ nước ngoài. Nếu không, tôi đâu có tử tế dữ vậy. Nè! Cô giữ hai trăm đô này đi!

Quỳnh Hương ậm ừ cầm tiền:

- Để vào trong ấy rồi tính. Chỉ sợ chọn không được món ưng ý thôi.

Vừa nhảy từng bước lên tam cấp, Hương vừa ngẫm lại những lời Khôi nói. Lẽ nào anh từng gặp lúc cô hay vào thư viện học bài? Phải nói Khôi cũng hay. Mẹ anh có phúc khi được con trai thương như vậy. Chả bì với Cường. Anh coi mẹ như người phục dịch của mình. Tự nhiên Hương tội nghiệp bà Nguyệt vô cùng. Dường như bà mang một nỗi niềm gì đó rất khổ, nhưng vì Cường, bà cố nén thật sâu xuống tận đáy lòng mà vui sống.

Hương chưa biết sao ba Cường lại bỏ vợ con để một thân một mình sang Mỹ với ông anh Hai, nhưng mỗi lần cô đề cập tới chuyện này, Cường cũng tránh né trả lời.

Trường hợp Khôi thì sao? Chả lẽ ba anh cũng ở nước ngoài, nên vừa rồi anh mới nhận được đô do ông gọi về?

Quỳnh Hương nhún vai bước tới quầy Thủy Nhiên. Cô sẽ chọn giùm Khôi đôi bông tai đẹp nhất. Nhưng có nên mua cho mẹ như lời anh gợi ý không?

Chắc là không. Vì Quỳnh Hương chẳng muốn mắc nợ ai hết.

Tháng lương này cô sẽ đề nghị Như hùn vào phân nửa. Hai chị em phải tặng mẹ một đôi bông tai thật đẹp mới được.

Đang ngắm nghía đôi bông tai thạch màu hoa lý trong xanh, Quỳnh Hương bỗng nghe Khôi hỏi:

- Khỏe không Kiều Ngân?

Tò mò nhìn lên, Hương thấy một cô gái ăn mặc sang trọng đứng gần Khôi. Cô ta mỉm cười kiêu cách:

- Em rất ghét bệnh nên lúc nào cũng khỏe. Còn anh thì sao? Vẫn còn làm việc ở khu vực này à!

- Biết sao hơn khi số anh là như vậy.

Kiều Ngân nghiêng đầu ngắm nghía:

- Có lần mẹ kể thấy anh còng lưng, khom đầu khiêng hàng cho chủ trông tội lắm. Nhìn anh đường hoàng bệ vệ, quần áo bảnh

bao như bây giờ, em không tưởng tượng nổi lúc đó anh ra sao cả. Khôi khoanh tay trước ngực:

- Tốt hơn hết em hãy tưởng tượng lúc nào anh cũng lịch sự như vậy. Nhưng sao lại đi một mình vậy? Trí đâu?

- Ảnh bận tí chuyện, sẽ đến đón em bây giờ.

Quỳnh Hương chớp mắt khi Kiều Ngân kên kiệu nhìn mình rồi quay sang nói với Khôi :

- Anh tài thật! Cô bé này xinh lắm. Em an tâm và không ân hận khi nghĩ anh còn thui thủi một mình. Chúc hạnh phúc nhé!

Kiều Ngân đi rồi mà Khôi vẫn còn lơ ngơ nhìn theo. Lúc này trông anh thăm làm sao! Hương có cảm giác này giờ Khôi đã diễn kịch. Mãn hạ rồi, anh còn lại một mình với gương mặt không hóa trang đầy khổ sở.

Khều nhẹ vai Khôi, Hương thì thầm:

- Người yêu cũ phải hông? Trông đẹp thật!

Khôi mai mỉa:

- Chỉ là giấc mộng. Đẹp hay xấu cũng vỡ mộng rồi. À! Hương chọn được đôi nào chưa?

Bích Đào đứng sau quầy vọt miệng ra:

- Cho nó thì được rồi, còn cho bà già chồng thì chưa.

Quỳnh Hương hỏi:

- Anh thấy đôi này thế nào?

- Hương thấy được là được rồi.

- Vậy thì tôi sẽ mua. Nhưng mua một đôi thôi.

Khôi trợn mắt, chưa kịp nói câu nào. Quỳnh Hương đã bả :

- Cám ơn lòng tốt của anh. Nhưng đừng bắt ép tôi.

Kéo cô ra ngoài, Khôi nhăn nhó :

- Trời ơi sao cô câu nệ dữ vậy?

- Tôi đang nghĩ tới Cường, và thấy không thể, vì ảnh rất tự ái. Xin anh hiểu cho, ảnh sẽ rất giận nếu tôi mượn tiền anh vì lý do không bức bách như vậy.

Khôi làm thinh trước câu nói rời rạc, đứt khúc của Hương. Anh thở dài :

- Xin lỗi! Tôi không nghĩ xa như lời Hương nói. Cô vào tính tiền đi, rồi tôi đưa về.

Khôi lưỡng lự bước. Lòng anh vẫn còn nhói đau khi gặp lại Kiều Ngân. Vậy mà Khôi tưởng mình đã quên, khi mối tình ấy xa rồi.

Đây là lần đầu anh gặp Kiều Ngân sau khi cô đi Singapore về. Anh từng tưởng tượng lúc hai người bất ngờ trông thấy nhau trên phố, chạm mặt nhau trong quán. Anh đã nghĩ ra cả chục tình huống, nhưng không hề có tình huống nào như vừa rồi : Anh gặp cô khi đứng bên Quỳnh Hương.

Kiều Ngân vẫn kiêu ngạo như xưa, nhưng cô lại ghen tuông khi

thấy Khôi đi với người khác. Chẳng lẽ trong tim cô, anh vẫn còn chỗ đứng, dù nay mai Ngân sẽ là vợ Trí?

Lấy gói Jet ra, Khôi định đốt một điếu nhưng nhớ Quỳnh Hương không chịu được khói thuốc, nên Khôi đành cất vào. Anh thấy miệng khô đắng khi Cường hùng hổ bước tới phía mình.

Khôi chưa kịp mỉm cười xã giao, Cường đã cộc cằn hỏi:

- Quỳnh Hương đâu?

Cố giữ vẻ tự nhiên, Khôi nhỏ nhẹ:

- Trong quầy Thủy Nhiên, Hương sẽ ra ngay. Tôi nhờ cô ấy mua giùm một món đồ, thật phiền khi để anh phải đến tận đây đón Hương.

Cường lạnh lùng:

- Biết phiền thì đừng nhờ. Nhất là nhờ người đã có chồng.

- Xin lỗi! Quỳnh Hương chưa chính thức là vợ anh, cô ấy có quyền giúp đỡ bạn bè phải không?

Mắt Cường long lên:

- Hương sắp làm vợ tôi. Nhưng ngay bây giờ cô ấy chỉ có bốn phận đối với chồng, chứ không còn quyền gì với bạn bè hết. Tôi cấm bất cứ ai ve vãn Quỳnh Hương. Anh hãy nhớ kỹ điều này, đừng kiếm chuyện đeo theo cô ấy nữa.

Khôi nóng mặt, anh không ngờ Cường ăn nói lỗ mãng như vậy. Dầu sao anh cũng là đồng nghiệp, thậm chí là cấp trên của Quỳnh Hương. Nếu không thích anh, ít ra Cường cũng phải tôn trọng vợ sắp cưới của mình chứ. Đằng này hấn ngang nhiên để lộ quan niệm "chồng chúa vợ tôi" một cách hống hách. Từng nghe Thông nói Cường là người không ra gì, nhưng anh đâu nghĩ hấn quá đáng đến thế. Tội nghiệp Quỳnh Hương. Cô trẻ trung, hồn nhiên thế kia, làm sao chịu nổi tính tình gã đàn ông này.

Nghiêm mặt lại, Khôi gằn từng tiếng:

- Chúng tôi làm chung công ty. Quỳnh Hương là nhân viên của tôi. Anh nên thận trọng lời nói.

Cường cười khẩy. Anh nhìn Khôi lom lom. Khi nghĩ Quỳnh Như nói Hương đi với gã đàn ông này tới quầy Thủy Nhiên, anh đã điên tiết lên vì giận, vì tức. Cường không hề ghen vì anh biết Quỳnh Hương rất yêu mình. Nhưng anh tức cái tức của người bị kẻ khác đụng đến vật sở hữu quý giá. Quỳnh Hương đang là vật Cường yêu quý nhất, cô có một vị trí, một chỗ đứng đặc biệt mà anh đã sắp xếp, đâu thể ai muốn mang đi đâu thì mang. Quỳnh Hương thừa biết tình anh rất nguyên tắc. Chỉ gạt tàn thuốc bị đặt sai chỗ, Cường còn nổi cáu lên được, huống hồ chi cô là vợ sắp cưới của anh, mà lại dám đi với gã đàn ông khác khắp chợ. Cô có tình xấu anh hay sao vậy?

Càng suy nghĩ Cường càng tức, anh đâu muốn Quỳnh Hương đi

làm, nên lời vừa nói của Khôi càng khiến Cường bực mình hơn.
Anh khiêu khích:

- Anh là cấp trên của Quỳnh Hương thì sao? Vợ tôi cần gì cái công ty mới khai trương đó. Hừ! Ngày mai cô ấy sẽ nghỉ việc vì tôi thừa sức bảo bọc cô ấy suốt đời. Đi làm với Hương là để cho vui, chứ đâu phải để bị sai đi mua món này món nọ cho anh.

Khôi giận run trước luận điệu xài xể của Cường. Anh thấy rõ hẳn không ghen nhưng lồng lộn lên y như bị mất của. Với Cường, Quỳnh Hương là món đồ hẳn sở hữu, bởi vậy Cường cay cú khi thấy anh "sử dụng" cô mà không nói với hẳn lời nào. Nếu Cường ích kỷ như anh nghĩ thì thật tội nghiệp...

Hai người còn đang trợn mắt kinh nhau thì Quỳnh Hương ra tới. Cô sững sốt khi thấy Cường.

Vội vàng bước tới bên anh, Hương hỏi ngay:

- Sao biết em tới đây hay vậy? Lúc này tưởng anh đi Sông Bé chưa về, nên em điện cho chị Như không hà.

Cường mím môi thật chặt:

- Tôi về hay chưa đâu quan trọng. Hừ! Nếu có tôi ở công ty, em sẽ bỏ chuyện đi mua sắm này à!

Quỳnh Hương gượng cười:

- Lâu quá không ghé quầy cũng nhớ, sẵn anh Khôi nhờ, em đi thăm chị Thi với Bích Đào luôn thể.

Khôi tỏ vẻ bức rút:

- Thật phiền Hương và anh quá. Tôi thấy ngại vô cùng.

Quỳnh Hương vội nói:

- Có gì đâu. Anh từng giúp tôi mà. Anh Cường vẫn muốn có dịp ngồi trò chuyện thật lâu với anh.

Khôi buột miệng:

- Vậy sao!

Cường hất hàm hỏi trống:

- Về được chưa? Anh không có thời gian đâu.

Quỳnh Hương xụ mặt xuống, cô đưa Khôi hộp đựng đôi bông và tiền rồi nói:

- Hy vọng bác gái sẽ bằng lòng.

Khôi mỉm cười:

- Tôi tin mẹ tôi sẽ ưng ý. Cảm ơn Hương nhiều lắm.

Không thèm nhìn Khôi, Cường dẫn gót bước đi trước, Quỳnh Hương bối rối nói nhỏ:

- Ảnh hơi khó tính. Anh đừng chấp nhe.

Dứt lời cô chạy vội theo. Cường làm lì rồ ga và vọt xe thật mạnh khi Hương vừa lên ngồi. Cô hét hồn ôm chầm lấy anh.

Cường cau có:

- Buông tay ra đi!

Quỳnh Hương áp mặt vào lưng anh:

- Anh y như con nít. Không sợ người ta cười cho.

- Hừ! Khi em leo lên xe của Khôi thì nó đã cười vào mặt tôi rồi. Nó muốn gì ở em chứ!

Hương kêu lên:

- Ảnh nhờ em mua bông cho mẹ ảnh mà. Anh nghĩ xa quá rồi.

Cường cười nhạt:

- Tại sao lại nhờ em? Bờ nó đâu, chị nó đâu, trong chỗ em làm bộ hết người rồi à. Em ngu lắm mới đi với nó.

Quỳnh Hương ầm ức:

- Làm gì nói nặng em dữ vậy.

- Còn cãi nữa hả! Đã có chồng rồi đâu thể muốn cặp kè với thằng nào thì cặp.

Quỳnh Hương ghen ngào:

- Anh nói bậy. Em không làm gì sai hết. Anh chưa là chồng em. Mà dù mình đã cưới nhau rồi, em vẫn có quyền giao tiếp. Em có bạn bè, đồng nghiệp. Trong công tác em phải đi chung với họ, chả lẽ như vậy là cặp kè, là xấu?

Cường hơi bất ngờ trước phản ứng của Hương. Anh rít lên :

- Làm việc chung với đàn ông có khác! Ai mới gieo vào đầu em những tư tưởng đó vậy? Nếu không phải thằng Chánh, chắc là thằng Khôi. Tụi nó cá mè một lứa. Đưa bỏ vợ để đeo theo thư ký riêng. Thằng tò tò tán tỉnh cấp dưới đã có chồng.

Quỳnh Hương đâm vào lưng Cường:

- Càng nói càng bậy. Ai có liên quan tới anh Chánh cũng bị anh ghét lây. Khôi tán tỉnh em hồi nào chứ! Điều em nói là đúng, chả cần ai gieo vào đầu cả. Chỉ có anh luôn luôn nhồi nhét vào óc em tư tưởng "xuất giá tòng phu" xưa hơn cả trái đất thôi.

Cường nóng nảy:

- Tư tưởng ấy muôn đời muôn thuở là đúng. Không lẽ em muốn "xuất giá tòng... những thằng mặt dày như thằng Khôi"? Nói thật, lần đầu thấy nó lăng xăng lút xút lúc em bị lừa mất tiền, tôi đã nghi rồi. Nó cố tình đeo đuổi em, nếu không cần gì xả thân, thức đêm thức hôm ngồi canh ở sân bay vậy.

Quỳnh Hương ngậm tăm khi nhớ tới lời Khôi. Anh bảo biết cô từ trong thư viện. Lẽ nào Khôi cố ý theo cô như Cường vừa phán đoán nên anh luôn ga-lăng với Hương.

Bắt đầu là việc mua pin, tới chuyện bắt hai thằng Tây râu xồm, bây giờ Khôi lại đề nghị cho mình mượn tiền để mua bông tai cho mẹ. Thật ra anh ấy muốn gì? Tất cả chuyện đã xảy ra là do ngẫu nhiên hay Khôi có chủ đích?

Đang còn ngẩn ngơ suy nghĩ, Quỳnh Hương lại nghe giọng

Cường quyền hành:

- Làm hết tháng này, em nghỉ cho rồi. Tiền lương ba cọc ba đồng, anh thừa sức nuôi em.

Quỳnh Hương tự ái:

- Ba cọc ba đồng cũng là do công sức của em. Dù bây giờ hay sau này, em cũng tự nuôi mình chứ không để anh phát tiền tháng đâu.

Đừng có chưa chi đã quyền hành với em.

- Nếu muốn làm việc, anh sẽ tìm cho em chỗ khác, chứ không phải anh quyền hành.

Quỳnh Hương nói:

- Chừng nào anh tìm được chỗ khác hãy hay. Trước đây anh từng hứa tìm việc cho em, nhưng có được đâu mà bây giờ lại hứa nữa.

Cường chì chiết:

- Tại em thích vào chỗ quen biết với Quỳnh Như hơn, nên không chịu chờ anh. Hừ! Bây giờ anh đã hiểu tại sao em thích làm ở đây rồi. Lâu lâu đi sắm sửa với nó cũng vui phải không? Thật là bỉ mặt tôi quá sức.

Quỳnh Hương uất ức:

- Đã nghĩ về em như thế, còn đón đưa làm gì rồi sợ bỉ mặt.

Cường hung hăng:

- Tôi đến đây xem thái độ thằng Khôi ra sao. Cũng may là nó biết phải quấy, ăn nói nhỏ nhẹ, không thì tôi "binh" vào mặt rồi.

Quỳnh Hương ngao ngán đến tận cùng, cô muốn khóc vì những lời thô thiển vừa rồi của Cường. Sao càng ngày anh càng để lộ tính khí của mình đến thế. Hương thấy dường như trong anh ẩn chứa hai con người khác hẳn nhau: Một người vô cùng lịch sự, nho nhã, tế nhị, còn người kia thì nhỏ nhen, ích kỷ, độc đoán, rỗng tuếch. Nếu làm vợ anh, suốt đời Quỳnh Hương phải chịu đựng phần người còn lại của Cường. Mức độ chịu đựng của cô tới đâu, Hương không đoán nổi. Nhưng ngay bây giờ cô không thể im lặng được.

Quỳnh Hương nhếch môi:

- Lấy quyền gì anh đòi đánh?

Cường nghiêng răng:

- Đừng hỏi đồ tôi. Tôi có quyền làm chồng em, được không?

Quỳnh Hương nổi sùng lên:

- Quyền quỷ sứ ấy đâu phải để thể hiện ở việc vợ vắn này. Anh đặt mình quá cao. Với anh, em chẳng khác nào một nô tì, chỉ còn thiếu lấy khăn che mặt khi ra đường, cho vừa lòng anh nữa thôi.

Cường tấp xe vào lề, giọng lạnh tanh:

- Em muốn nói tôi độc tài không cho em tự do chứ gì? Được, nếu em dám khẳng định rằng việc đi mua sắm với thằng khốn ấy là đúng, thì dứt khoát ngay bây giờ đường ai nấy đi, tôi không làm mất tự do quý báu của em nữa.

Quỳnh Hương nhảy xuống xe, mặt tái đi vì xúc động. Cô hỗn hển nói:

- Tôi đã chọn con đường của mình rồi. Anh khỏi cần phải nói nhiều.

Dứt lời cô chạy sát vào trong, đi thật nhanh. Cường hơi hẫng vì thái độ của Quỳnh Hương, nhưng vốn là người kiêu ngạo nên cứ bỏ mặc cô lầm lũi bước, anh rồ ga phóng vút đi, không thèm nói thêm một lời.

Dù biết Cường sẽ làm thế, nhưng Quỳnh Hương đau nhói ở ngực. Cô dừng lại vịn chấn song sắt hàng rào của một biệt thự, để mặc nước mắt ứa ra mờ cả trời đất.

Đang thút thít ngon lành, Hương chợt nghe tiếng xe ngừng kế bên. Nghĩ rằng Cường trở lại, cô hất mặt lên định đuổi. Nhưng người vừa đến sát cô không phải Cường mà là Khôi.

Anh hỏi một hơi:

- Sao Hương lại đứng đây? Cô khóc hả? Hai người giận nhau vì tôi phải không?

Quẹt vội nước mắt trên má, Quỳnh Hương hậm hực nói:

- Vừa lòng anh rồi chứ! Đừng đứng đây cho khổ thân tôi thêm nữa. Đàn ông các người chỉ biết nghĩ tới mình thôi. Tôi chán quá rồi! Để cho tôi yên một chút.

Vừa nói, Hương vừa cắn môi để ngăn mình đừng khóc nữa.

Khôi bối rối vô cùng. Anh không ngờ Cường ghen dữ vậy. Chắc hẳn đã nặng lời với Quỳnh Hương, nên cô mới khóc thế này.

Nhưng dù ghen cỡ nào, Cường cũng không nên bỏ Hương giữa phố xá. Lúc đang buồn giận, ai biết cô sẽ làm gì chứ. Khổ thật! Nếu biết Cường quá quắt như vậy, anh đã không nhờ Hương.

Trầm giọng xuống đầy ân hận, Khôi nói:

- Xin lỗi! Vì tôi mà hai người xích mích.

Thấy Hương cúi mặt làm thinh, anh nói tiếp:

- Không nên đứng ngoài đường. Để tôi đưa Hương về.

- Tôi tự lo được. Anh đi đi !

- Không được! Nếu Hương ngại tôi sẽ gọi xích lô giùm. Để cô lang thang, tôi đâu yên tâm.

Khôi vẫy chiếc xích lô vừa trờ tới. Quỳnh Hương leo lên và nói : "Cám ơn" nhưng không hề nhìn anh.

Lòng Khôi chùng xuống. Anh xót xa khi thấy nước mắt đầm đìa trên mặt Hương.

Ngày xưa Kiều Ngân với anh cũng hay giận nhau, nhưng ít khi nào anh để Ngân khóc cũng như bỏ cô một mình ngoài đường như Cường bỏ Quỳnh Hương chiều nay.

Có lẽ với hai người, đây không phải lần đầu. Hôm xảy ra vụ lừa đảo tiền bạc ở quầy Thủy Nhiên, Cường cũng hậm hằm bỏ về,

mặc Hương sợ hãi, lo âu vì bị tráo mất một số tiền quá lớn. Hôm đó Cường bỏ Quỳnh Hương vì tự ái, bây giờ anh ta để cô đứng khóc ngoài đường vì ghen. Người như Cường đúng là nhẫn tâm. Anh ta xem mình quá cao, đã vậy còn muốn sở hữu người yêu như sở hữu một món đồ. Khôi cố nén tiếng thở dài. Anh không đủ lý luận để cắt nghĩa được tình yêu. Anh từng yêu Ngân và khổ sở vì cô suốt thời gian dài. Gặp lại Ngân, Khôi vẫn ray rứt khôn nguôi. Nhưng trước gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt của Hương, tim Khôi như bị ai vò nát. Nhưng anh giúp được gì cho cô, khi anh không phải là Cường? Bỏ mặc chiếc xích lô chậm chạp phía trước, Khôi rẽ qua đường khác. Buổi chiều xuống thật bình yên. Bên kia công viên, có đứa trẻ vừa tuột tay làm bay quả bóng đỏ. Khôi chớp mắt nhìn theo. Quả bóng nhẹ nhàng bay cao. Chút mộng tưởng hảo huyền của Khôi cũng bay mất rồi. Anh đã qua thời mê chơi của trẻ thơ, sao lại tiếc ngẩn tiếc ngơ khi thấy quả bóng màu càng lúc càng xa, càng xa kỳ vậy?

Chiều mưa ngày ấy

Chương 11

Hồng Yến thò đầu vào cửa phòng gọi to:

- Có khách kìa Quỳnh Hương.

Đang ngồi đọc lại báo cáo, Hương giật mình nhìn lên nhưng không thấy ai, cô tưởng Yến đùa nên lại cúi mũi đọc tiếp.

Thấy vậy Hồng Yến bèn gắt:

- Thật mà! Có chị nào tìm Hương, đang ngồi chờ dưới căn tin kìa!

Quỳnh Hương ngạc nhiên:

- Ủa! Ai vậy ta?

Nhún vai một cái Yến trả lời:

- Không biết! Nhưng chị ta nói cần gặp Hương ngay. Có chuyện quan trọng.

Quỳnh Hương vội vã đứng dậy. Cô nhìn giầy tờ bẻ bộn trên bàn mà ngao ngán. Hồng Yến tỏ vẻ thông cảm:

- Để tôi dò lại dùm chị.

- Cám ơn chị Yến. Chỉ còn mấy trang thôi.

Vừa bước xuống cầu thang, Hương vừa lo lắng. Cô đoán chưa ra ai tìm mình. Nhưng biết chắc không phải chị Như, vì nếu có chuyện gì chị đã điện thoại, chớ đâu cần tới đây cho phiền phức. Vào căn tin, Quỳnh Hương ngạc nhiên đến sững sờ khi thấy Cẩm đưa tay vẫy vẫy mình.

Hương vội đến bàn của Cẩm và hỏi ngay:

- Tìm em có chuyện gì không?

Kéo Hương ngồi xuống, Cẩm cười cười:

- Làm gì hấp ta hấp tấp vậy. Uống nước cái rồi từ từ chị em mình nói chuyện sau.

Hương hoang mang nhìn Cẩm. Cô thừa biết chị Cẩm không ưa mình, nên ngập ngừng mãi Hương chưa mở lời được.

Cẩm thân mật:

- Em uống gì?

- À...Cho em một ly sinh tố sabôchê.

Khác với thái độ nôn nóng của Hương, Cẩm nhẩn nha nhìn quanh và hỏi:

- Em làm ở đây chắc khoẻ hơn đứng bán ở tiệm vàng?

Quỳnh Hương gật đầu. Cẩm trầm giọng:

- Chỗ này lương hướng khá chứ?

Không đoán được đích cuộc thăm viếng bất ngờ của Cẩm, nên Hương thận trọng trả lời:

- So với lúc đứng quầy, lương bên này tệ hơn, nhưng bù lại tinh thần em thoải mái vì không phải lo bị thất thoát.

- Chị hiểu! Hôm trước có nghe Cường kể chuyện tiền bạc bị mất mát. Cũng may là nó đủ số đền bù cho em, không chắc phải ngồi tù rồi.

Hương nhú mày, lúc cô hoang mang chưa hiểu hết câu chị ta vừa nói thì Cẩm lại chép miệng than:

- Bảy trăm đô la chứ đâu phải ít. Em có phước lắm mới được thằng Cường lo như vậy. Nó là chúa keo bản, để gì ai moi được một xu.

Quỳnh Hương ngỡ ngàng:

- Chị nói vậy là sao? Em không hiểu gì hết.

Cẩm khuấy khuấy ly nước, mặt đánh lại:

- Trước đây anh Hào có gởi về hai ngàn đô. Cường đã lấy trọn số tiền đó. Nó nói đưa em bảy trăm đô để đền cho chủ tiệm nữ trang, một ngàn ba trăm đô còn lại lo đám hỏi. Chuyện đó qua rồi. Thân làm chị, chị không tranh giành với nó, dù thực tế với số tiền đó, Cường phải chia làm bốn phần cho chị, ba mẹ và nó. Nhưng Cường là đứa tham lam, nên mới đây, anh Hào lại gởi về hai ngàn đô nữa, nó không chia bốn mà chỉ đưa chị một trăm đô, còn bao nhiêu tóm gọn, nó bảo đã đưa em để mua đồ cưới.

Mặc kệ Quỳnh Hương tái mặt vì bất ngờ, Cẩm nói tiếp:

- Chị tin em là người khách quan, vậy em nói đi, Cường có phải quá ích kỷ, tham lam, chỉ lo cho nó và em thôi không?

Hương lấp bắp:

- Làm gì có chuyện đó. Từ khi quen nhau tới giờ, Cường chưa hề đưa em một đô la nào cả.

Cẩm cười khẩy:

- Một đô thì đưa làm chi. Em cũng đâu ngốc xoè tay lấy có mỗi một đô.

Quỳnh Hương tức giận:

- Không tin, chị cứ hỏi bác Nguyệt. Ngoài cái nhẫn này ra nhà chị có cho gì em nữa đâu mà nhỡ một ngàn ba trăm đô.

Giọng Hương ghen lại uất ức:

- Tại sao Cường lại nói vậy? Có khi nào em đòi mua này sắm nọ đâu mà đưa em gần cả ngàn đô. Nói thật, chưa bao giờ em xài tiền của Cường hết.

Cẩm hơi khựng lại trước phản ứng của Hương. Vỗ vỗ vào tay cô, Cẩm nhỏ nhẹ:

- Chị tin em nói thật. Vì chị biết thằng Cường quá rõ. Từ nhỏ chị và nó đã không hợp tác, nói với nhau ba câu thì gây hết hai câu rưỡi. Ba mẹ chị quá cưng chiều nên nó quen muốn gì được nấy, ích kỷ, hỗn hào...Chậc! Chả lẽ đi nói xấu nó với em. Nhưng

chuyện ông già là ý của Cường, nó đưa ông đi rồi chị mới hay. Phen này nó lại lấy hết phần đồ la của ông già. Chị nghĩ em phải khuyên nó lo lắng cho ông nhiều hơn nữa.

Quỳnh Hương chùi nước mắt, giọng nghèn nghẹt:

- Chị nói chuyện ...ông già nào vậy?

Cầm bật cười:

- Thì ba chị chứ ông già nào!

Hương ngạc nhiên:

- Bác trai ở bên Mỹ, làm sao Cường lo được.

Cầm trợn tròn đôi mắt:

- Ở bên Mỹ, trời đất à! Nó nói với em vậy hả? Cái thằng chó chết!

Ngao ngán nhìn Hương, Cầm buột miệng:

- Nó gạt em rồi! Chậc! Em đã hiểu Cường tới đâu mà chịu lấy nó vậy?

Thấy Quỳnh Hương xụ mặt, Cầm vội vàng nói:

- Xin lỗi, chị không cố ý

Hương ngắt lời Cầm:

- Chị nói Cường gạt em nghĩa là sao?

Cầm gặng lại:

- Thật tình em tưởng ba chị ở Mỹ à?

- Anh Cường nói như vậy mà!

- Nó nói dối đấy!

Quỳnh Hương nhú mày đoán mò:

- Để làm gì? Chẳng lẽ vì bác trai có gia đình khác, nên Cường giấu em?

Cầm bật cười chua chát:

- Nếu được như em nghĩ thì phúc đức cho ba chị. Tiếc là ông gần đất xa trời lắm rồi, đâu có bà nào dám rước.

Hương sốt ruột:

- Vậy bác trai đang làm gì? Chị nói đại đi?

Cầm nhún vai và thản nhiên kể:

- Ba chị lớn hơn mẹ chị gần hai chục tuổi, bây giờ ông lắm lắm rồi. Ở nhà chả ai chịu ông nổi, do đó thằng Cường quyết định đưa ông vào viện dưỡng lão cho đỡ phiền phức mọi người.

Hương ngồi lặng thinh, cô sửng sờ vì thái độ, cách nói và những gì Cầm vừa nói. Thật không thể ngờ Cường lại đối xử với ba ruột của mình tệ thế. Gia đình đâu phải nghèo, sao nỡ để ông sống ở nơi dành cho người neo đơn, không con không cháu.

Quỳnh Hương bắt nhẩn hỏi:

- Bác gái và chị không ngăn được ả à! Để bác trai vào viện dưỡng lão. Khổ lắm!

Cầm tỏ vẻ dửng dưng:

- Chị sống với chồng, con cái neho nhóc, nhà cửa chật hẹp, chả lo

được gì cho ông làm sao ngăn được ý nó. Còn mẹ ấy hả! Bà chỉ biết nghe lời Cường. Nó là ông vua con trong nhà, mà mẹ có bốn phận phục dịch, thay vì lo lắng, chăm sóc ba chị.

Quỳnh Hương thần thờ:

- Em thật không ngờ.

Hoàn toàn không quan tâm đến sự xúc động của Hương, Cẩm thẳng thừng:

- Điều chị muốn nói với em hôm nay không phải là chuyện của ông già, bởi vậy đừng thắc mắc về ông nữa. Bây giờ em khai thật đi, Cường đã đưa em bao nhiêu đô?

Tức giận vì câu hỏi sống sượng của Cẩm, Hương bực giọng:

- Xin lỗi! Em chẳng có gì phải khai với báo hết. Giả dụ Cường có đưa tiền cho em, chị cũng không được quyền hỏi.

Cẩm nghe mặt:

- Sao lại không, vì tiền đó đâu phải của mình nó, cứ ba tháng anh Hào ở bên gửi về hai ngàn đô để chia đều cho bốn người. Phần của mẹ, thằng Cường đút vào túi riêng, phần của ông già, thằng bắt hiểu ấy cũng cướp luôn, bây giờ tới phần của chị, Cường lại không đưa. Nó cố ý giật chén cơm của cháu ruột mình, em không ngăn được thì thôi chả lẽ nhẫn tâm bỏ lũ trẻ, giữ rịt số tiền đó.

Hương khô đắng miệng vì lời buộc tội của Cẩm. Sau lần anh bỏ cô đứng khóc một mình ngoài đường, Hương thất vọng nhận ra càng ngày càng không chịu đựng anh nổi. Cường nghĩ rằng sau mỗi lần giận nhau, anh chỉ cần chủ động giảng hoà, hoặc xin lỗi là xong chuyện hay sao?

Anh xem thường Hương vì biết cô rất yêu anh, anh chủ quan nên không nhận ra giữa hai người đã có một khoảng cách lớn về cách sống, cách nghĩ. Nội với tư tưởng trưởng giả mà Cường luôn tôn sùng và bảo vệ, Hương đã ngao ngán đến phải khóc thầm, bây giờ lại lôi ra chuyện anh là một người vô lương tâm, bắt hiểu với cha mẹ, bất nhân với con cháu và bất nghĩa với cô.

Trời ơi! Nỡ lòng nào Cường nói với chị Cẩm đã đưa cho cô mấy ngàn đô. Chưa là vợ chồng mà anh vội bán đứng cô rồi sao!

Quỳnh Hương chợt thấy sợ miệng lưỡi của Cường. Anh luôn rao giảng cách sống hoàn hảo với nguyên tắc riêng của mình. Lẽ nào vì muốn hoàn hảo mà Cường nhẫn tâm đưa cha ruột đến viện dưỡng lão. Và cũng vì sự hoàn hảo của bản thân, Cường dối rằng đưa tiền cho cô để bồi thường cho bà Thùy Nhiên, để đám hỏi và chuẩn bị đám cưới? Anh muốn trút hết lý do cần xài nhiều tiền sang cô để chị Cẩm coi thường cô như vậy, chẳng lẽ anh không xấu hổ? Trước đây Cường nói chị Cẩm không ra gì bây giờ chị ấy tố lại anh. Gia đình Cường thật sự như thế nào, Hương hiểu cả rồi.

Tự nhiên Hương nói rống lên, cô đan đá gần giọng:

- Chuyện tiền bạc của gia đình chị không liên quan đến tôi. Cứ đi tìm Cường mà hỏi.

Cầm cũng không vừa, cô đập tay xuống bàn:

- Sao lại không liên quan. Muốn rõ trắng đen, chị và em sẽ gặp nó để ba mặt một lời.

Môi Quỳnh Hương mím lại vì tự ái, cô đứng phắt dậy:

- Không đời nào tôi làm theo yêu cầu của chị. Xin lỗi! Tôi còn phải làm việc.

Cầm réo to mồm:

- Đúng là nồi nào úp vung nấy. Thằng chồng thì ăn cướp, con vợ lại bao che. Tao sẽ vào gặp giám đốc của mày.

Hương thách thức:

- Tôi đổ chị dám. Nói mà không chứng cứ, tôi thưa chị ra toà đấy!

Cầm hơi khựng lại:

- Hừ! Tao đã biết mày chả vừa gì. Thằng khốn nạn ấy gặp mày cũng đáng kiếp. Nhưng tao chưa bỏ qua vụ này, nếu nó chưa đưa tiền cho tao.

Quỳnh Hương lạnh tanh:

- Cứ tìm ảnh mà hăm, hoặc viết thư qua Mỹ mà mách ông anh Hai. Tôi thật sự chán ngấy các người.

Nói dứt lời cô đi một mạch lên phòng làm việc. Ngồi xuống bàn Hương mới nhận thấy tay chân mình run lẩy bẩy, mồ hôi trán vã ra đầm dề.

Hồng Yến ngạc nhiên:

- Sao vậy Hương?

Cô gượng cười:

- Lên mấy cầu thang một lúc nên mệt.

- Ông Khôi mới hỏi Hương đâu.

- Rồi chị bảo sao?

Hồng Yến nheo mắt:

- Chị bảo em xuống gặp ông xã. Thế là ông im re đi một nước.

Dù đang mệt vì tức, Hương vẫn cố đùa:

- Ông sợ chị nên mới im đấy!

- Xì! Tự nhiên lại sợ chị. Đừng bày đặt chọc chị với ông nữa. Hao hơi tốn sức mà không có kết quả đâu.

- Chưa gì đã rút lui sao?

Hồng Yến bật cười:

- Lắm mồm vừa vừa thôi. Chị đâu ngốc nghếch tiến lên hỏi nào đâu mà phải rút lui.

Quỳnh Hương tán vào:

- Em... thấy anh Khôi được lắm đó!

Yến tủm tỉm:

- Chị cũng thấy giống em. Nhưng thấy để làm gì? Chị thực tế lắm, nên với tình yêu chị cũng tính lắm. Khôi xem chị như bạn. Vậy là quá tốt rồi. Đeo đuổi làm chi người không phải của mình, rồi khổ. Rốt cuộc tình cũng không mà bạn cũng không.

Quỳnh Hương nói:

- Tại chị không yêu, chứ nếu lỡ yêu rồi thì mấy sông chẳng lội, mấy đèo chẳng qua.

Hồng Yến chống tay dưới cằm, giọng tự lự:

- Lội suối trèo đèo à! Chi cho khổ xác vậy. Chị không đời nào yêu như thế!

Hương mệt mỏi nhìn Hồng Yến. Cô nói nhỏ:

- Nếu vậy chị là người sung sướng.

- Qua cách nói chị tưởng như em đang đau khổ ghê lắm. À! Bà hỏi này là ai vậy?

Quỳnh Hương nhún vai:

- Chị chồng tương lai.

Yến nhận xét:

- Trông bà ngẫu dễ sợ !

Hương nhếch môi chán chường. Nhớ tới những lời Cẩm nói lúc nãy, cô chẳng biết mình sẽ đối xử ra sao khi gặp Cường, nếu đôi co qua lại nhờ đến tai ba mẹ thì chẳng hay ho gì, còn im lặng thì không chịu nổi. Đạo này Hương ít đi chơi với Cường, anh đến nhà, cô nói vài ba câu là lĩnh lên phòng mặc cho Cường ngồi tán gẫu với Phi hay với ba cô suốt cả buổi. Nằm trong phòng riêng, Hương vẫn nghe tiếng anh thật to, thật hùng hồn. Anh vẫn thích nói tới mơ ước, tới công danh sự nghiệp và sự hoàn hảo.

Trước đây Hương thường tròn mắt nghe như uống lấy từng lời, từng câu của Cường mà không biết chán. Bây giờ Hương lại sợ phải nghe những luận điệu ấy. Trốn 1 mình trong phòng, hay ngồi kế anh trên salon cạnh ba mẹ, Hương vẫn thấy cô đơn kinh khủng, dần dà cô nhận ra đối với Cường, cô chỉ là một cái bóng nhỏ nhoi. Anh không cần quan tâm, để mắt làm chi, vì cô đã bị ràng buộc vào anh, và sẽ theo anh đến hết kiếp này.

Cổ nén tiếng thở dài, Hương ủ rũ nghĩ đến ba mẹ. Ông bà sẽ chẳng vui gì khi biết tình yêu cô dành cho Cường đã rạn nứt. Đạo này hai người đang buồn bực vì chuyện Quỳnh Như ngang nhiên đi chơi với Chánh, bất chấp bị la mắng, nếu bây giờ cô và Cường mặt đối mặt, làm cho ra lẽ những lời gian dối của anh, thật không nên. Tự Hương yêu và đồng ý làm vợ Cường, tốt nhất nên im lặng mà chịu, gây gổ ầm ĩ lên nhảm giải quyết được gì? Cô sẽ bỏ anh được sao? Dầu gì cũng định ngày cưới rồi, cũng mang tiếng có chồng rồi.

Hương đang bàng hoàng với điều vừa nghĩ tới, thì giọng Yến chột

vang lên:

- Bộ bà chị chồng nói gì làm em bực mình hả?

- Đâu có.

Yến tò mò:

- Sao từ lúc gặp bà tới giờ mặt em ngơ ngơ vậy?

Hương lắc đầu rồi lảng sang chuyện khác:

- Chị đọc hết báo cáo dùm em chưa?

- Ông Khôi lấy rồi!

Hương ngập ngừng:

- Ảnh có nói gì không?

Yến búng móng tay kêu tanh tách:

- Thì hỏi em đâu rồi đó.

Rồi cô uể oải vươn vai:

- Tuần sau lại phải đi xa. Chán thật! Được như em suốt ngày trực phòng khoẻ re.

Hương bối rối:

- Em cũng thích đi lắm chứ! Nhưng mà...

Yến tinh quái:

- Nhưng gặp phải anh chồng Otenlô, ghen như quỷ và giỏi phù phép với giám đốc nên em được trực phòng phải không?

Quỳnh Hương gượng cười:

- Làm gì có!

- Chối hoài! Chính tai chị nghe anh ta nói chuyện với giám đốc đây!

Hương nhú mày:

- Anh ta nào chứ!

Yến la lên:

- Trời ơi! Anh chồng em chứ anh nào. Giả nai hoài, mệt quá!

Hương như trên mây vừa rơi xuống, cô ôm lấy ngực ấp úng hỏi một hơi:

- Cường có vào gặp giám đốc hả? Hỏi nào vậy chị Yến? Ảnh gặp ông chi vậy?

Hồng Yến cũng ngạc nhiên:

- Ủa! Em không biết à! Ghê thật, anh chàng này âm thầm ta ơi!

Mặt nhăn vì sốt ruột, Hương gắt:

- Em chả biết gì cả. Chị kể mau mau đi!

Yến nhú mày:

- Chị nhớ không lầm thì sau hôm em và Khôi đi Mỹ Tho về một ngày, chồng em tới đây gặp giám đốc Thịnh. Hôm đó vì thiếu máy vi tính, nên chị phải vào làm việc nhờ máy của ông. Có vậy mới nghe toàn bộ câu chuyện.

- Vậy là lâu lắm rồi?

- Ờ thì lâu rồi, chứ ai nói mới hồi nào.

Hương thần thờ:

- Bữa đó chị nghe Cường nói những gì?

Làm ra vẻ quan trọng, Yền hạ giọng:

- Đầu tiên anh chàng giới thiệu tên, nghề nghiệp, chức vụ. Rồi sau đó, ôi thôi! Nói nhiều ời là nhiều. Công nhận ông xã em nói dài, nói dai và nói... hay thật. Lo nghe anh ta nói, chị bấm lộn phím lia lịa.

- Nhưng ảnh nói cái gì?

Yền vuốt vuốt tóc:

- Nguyên văn thì nhớ không nổi. Đại khái là Cường khoe ảnh thừa sức nuôi vợ, nhưng tại em đòi đi làm cho vui, nên anh ta phải chiều ý. Ảnh đề nghị giám đốc chuyển em qua phòng khác xa hẳn anh Khôi. Nếu không chắc ảnh sẽ buộc em nghỉ việc.

Quỳnh Hương rên rỉ:

- Ôi trời ơi! Rồi sao nữa?

- Để nhớ xem. Ờ! Cường còn nói ông Khôi đeo theo tán tỉnh em, lợi dụng em. Ông Thịnh bức mình mời ra mấy lần, anh chàng mới chịu đứng dậy. Vừa lúc đó anh Khôi bước vào. Ông chồng Otenlô của em liền dẫn mặt Khôi bằng một câu lấp lửng: Tôi đã nói với giám đốc hành động của anh đối với vợ tôi. Anh liệu hồn đấy.

Tái cả mặt vì tức, Hương nghẹn lời:

- Sao Cường lại quá quắt như vậy. Em xấu hổ quá Yền ơi!

Hồng Yền lại kể tiếp:

- Khi nghe giám đốc Thịnh kể những lời Cường nói về mình, anh Khôi giận ghê lắm.

Mặt ảnh tái xanh tái mét nhìn thấy ớn. Chị nghĩ nếu Cường còn ở đó, chắc bị Khôi nhào vô đập liền rồi. Nhưng khi nghe ông Thịnh bảo sẽ cho em nghỉ để “yên nhân lợi nước” thì Khôi lại hạ cơn giận xuống. Thấy chị ngồi chong ngóc trong phòng ảnh vờ bảo chị về trực điện thoại giùm. Biết tổng là Khôi không muốn ai nghe, nên chị lịch sự đứng lên ngay. Chẳng biết hai người nói gì, nhưng một lát sau Khôi về phòng với vẻ hết sức khoan khoái. Ảnh cho biết: chuyện Hương đã sắp xếp ổn thoả, rồi dặn chị không nên nhắc lại với em, cũng như kể với bất cứ ai.

Liếc Hương một cái như ngầm dò xem thái độ của cô, Yền nói:

- Từ hôm đó, em được miễn đi công tác xa. Nghĩ cũng sướng thân! Chỉ có điều cực người khác.

Hương bứt rứt:

- Vậy là cả phòng phải gồng thêm phần việc của em sao?

Yền dài giọng:

- Không phải là cả phòng, mà chỉ mình anh Khôi thôi. Người ta nói ảnh có trái tim bao la bác ái tình cũng đúng. Chị thì cứ thắc mắc, chẳng biết trên đời này còn được mấy anh chàng bỏ công xúc tép nuôi cò như Khôi.

Hương làm thinh, nhưng tim cô đập thành thịch vì tự ái. Cô giận Cường, giận bản thân mình và giận cả Khôi. Cô không muốn mắc nợ anh chút nào. Tại sao Khôi luôn tốt với cô vậy?

Mím môi lại, Hương tỏ vẻ cương quyết:

- Em sẽ gặp anh Khôi và đề nghị anh phân công cho em như mọi người.

Yến hốt hoảng xoa tay:

- Ý! Không được đâu! Chị hứa với anh rồi, em làm vậy chị sẽ mang tiếng nhiều chuyện. Mà chị lại ghét nhất ba cái trò đôi co này.

Hương trầm ngâm:

- Chị yên tâm. Em sẽ có cách nói riêng, không ảnh hưởng tới ai hết.

- Tốt nhất em nên im lặng. Chị và Khôi thông cảm hoàn cảnh của em mà!

- Nhưng em không muốn mang ơn anh Khôi.

Yến chặt lưỡi đúng đây:

- Biết em bướng thế này, chị đâu nói ra làm gì cho rộn chuyện.

Thôi thì muốn sao tùy em, miễn đừng vắng miếng tới chị là được rồi. Bây giờ chị về trước đây.

Hương đan 2 tay vào nhau, đầu óc rối bời. Cường coi thường cô quá mức, Hương làm sao chịu đựng anh nổi nếu đã là vợ anh.

Tự dưng nước mắt Hương lại hoen mi, cô gục đầu xuống bàn thút thít. Cô thèm có người ở kế bên để nói hết những điều ẩn ức trong lòng. Nhưng Yến không phải là tri kỷ để Hương bộc bạch nỗi niềm vào lúc này. Điều đó cũng không trách chị ấy được, vì ngoài giờ làm việc ra, Hương chưa lần nào nấn ná ở lại trò chuyện, đi mua sắm, ăn uống với Yến hay với ai trong công ty. Cô giống như một bà vợ đảm đang cứ đợi tan sở là chạy ù về nhà lo cho chồng con. Hương không quan tâm đến đồng nghiệp, và tự rút mình vào lớp vỏ như con ốc an phận thủ thừa, thì bây giờ hãy tự mình vổ về an ủi trái tim mình đi.

Trước đây Khôi thường quan tâm đến Hương. Nhưng sau lần gọi xích lô cho cô về đến nay, anh đã thay đổi thái độ. Trừ nụ cười xã giao, hay những câu trao đổi trong công việc, anh và Hương như hai kẻ xa lạ. Anh nghiêm nghị, lạnh lùng, xa cách làm cô không hứng thú gọi chuyện, cũng như không được tự nhiên khi chỉ có hai người. Hương rất khó chịu và rất ghét sự trở mặt này của Khôi. Cô chưa chát khi nghĩ nhận xét Cường dành cho anh là đúng. Thật ra Khôi là người như thế nào nhỉ?

Hương giật mình ngược lên khi nghe tiếng anh tăng hắng.

Khôi có vẻ ngạc nhiên, anh buột miệng:

- Ủa! Hương chưa về sao?

Quay mặt vào vách chùi vội mắt, cô khe khẽ lắc đầu. Khôi thản nhiên nói:

- Tôi về trước vậy! Hương nhớ tắt quạt trần giùm nhé!

Hương vội lên tiếng:

- Tôi có chuyện muốn nói với anh ngay bây giờ.

Khôi lừng khừng hỏi:

- Chuyện công hay tư?

Hương đáp ứng:

- À... có liên quan tới công việc tôi đang làm.

Môi Khôi nhếch lên thật dễ ghét:

- Hết giờ làm việc rồi, sáng mai Hương vào gặp tôi.

Quỳnh Hương xụ mặt:

- Anh đâu phải người bị giờ giấc ràng buộc, sao lại nguyên tắc dữ vậy?

Khôi thấy thấy chòm chìa khoá trên tay, giọng hơi mỉa mai:

- Tôi giữ nguyên tắc không phải cho mình, chắc Hương thừa hiểu tại sao mà. Thôi, có chuyện gì mai hẵng hay.

Hương vụt hỏi đại:

- Sao anh giấu tôi chuyện Cường tới đây gặp ông Thịnh?

Có lẽ bất ngờ vì câu hỏi của Hương, Khôi hơi khựng người, nhưng sau đó anh gặng lại:

- Lẽ ra tôi phải hỏi sao Hương để anh ta tới đây bêu xấu tôi mới phải. Cô hỏi tôi như thế, chẳng khác nào nói rằng cô không biết gì về việc làm của ông chồng sắp cưới?

Thay vì nổi nóng vì câu xóc hông của Khôi, không hiểu sao Hương lại mếu máo:

- Tôi không biết. Trời ơi! Cho tới bây giờ tôi mới nhận ra hầu như tôi không biết gì về con người Cường hết.

Nói dứt lời Hương ôm mặt khóc tức khóc tười làm Khôi cuống lên.

Anh đến gần cô, ngập ngừng mãi mới nói được hai tiếng:

- Nín đi!

Nao ngờ Hương càng khóc nhiều hơn. Khôi ngồi phịch xuống ghế lẩm bầm:

- Vậy thì cứ khóc cho đã. Rồi anh ta sẽ xin lỗi, hai bên sẽ huề như những lần khác.

Quỳnh Hương gào lên:

- Sẽ không còn lần nào khác nữa. Tôi thề như vậy.

Anh nhỏ nhẹ:

- Đừng thề thốt không nên đâu. Khi yêu phải bao dung rộng lượng.

Hương quắc mắt:

- Anh chỉ giỏi nói như sách. Tôi không thể bao dung rộng lượng được, vì tôi là một con bé hết sức tầm thường. Tầm thường đến mức bị người mình thương lừa dối mà không hay, không biết gì

hết.

Khôi vụng về bào chữa cho Cường:

- Thật ra anh ấy vì quá yêu Hương nên tới đây nói như thế. Từ đầu tôi đã nghĩ Hương không biết chuyện này nên mới im lặng. Tất cả cũng tại trước đây tôi quá tự nhiên với Hương. Là đàn ông gã nào lại chẳng ích kỷ.

Hương cười cay đắng. Cô thấy khó chịu khi Khôi cố bào chữa cho Cường. Cô nhìn anh khiêu khích:

- Tôi tin anh cũng chỉ biết về Cường như anh thường rêu rao. Hừ! Nếu rành con người đó, anh nói thử xem ba Cường đang ở đâu.

Khôi buột miệng:

- Bác ấy đang ở trong trại dưỡng lão. Chẳng lẽ vì Hương không biết chuyện này, rồi cho là Cường lừa dối mình?

- Tôi bị lừa thật. Anh tin không? Tôi chẳng biết gì cả. Tôi... tôi... mà thôi. Sao lại bắt anh nghe những chuyện này chứ! Điều tôi muốn đề nghị là được phân công như những người khác trong nhóm. Đừng bắt tôi ở nhà làm báo cáo, viết kế hoạch nữa. Nếu không tôi sẽ điên mất!

Khôi lặng lẽ nhìn Hương. Dường như cô vừa qua một cơn sốc, nên tâm trạng bất ổn, nói năng lộn xộn. Anh từng hứa với lòng không quan tâm đến cô, việc này chưa kịp thành thói quen đã bị phá vỡ rồi sao?

Tần ngần với những dằn vặt, đấu tranh mà phần thua cảm chắc trong tay, anh ân cần:

- Có điều gì khổ tâm, Hương cứ nói ra sẽ thấy nhẹ nhõm, sẽ thấy chẳng có gì đáng sợ, đáng chán. Tôi đã từng thất vọng thậm chí tuyệt vọng vì nhiều chuyện, nên hiểu lúc nào cần có người chia sẻ những điều riêng tư.

Ngập ngừng một chút, Khôi trầm giọng:

- Tôi không phải nhà tâm lý học, càng không phải người thân nhất để Hương trút cạn lòng mình. Nhưng oái oăm thay, tôi là kẻ thừa kinh nghiệm về thất bại, thất tình, lại có mặt lúc Hương không vui. Thôi thì cứ nói hết điều buồn, biết đâu tôi có thể giúp Hương, vì chuyện này tôi rành lắm!

Hương gượng gạo chùi nước mắt:

- Đừng hòng dụ tôi nói. Bây giờ tôi chỉ muốn nghe thôi. Tại sao anh và người yêu phải chia tay? Anh có can đảm kể lại không?

Khôi hóm hỉnh trả lời ngay:

- Nếu Hương không rút kinh nghiệm từ chuyện của tôi để chia tay Cường thì có gì đâu tôi phải sợ.

Rồi anh im lặng. Câu hỏi của Hương hơi bất ngờ đối với Khôi. Anh sẽ nói sao về cuộc tình đã tan vỡ của mình đây?

Khôi ngập ngừng bắt đầu:

- Bị kịch lớn nhất của con người là quá nhiều ảo tưởng. Tôi và Kiều Ngân cũng thế. Khi nhìn thấy cô ấy lần đầu tôi đã tự bảo: "Nàng phải thuộc về mình". Ngược lại Kiều Ngân cũng rất ngưỡng mộ tôi. Muốn chiếm được trái tim Ngân, tôi đã cố gắng vượt bậc trong công tác. Cô ấy sinh trưởng trong gia đình coi nặng sự nghiệp. Ba mẹ, anh chị Ngân ai cũng có chỗ đứng vững vàng trong xã hội. Dù được Ngân yêu nhưng muốn là thành viên của gia đình Ngân, không phải dễ.

Hương gật gù:

- Đó là nguyên nhân xa chứ gì.

Bỏ những ngón tay kêu răng rắc, Khôi đáp:

- Có lẽ là như vậy, nhưng lúc ấy tôi tự tin lắm. Tôi cho rằng với tình yêu chân chính của mình, trở ngại nào lại chẳng vượt qua.

Quỳnh Hương hít hít mũi:

- Tôi cũng nghĩ giống anh.

Khôi cười thật lạ:

- Tôi có đọc đâu đó một câu như vậy: "Điều ngốc nghếch cuối cùng nơi chúng ta là ngộ nhận vào một ngày ta sẽ gặp nhau". Với tình yêu của tôi đấy lại là điều ngốc nghếch đầu tiên mới khổ.

Tránh đôi mắt tròn tròn đang cố tìm hiểu của Hương, anh nói tiếp:

- Tính tôi và Kiều Ngân có rất nhiều điểm xung khắc. Chúng tôi giận nhau như ăn cơm bữa rồi lại làm lành y như bọn trẻ con với trò chơi giận, hờn, hỉ, xả...

Quỳnh Hương ngắt lời:

- Ai là người làm lành trước?

Khôi rờ cằm:

- Có cần điều tra kỹ vậy không?

- Cần chứ

- Chà! Cứ xem như tôi xung phong làm lành trước cho xong. Là đàn ông, đâu thể để người yêu giận lâu, và khóc ngoài đường được.

Quỳnh Hương làm lì hừ một tiếng. Cô hỏi:

- Sau đó thì sao?

Khôi uể oải vươn vai:

- Việc gì đến phải đến. Không ai là trẻ con hoài với cái trò hờn anh giận em. Ngân muốn tôi phải sống theo cách của gia đình cô ấy, phải nghĩ theo cách nghĩ của họ. Tôi không làm được điều này, nhưng có kẻ khác làm được. Thế là xong!

Hương kêu lên:

- Cực kỳ ngắn gọn! Đơn giản.

Khôi cộc lốc:

- Ủ! Nhưng đoạn tuyệt với một mối tình không giản đơn chút nào.

Vẫn còn thắc mắc, Hương lẩm bẩm:

- Chỉ vì những bất đồng đầu đầu mà bỏ nhau. Khó tin thật!

Khôi bình thần nói:

- Hạnh phúc hay không là do những bất đồng đầu đầu đấy. Mà thôi! Nói nhiều chắc gì ... Hương đã hiểu câu tôi đọc lúc nãy. Ngộ nhận trong tình cảm là điều kinh khủng nhất. May mắn là tôi đã can đảm vượt qua chính mình. Nếu không, chắc tới bây giờ tôi và Kiều Ngân vẫn còn khổ, và vẫn phải chờ ngày nào đó tâm hồn cả hai sẽ hoà nhập làm một.

Thấy cô chống tay tư lự. Khôi nhỏ nhẹ :

- Chẳng biết những lời dông dài vừa rồi có giúp Hương được gì không. Chỉ mong Hương may mắn hơn tôi về mọi mặt.

Nhìn đồng hồ, anh nhỏ nhẹ:

- Chắc Hương đã vui buồn rồi. Tôi phải về chờ mẹ đi công chuyện.

Hương cười héo hắt:

- Nếu tôi còn buồn, anh có ở lại không?

Khôi thẳng thắn:

- Tôi thấy không nên. Vì người Hương đang cần thật sự là Cường. Phải có can đảm nhìn lại tình yêu của mình. Và can đảm chấp nhận hay từ chối nó, khi chưa bị ràng buộc bởi hôn nhân.

Hương chớp mắt nói lảng đi:

- Anh chưa phân công cụ thể việc làm sắp tới cho tôi.

Khôi nhướn mày:

- Cô muốn đi tiếp thị ở tỉnh à! Dễ thôi! Cứ về thảo luận với Cường. Nếu có giấy uỷ quyền của anh , tôi sẽ phân cô đi ngay.

Hương cự nự:

- Tôi không đùa đâu.

Vừa bước ra cửa, Khôi vừa nói vọng vào:

- Tôi cũng vậy.

Hương lắng nghe tiếng chân anh xa dần và hốt hoảng nhận ra nỗi cô đơn của mình.

Chiều nay xảy ra nhiều chuyện làm Hương rối bù tâm trí. Những lời Khôi nói lấp lửng có ý gì? Cô có ngộ nhận trong tình yêu không? Nếu có, Hương cũng đâu can đảm từ bỏ Cường khi chỉ còn vài tháng phù du nữa thôi là tới ngày cưới rồi. Cô đâu thể giữa chừng quay lại không đi tiếp con đường đang đi.

Tất cả đã được chuẩn bị , đừng làm khác điều chính cô đã chọn.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 12

Ngồi phía sau xe, Quỳnh Hương háo hức cười một mình khi nghe Quỳnh Như nói:

- Anh Chánh sẽ rất vui khi thấy em đi với chị.
- Ảnh mời đông không?
- Chừng mười người, toàn người thân không thôi. Có anh chàng Khôi nữa đó.

Tự nhiên Hương cầu nhàu:

- Kệ anh ta, ngày nào chả gặp mặt, kể với em làm chi.

Như tủm tỉm:

- Để em khỏi ngạc nhiên và chuẩn bị tinh thần vì gặp nhau ở cơ quan khác với gặp nhau trong nhà hàng. Tối nay trông em ra vẻ tiểu thư lắm. Chắc Khôi chưa uống rượu đã thấy say.

Quỳnh Hương kêu lên:

- Chị cũng chọc em với anh ta nữa sao? Tới tai Cường lại khổ.

Nghiêng nghiêng đầu ra sau, Như nói:

- Khổ quái gì! Đẹp Cường qua một bên. Thân mình do mình làm chủ. Có cơ hội nên kiểm tra lại tình cảm xem... “Có phải tình yêu đó không”. Ông ta ở nhà vậy mà hay!

Nghe Như kéo dài giọng ra theo một bài hát, Hương nhăn nhó:

- Chị xúi bậy em không hà!
- Không phải xúi. Nè, em có thể qua mặt ba mẹ, chớ đâu qua mặt được chị.

Hương dè dặt:

- Về chuyện gì?
- Chuyện em và Cường. Ảnh tự cao tự đại quá nên không nhận ra, cô vợ sắp cưới ngày càng chán mình, trong khi chị lại nhận ra.
- Chị nói bậy!

Quỳnh Như nghiêm nghị:

- Nếu không đúng vậy, để gì tối nay em dám đi dự sinh nhật anh Chánh, khi Cường đã từ chối thẳng thừng.

Quỳnh Hương nói:

- Em chỉ vì chị.
- Nhưng trước đây em luôn vì Cường.

Hương cắn môi, cô ân hận đã để Như bắt được tẩy của mình. Đúng là dạo này cô luôn tìm mọi cách để tránh Cường. Tối nào Hương cũng đi học Anh văn nên không phải gặp anh thường xuyên. Cô chẳng hỏi gì về những chuyện Cẩm đã nói với mình.

Hỏi để nghe anh chối hay biện hộ hàng trăm ngàn lý do mà phần đúng luôn ngã về anh thì hỏi làm gì. Nhưng cứ lẩn tránh sự thật hoài thì sẽ đi tới đâu?

Quỳnh Như nhỏ nhẹ:

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Hương thở dài. Cô ngập ngừng:

- Chị tin tưởng anh Chánh bao nhiêu phần trăm?

Như trả lời gọn lỏn:

- Tuyệt đối!

Rồi cô chắc lưỡi:

- Sao em lại hỏi vậy?

Quỳnh Hương im lặng. Như nhún vai:

- Không nói thì thôi! Một lát vào nhà hàng nhớ phải vui hết mình và hoà đồng với mọi người mới được.

- Em đang muốn về đây!

Như kêu lên:

- Giỡn hoài! Sắp tới rồi. Mới vì chị một chút xíu đã muốn vì chồng rồi sao?

Hương đưa tay giữ chiếc váy phồng lên vì gió. Tối nay cô muốn được vì chính mình, cô muốn không nghĩ tới Cường chút nào, nhưng sao lòng cô lại khổ thế này.

Như rẽ vào một khuôn viên khá rộng. Người phục vụ vội chạy ra đưa xe vào bãi. Hương có cảm giác chị mình rất rành nơi này. Cô hỏi:

- Chị từng đến đây rồi à?

Như gật đầu:

- Vài ba lần với anh Chánh. Hôm nào kêu Cường đưa em tới ăn đồ biển. Có phòng dành riêng cho hai người, ầm cúng lắm!

Hương gượng gạo cười. Cô chợt thấy mình xa lạ cả với chị Như.

Chị tỏ ra bằng lòng trước hạnh phúc hiện tại, dù cuộc tình của chị đang gặp bao nhiêu chống đối. Trái lại, Hương đang dần vật khổ

sở vì vỡ mộng khi tình yêu của mình suôn sẻ, ầm yên. Hai chị em

cô đều tự tìm hạnh phúc tình yêu. Ai dám khẳng định Quỳnh

Hương sẽ may mắn còn Quỳnh Như sẽ bất hạnh. Hương khe khẽ

lắc đầu. Cô ngập ngừng bước lên những phiến đá lát đường, xung

quanh sân toàn trồng cỏ chỉ mượt như nhung. Khung cảnh ở đây

thật dễ yêu làm sao cô thấy mình lẻ loi bên cạnh những đôi tình

nhân rảo bước gần đó. Nhưng nếu có Cường bây giờ, chắc gì

Hương không lẻ loi?

Chánh nhanh nhẹn chạy ra với gương mặt thật rạng rỡ, anh nói như reo:

- Hai cô công chúa tới trễ làm anh lo muốn chết. Cường đâu rồi Hương?

Quỳnh Hương ngập ngừng:

- Anh bận đột xuất.

Chánh gật gù:

- Anh hiểu và rất vui khi thấy em đến với Như. Bây giờ mời vào.

Mọi người đang chờ chúng ta đó.

Như cười khúc khích:

- Anh làm như em quan trọng lắm vậy.

Chánh âu yếm:

- Quan trọng không tự em biết. Anh đâu đại dốt nói ra hả cô bé.

Hương e dè bước kể bên hai người. Cô nhìn vào bàn và thấy Khôi trước tiên. Tối nay trông anh lạ vô cùng với bộ đồ veston màu sẫm cắt rất khéo.

Khôi đứng dậy kéo ghế cho Hương. Chẳng biết Chánh có sắp xếp trước không mà cô lại ngồi kể anh. Chiếc ghế trống dành cho Cường được nhắc ra và Chánh bắt đầu giới thiệu mọi người.

Tim Hương thất lại khi nghe đến tên Thu Minh. Cô gái ốm yếu xanh xao này là người Cường từng đeo đuổi sao? Hương tò mò nhìn cô ta và bắt gặp một đôi mắt sắc lạnh kình kiêu hướng về mình.

Trông Thu Minh khá xứng với Tín, em trai của Chánh. Điểm nổi bật của cô là điệu bộ kiêu cách của con gái nhà giàu quen được nuông chiều. Hương mím môi. Trước kia chắc Cường từng khốn đốn vì Minh, đến khi cô ta chọn Tín, Cường mới thất vọng quay sang Hương chứ gì.

Hương chưa xót nhớ lúc anh tỏ tình với cô đó là giây phút thiêng liêng xúc động nhất, còn với Cường thì sao? Anh đã từng nói thế với Thu Minh và bị cô ta cao ngạo quay đi?

Tự nhiên ngay lúc này, Hương lại bị dẫn vật bởi chuyện đã rồi cô có cảm giác ai cũng đang nhìn mình. Trong bàn này ngoài cô và Khôi ra, mọi người làm chung với nhau, chắc họ nghĩ Cường tránh mặt vì ngại gặp Thu Minh, chớ đâu ai biết anh không thêm dự sinh nhật Chánh vì ghét cay ghét đắng người có nhiều điểm hơn mình này.

Hương nhẹ nhẽo vỗ tay khi Chánh tuyên bố xong lý do. Năm nay anh 35 tuổi, nhưng bề ngoài Chánh trẻ đẹp hơn tuổi của mình thật nhiều. Anh rất xứng với Như, hai người chẳng giấu ai niềm hạnh phúc được có nhau. Nhìn ánh mắt lấp lánh của chị Như, Hương xúc động khi nghĩ chị đang sống những khoảnh khắc đẹp nhất đời người, qua ánh mắt rạng ngời của Như. Hương chợt nhận ra lâu nay cô đã yêu, nhưng có lẽ tình yêu cô dành cho Cường không sao bằng tình yêu chị Như trao cho Chánh. Điều này dễ hiểu thôi, tình yêu của chị Như đầy chông gai, trắc trở, chớ đâu phẳng lặng, đơn thuần như mối tình của Hương. Có phải vì vậy nên cô yêu hời

hột hơn Như không?

Giọng Khôi trầm ấm bên tai đưa Hương về thực tại.

- Không có Cường, chắc Hương kém vui?

Cô nhún vai phớt tỉnh.

- Một mình có cái vui riêng chứ! Ít ra cũng được thanh thản với cảm giác tự do, không bị ràng buộc bởi một người nào đó.

Mắt Khôi tinh quái:

- Thật vậy sao? Nếu vậy tôi sẽ không ân hận chút nào khi cho phép mình tán tỉnh Hương. Xin giới thiệu tôi cũng đang tự do, không bị ràng buộc.

Môi Quỳnh Hương cong lên:

- Cái tự do của anh khác xa tôi.

- Tôi biết và đang thắc mắc không hiểu nếu được chọn, Hương sẽ chọn cái tự do dài hạn của tôi hay cái tự do tạm thời của cô đây.

Hương ngược nhìn chùm đèn pha lê trên cao, cô khó chịu với cảm giác bị người khác đọc trộm suy nghĩ. Hương nghe tiếng Chánh khui chai rượu, tiếng mọi người cười, tiếng những chiếc ly chạm vào nhau, tiếng chúc tụng. Cô gượng gạo cầm ly của mình lên.

Rượu sáng sắn một màu vàng nâu thật lạ.

Giọng ai đó vang lên đầy cố ý:

- Chả hiểu ông Cường nghĩ gì mà để cô vợ sắp cưới xinh đẹp đi một mình thế này.

- Đương nhiên ông phải có lý do chính đáng vì Cường là người sống với nguyên tắc riêng mà!

Hương tiếp tục nhìn vào ly rượu. Cô không muốn nghe nhắc đến Cường lúc này. Cô muốn sống trọn vẹn cho cô, giống như lúc chưa yêu anh, chưa bị ràng buộc bởi anh.

Chánh lên tiếng:

- Khôi ga lăng cho Quỳnh Hương hộ anh nhé!

Khôi mỉm cười:

- Anh khỏi phải lo, tôi biết ý của Hương mà!

Gắp vào chén Hương một miếng thịt nguội, Khôi thì thầm:

- Ăn đi, nếu không anh Chánh sẽ trách tôi vô tình với Hương đó.

Cô nhìn xem, ở đây ai cũng có lứa có đôi. Dù biết là khó xứng, nhưng ít ra lúc này chúng ta cũng nên ráng thành một cặp xứng đôi vừa lứa chứ! Nào chúng ta nâng ly chúc mừng anh Chánh.

Tiếng thủy tinh chạm vào nhau lanh canh thật vui tai. Hương thoáng thấy Tín nhìn cô và Khôi rồi cười tủm tỉm.

Quỳnh Như nói tính tình Tín cũng thâm trầm, sâu sắc như tính Chánh. Vậy nụ cười vừa rồi của anh ta ngụ ý gì?

Cô nghiêng đầu vào vai Khôi:

- Anh là bạn anh Tín à?

- Tụi tôi học chung đại học cũng khá lâu. Cũng nhờ Tín nên anh

Chánh mới giới thiệu tôi vào công ty làm đồ chứ!

Hương ngập ngừng:

- Anh thân với Thu Minh không?

Khôi chột cười:

- Chắc không thân bằng Cường. Tôi chỉ gặp cô ấy hai lần. Hương muốn hỏi gì hả?

Hương nuốt nghẹn xuống, cô thấy ghét Khôi ghê gớm. Lúc nào anh cũng châm chọc cô cho được. Đã hỏi Thu Minh, bây giờ lại ngưng ngay, Khôi sẽ hả hê cười, chỉ bằng cứ tỉnh bơ làm tới.

Cô nhâm nhi miếng chả lụa, giọng thản nhiên:

- Thấy Thu Minh rất xứng với Tín, tôi nghĩ anh thân với Tín chắc cũng thân với chị ta nên hỏi cho có chuyện vậy thôi. Ai ngờ anh lôi cả Cường vào đây.

Khôi uống cạn ly rượu. Anh thấy mình quá đáng khi buột miệng nói câu vừa rồi.

Khôi nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi! Tôi không cố ý.

Chánh chột cao giọng:

- Nãy giờ có hai người mãi nói chuyện riêng. Phạt mới được.

Hương kêu lên:

- Tụi em đang khen anh, chớ đâu phải nói chuyện riêng mà phạt.

Chánh cố tình lặp lại:

- Tụi em đang khen gì anh vậy?

Quỳnh Hương bối rối cười trừ, Khôi đứng dậy nâng ly:

- Tụi em khen anh trẻ tuổi, có tài lại đang rất mực hạnh phúc bên chị Như.

Chánh khoái chí hỏi tới:

- Rồi sao nữa?

Gãi gãi đầu, Khôi nhìn Hương cầu cứu:

- Rồi sao nữa Hương?

Cô áp úng nói đại:

- Tụi em mong được hạnh phúc như anh chị hiện giờ chứ đâu có sao!

Mọi người cười ồ lên làm Hương thấy mình hổ to, cô giận dữ liếc Khôi, anh đang uống cùng Chánh với gương mặt thật tươi nên không thấy cô đang ầm ức.

Ngay lúc đó Tín và Thu Minh cũng nâng ly lên, Tín cụng ly vào Khôi rồi nói:

- Tao chúc mừng mày toại nguyện.

Hương đang ngơ ngơ nhìn hai người thì nghe Thu Minh hạ giọng:

- Tôi cũng chúc Hương hạnh phúc. Nhưng không nên với Cường, vì anh ta không mang lại tốt lành cho ai hết.

Hương bỗng tự ái, cô lạnh lùng:

- Cám ơn lời chúc của chị. Tôi sẽ kể lại với Cường xem ảnh nghĩ gì về người quen cũ.

Vẫn giữ nụ cười khó hiểu trên môi, Minh tỏ vẻ thách thức:

- Phải chi có tôi lúc đó để xem ảnh đối với tôi thế nào. Hương không hiểu Cường bằng tôi đâu.

Tín chợt ôm vai vợ:

- Thôi mà Minh. Em chưa rượu vào mà lời ra rồi sao.

Quay lại nhìn Hương anh nói:

- Bà xã tôi đùa thôi. Hương đừng để ý làm gì những lời vừa rồi.

Hương làm lì nâng ly lên. Cô ân hận đã theo Như tới đây. Không có Cường đi cùng có nghĩa cô được tự do, dù là tự do tạm thời như lúc này Khôi vừa mai mữa.

Tự nhiên thói ngang bướng lâu nay ngủ quên bỗng trỗi dậy.

Hương nói khế với Khôi bằng giọng vói vỉnh của trẻ con:

- Tôi muốn uống nữa! Được không?

Anh mỉm cười:

- Được! Hôm nay Hương là người tự do mà.

Cầm chiếc ly Khôi vừa rót lên, cô nói:

- Anh phải uống với tôi đến mềm môi mới thôi!

- Biết uống mềm môi là thế nào không?

Hương lắc đầu. Hai má cô ửng hồng, đôi mắt long lanh trông thật quyến rũ. Khôi ngo ngoe nhìn cô. Anh cố nén tiếng thở dài, ước gì em là của anh. Ước gì anh được hôn lên đôi môi hay dè biau kia một nụ. Anh xót xa khi biết em không hạnh phúc trong tình yêu.

Nhưng anh biết làm gì để giúp em đây hả Quỳnh Hương. Đêm nay em muốn mượn rượu giải sầu. Anh sẽ uống với em cho đến mềm môi. Nhưng...

Quỳnh Như kêu lên:

- Hương! Không được uống nhiều đâu.

Cô phụng phịu:

- Chưa uống bằng phân nửa chị đã bị cấm rồi. Anh Chánh thấy em thiệt thòi không?

Chánh bật cười:

- Em được quyền uống tùy thích. Nhưng không nên say.

Hương nghiêng đầu lý sự:

- Chưa say là chưa biết uống rượu. Em muốn biết thế nào là say.

Tín gõ gõ lên bàn:

- Hết chai này là say đấy!

Quỳnh Hương ngạc nhiên:

- Đâu còn bao nhiêu!

Rót vào tràn ly Hương đang cầm, anh nói:

- Cứ thử xem!

Như nhăn nhó:

- Đừng thách con bé mà Tín!

Hương cười khúc khích:

- Anh Tín không thách, em cũng phải say cho biết. Nếu không sau này chẳng còn dịp say, dịp quây, như vậy được.

Khôi nhận ra trong câu nói của Hương đầy chua chát lẫn cam phận.

Anh xốn xang nhìn cô rồi nâng ly của mình lên:

- Nếu sợ không còn dịp nào vui, tối nay tôi sẽ quây cùng Hương. Hương im lặng ngó Khôi qua vành ly trong, cô nghe anh đọc thật khẽ:

- “Mai sau còn có còn bao giờ”...

Bất chợt Hương buồn vô cùng, men rượu cay nồng làm hồn cô lâng lâng. Dường như Khôi rất hiểu cô nên mới lầy Kiều đúng lúc thế này. Nhưng anh hiểu gì ở cô chứ?

Hương chạm nhẹ ly của mình vào ly Khôi, giọng cô nghèn nghẹn như muốn khóc:

- Ừ ! Mai sau còn có bao giờ...

Chánh đứng dậy nói to:

- Ai muốn nhảy thì cứ tự nhiên. Ai muốn hát karaoke thì sang phòng bên. Còn ai muốn... “say đi để thấy mình không là mình...” thì ở lại với Quỳnh Hương.

Như lo lắng dặn dò:

- Khôi trông chừng dùm tôi nhé.

Anh mỉm cười gật đầu nhìn mọi người kêu nhau đi. Khôi hỏi:

- Hương muốn theo họ không?

Cô trả lời nhất gừng:

- Rượu vẫn chưa hết mà.

Khôi trầm ngâm:

- Tại sao Hương muốn say, muốn quây khi không có Cường đi cùng?

Mắt Hương nheo lại:

- Tôi đọc thơ cho anh nghe nhé! Tôi muốn mình bắt chước các cụ đời xưa, uống rượu ngâm thơ.

- Thơ của Hương à?

-Ồ không! Tôi chép của người ta. Mỗi lần thấy như vậy, ba mẹ, chị Như và Cường đều cho là tôi mơ mộng vẩn vơ. Hy vọng anh không giống họ.

Khôi nhẹ nhàng:

- Tôi chỉ giống tôi thôi!

Hương gật đầu:

- Vậy tôi sẽ đọc thơ để anh hiểu tôi hơn. Biết đâu mình thành tri kỷ cũng nên.

Xoay xoay chiếc ly trong tay, cô trầm giọng:

“Những cơn giông nhiều mùa tích tu.

Ước có một lần

Mưa

Ước có một lần

thành khe thành sông

thác nguồn

dòng chảy

Một lần được nhìn mình

ngắm vào cỏ cây

ngắm vào ruột đất

Một lần rũ bỏ

Một lần tan

Ước có một lần ngửa cổ hát vang

những giông bão đời ta

biến mất...”

Khôi nhíp nhíp tay:

- Hy vọng tình yêu hiện tại của Hương không phải là giông bão cuộc đời trong bài thơ này.

Hương cười nhạt:

- Chỉ là mơ ước thôi, đâu chỉ ước có một lần. Chắc anh không cho tôi lần thần như bài thơ kia.

Khôi im lặng lắc đầu. Ngoài sân từng cặp tay dè trong tay với điệu slow ngọt ngào.

Anh chợt nói:

- Hương nhảy được chứ?

Cô mỉm cười:

- Hồi là sinh viên tôi cũng học đòi theo bè bạn cho có phong trào. Vào ký túc xá chơi thấy cứ hai con gái làm một cặp nhảy với nhau tôi cũng làm thế, nhưng Cường không thích trò này nên lâu rồi tôi đã quên.

Mắt Khôi đăm đăm đầy quyến rũ :

- Tôi sẽ giúp Hương nhớ lại. Điệu slow đâu có khó.

Môi Quỳnh Hương cong lên. Những lời đạo đức của Cường bỗng vang lên trong đầu cô. Hương muốn phá tung, đè bẹp những thứ đạo đức mà anh luôn rao giảng đó. Chưa bao giờ cô muốn sống khác mọi khuôn khổ Cường áp đặt như bây giờ.

Đưa tay cho Khôi nắm, Quỳnh Hương dường như đứng dậy. Cô thấy hơi run trong vòng ôm của anh, nhưng Hương đã mau chóng bắt được nhịp của bài nhạc và để mặc Khôi dìu mình đi. Sao anh dịu dàng, ân cần đến thế! Tự nhiên Hương xúc động dữ dội, cô chưa bao giờ gần gũi người đàn ông nào ngoài Cường. Đêm nay cô dám cho một người khác ôm mình thật âu yếm trong tay. Bởi vì đâu và bởi vì ai? Có phải vì cô muốn chống chính mình không?

Tựa đầu bên vai anh trái tim Hương bỗng bình lúc có lúc không.
Cô đâu có say, tại sao lại dễ dãi với Khôi thế này?

Hương nghe Khôi thì thầm:

- Ước chi bài slow này không dứt.

Cô bầu vai anh thở dài:

- Không dứt thì sẽ trôi tới nơi nào? Đâu thể trốn tránh hiện thực được.

Khôi hỏi:

- Tại sao em phải trốn hiện thực?

Hương khép mi im lặng. Khôi lại ngập ngừng xót xa:

- Em và Cường cứ như vậy hoài sao?

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì?

- Đừng tránh né nữa Quỳnh Hương, tôi biết em và Cường có nhiều điểm bất đồng. Đêm nay em muốn nhờ rượu, và nhờ cả tôi để lấp đầy những trống vắng trong hồn, để quây cho hả nỗi ám ức như “những cơn giông nhiều mùa tích tụ” trong tim em. Nhưng sau đó thì sao? Em đâu thể trốn tránh hiện thực mãi được.

Quỳnh Hương nói:

- Anh hay thật ! Lúc nào cũng biết về tôi và Cường. Vậy nếu tôi xin anh một lời khuyên, anh sẽ khuyên tôi điều gì?

Khôi nhẹ nhàng trả lời:

- Tôi không khuyên điều gì hết. Vì khi yêu không ai muốn nghe khuyên bảo lắm!

Hương mai mĩa:

- Cách nói của anh còn hay hơn gấp mấy lần lời khuyên. Cám ơn nhé! Tôi sẽ nhớ mãi điệu slow đêm nay.

Trở về bàn ngồi, Hương gập lại đôi mắt trách móc của Như. Cô thản nhiên nói:

- Em muốn về trước , chị đưa xe cho em.

- Không được! Nãy giờ em uống mấy ly?

Hương gắt:

- Trời ơi! Em đâu có say.

Như cương quyết:

- Một lát nữa chị chờ em về.

Hương xụ mặt:

- Ở lại em sẽ uống tiếp và biết đâu sẽ quây hơn nãy giờ. Để em về trước cho rồi.

Khoanh tay lại Như hất hàm:

- Tìm ra tài xế chị sẽ cho về.

Hương nhún vai:

- Dễ ợt! Anh Khôi lúc nào cũng sẵn sàng.

Rồi cô quay lại tìm Khôi. Anh đang nói chuyện với Thu Minh. Nghe Hương gọi, anh đưa tay phát phát và tiếp tục nói nữa.

Quỳnh Hương cắn môi ngồi xuống, Như cười cười:

- Khôi rất tốt, nhưng anh ta không đại gái như em tưởng đâu. Nãy giờ em đóng kịch với Khôi nhiều rồi. Chẳng cần nhờ anh ta đưa về, ngày mai Cường cũng nghe đầy tai chuyện cô vợ sắp cưới của mình. Em liệu hồn đấy!

Hương vuốt tóc:

- Đừng hù, em đang chờ xem ảnh nổi nóng ra sao đây.

Quỳnh Như nói:

- Chị không hiểu nổi em. Lấp lửng như vậy nhắm sẽ được gì. Tánh chị rạch ròi lắm, vì thế nếu không yêu được nữa thì dứt khoát chia tay!

Hương chớp mắt:

- Sắp cưới mà chia tay, chắc ba mẹ từ em trước.

- Còn hơn cưới rồi li dị. Lúc ấy lỡ dở cả cuộc đời. Đàn bà vẫn là người chịu thiệt thòi hơn cả. Vì vậy mình phải làm chủ bản thân và tự quyết định đời mình.

Quỳnh Hương khịt mũi:

- Chưa khi nào chị nói điều gì tốt cho em và Cường hết.

Như hơi mỉa mai:

- Vì em và ảnh có tốt bao giờ? Từ đầu chị đã thấy không được. Tại em nhất định đòi yêu. Bây giờ rõ mặt đôi ta rồi, cũng chính em có ý định muốn bỏ chớ có ai xúi đâu!

Hương chống tay dưới cằm. Đầu óc lâng lâng vì rượu. Đang lúc cô muốn nói hết những trắc ẩn của mình thì Chánh bước đến kêu Như sang phòng karaoke. Cô không đành trách chị mình nhưng đúng như lời Như đã nói trước đây: “Khi đang hạnh phúc ít ai thấy nỗi khổ của kẻ khác”. Chị cô vô tình quá! Đêm nay ai cũng hạnh phúc nên dễ trở thành người vô tình. Mới lúc nãy Khôi ân cần với Hương từng chút, bây giờ anh đã phẩy phẩy tay khi nghe cô gọi. Ngay cả Khôi còn quên mất Hương thì còn trách chi ai khác.

Cô đơn độc bước ra lan can nhìn xuống sông. Ở đây gió nhiều quá, Hương rung mình khoanh tay trước ngực. Gió thổi hất mái tóc cô bung lên rồi bời.

Bầu trời đêm nay chỉ chít sao chợt thấp xuống vì con sông nước lớn tràn vào bờ. Cô nhìn những mảnh ánh sáng vỡ trên mặt sông, và thấy lòng mình cũng nổi trôi vỡ vụn như thế.

Chương 13

Cường dụi điều thuốc hút dở vào cái gạt tàn đã đầy những đầu lọc. Từ chiều đến giờ, anh hút hết một gói ba số. Miệng anh khô khốc và đắng nghét vì khói, hay vì thái độ của Quỳnh Hương, Cường không biết được nữa. Nhưng anh hiểu rõ mình đang cố dần cơn nóng giận khi Quỳnh Hương cho hay sẽ đi công tác ở Đà Lạt vào ngày mai.

Hừ! Đúng là Hương đặt Cường vào chuyện đã rồi. Cô thông báo với anh việc sẽ đi của mình, chứ có phải nói ra nhằm hỏi ý kiến, và chờ anh ban quyết định sau cùng như trước đây cô vẫn làm thế đâu.

Dạo này Quỳnh Hương thay đổi rất nhiều. Anh đã bắt gặp những cái cười nhếch môi giống y như cái cười của Quỳnh Như trên gương mặt dửng dưng của Hương.

Sao mà Cường hận những nụ cười kiểu vậy đến thế! Hồi đó, nụ cười của Hương thường làm anh háng hái trò chuyện với mọi người hơn. Nhưng bây giờ, lắm lúc đang hào hứng bốc chuyện gì đó với thằng nhãi Phi, hay ông Đức, chỉ cần thấy Hương thoáng nhếch môi cười là bao nhiêu hưng phấn trong anh bay đi đâu hết. Tuy cô không nói ra, nhưng Cường linh tính Quỳnh Hương mỗi lúc một xa lạ với anh. Anh không còn là thần tượng duy nhất ngự trị trong tim cô nữa. Tại sao vậy? Cường cố nhớ nhưng chưa tìm thấy mình sai chỗ nào để mất ngôi như thế này.

Nhìn sợi khói mỏng manh đang uể oải bay lên từ cái gạt tàn, Cường cố giữ vẻ thản nhiên. Anh hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì với em phải không?

Giọng Quỳnh Hương trong trẻo:

- Đâu có!

- Vậy sao dạo này em thế nào ấy? Em khác xa hồi mới yêu anh.

Quỳnh Hương mân mê chiếc khăn choàng bằng len và nói:

- Chắc tại bây giờ em đã lớn hơn, già hơn để biết nhận xét một vấn đề, một con người rồi thấy chán, vì cuộc đời muôn mặt, lòng người sâu hiểm, dối trá chớ không như em tưởng.

Cường bật cười, anh kéo cô vào lòng:

- Chỉ như vậy thôi sao? Chắc có đụng chạm gì trong công việc rồi. Cứ nói cho anh nghe, xem có giúp được em không?

Hương gỡ tay anh ra, giọng ảm ức:

- Giúp em hả? Em đang bức mình vì chuyện đó đấy.

Cường cau mày:

- Sao lại bức?

- Những người làm chung nhóm thì thầm với nhau rằng: em đã nhờ chồng vào xin giám đốc cho miễn đi công tác xa. Phần việc này của em họ phải gánh, vì vậy họ rất xa cách, lạnh lùng với em. Thật ra anh có làm chuyện đó không?

Cường phớt tỉnh:

- Anh đâu quen giám đốc của em. Với lại việc này do Khôi điều phối. Giám đốc ai đi nhúng tay vào. Có thể thằng Khôi nể anh, nên có ưu tiên chút chút cho em.

Quỳnh Hương nhếch môi cười:

- Anh nghĩ Khôi nể anh ở mặt nào, trong khi gặp người ta, anh luôn gây sự bằng những lời thật chướng tai?

Rồi như chịu không nổi bức mình, cô tuôn một hơi:

- Đã xin anh đừng can thiệp vào công việc của em, nhưng anh có nghe đâu! Hừ! Anh tưởng sẽ giữ rịt em ở bên anh trong thành phố này mãi à? Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ đi công tác xa liên tục, em muốn được tự quyền định đoạt công việc và cả cuộc đời mình. Máu nóng trong người Cường sôi lên, anh bất ngờ vì những lời của Quỳnh Hương, nhưng vẫn cố từ tốn:

- Sao lại cần nhần? Anh làm việc gì cũng suy nghĩ kỹ trước sau, và luôn luôn vì em, vì tình yêu và hạnh phúc của mình. Anh can thiệp vào chuyện của em, vì chiều ý ba. Ông không muốn lo khi em phải đi xa vất vả.

Quỳnh Hương hệt hắng khi nghe Cường nhắc đến ba mình, nhưng cô vẫn cãi bướng:

- Anh có thể nói thẳng với em, tự em trao đổi với Khôi vẫn hay hơn. Đằng này anh vào cơ quan ba hoa khoác lác với giám đốc, nói xấu và hăm Khôi, nghe kể lại em mắc cỡ hết sức.

Cường quăm mặt xuống:

- Em quá lời rồi đó! Bên vực quyền lợi của em là trách nhiệm của anh. Anh đã làm đúng. Người nào kể lại với em đã xuyên tạc này nọ, anh mà biết ai sẽ đập vỡ mặt nó ra.

- Anh nghĩ Khôi nói chuyện này hả? Anh ta không tệ vậy đâu. Suốt thời gian qua, Khôi đã gánh thêm phần việc của em mà chẳng hé môi phàn nàn. Anh làm em ái ngại và khó xử vô cùng.

Cường cười khẩy:

- Tại sao nó tốt dữ vậy, em biết không?

Giọng Quỳnh Hương thản nhiên:

- Vì Khôi nghĩ tình anh Chánh đã giới thiệu anh vào công ty đó làm, nên tốt với em.

- Hừ! Nói như em thật đơn giản.

Rồi như nhớ ra điều gì đó, mắt Cường quắc lên để sợ:

- Trước kia Quỳnh Như hay Chánh xin cho em vào đây làm?
Quỳnh Hương phớt lờ cái nhìn tóe lửa của anh, hơi thách thức:
- Ai xin cũng vậy thôi. Chẳng lẽ nếu là anh Chánh, anh sẽ bắt em nghỉ làm à?
Mặt Cường tái đi vì giận, anh lắp bắp:
- Thì ra lâu nay em nói dối. Em đã qua mặt tôi.
Đập mạnh bàn, Cường lớn tiếng:
- Chánh là thằng tôi, thằng không ra gì mà tôi ghét nhất. Em thừa biết, nhưng vẫn nghe theo nó. Em coi nó trọng hơn chồng mình.
Quỳnh Hương khoanh tay nhìn anh:
- Chuyện Chánh tìm việc làm cho em, cũng như trước đây anh xin việc cho chị Như. Rất bình thường, có gì phải đập bàn làm ầm ĩ thế kia!
Ngả người ra ghế, ôm đầu khổ sở, Cường rít lên:
- Với em là bình thường, nhưng với tôi là sỉ nhục. Gia đình, bản thân tôi không chấp nhận bất cứ ai nói dối mình. Vậy mà em đã lừa dối tôi mấy tháng nay. Thật kinh khủng! Tôi tệ! Đốn mặt! Xảo trá!
Quỳnh Hương nóng người vì những lời thóa mạ của Cường.
Không ngờ lúc giận, anh cộc cằn, lỗ mãng dữ vậy. Dù cô có lỗi, anh cũng đâu thể nói nặng cô đến thế. Đúng là chuyện nhỏ xé ra to. Vì ghét Chánh nên Cường mới lòng lộn lên với Hương. Anh trút vào cô hết những bức dọc lâu nay vì Chánh. Thật chưa thấy ai tầm thường, nhỏ nhen và cũng thô lỗ như Cường.
Cường tiếp:
- Hôm trước tôi đã bỏ qua chuyện em giả vờ đi học Anh văn, để dự sinh nhật Chánh vì có mặt Quỳnh Như, hôm nay tôi không chịu nổi nữa rồi. Nếu em tiếp tục làm việc trong công ty đó, sẽ không có đám cưới giữa hai đứa.
Dường như nghĩ đem chuyện cưới xin ra dọa làm phần thắng chắc chắn thuộc về mình, nên mặt Cường hất lên trong thật dễ ghét.
Quỳnh Hương mím môi, lột chiếc nhẫn trên tay để đánh cộp lên bàn, giọng khô khốc:
- Tùy anh!
Cường ngó ra vài giây vì hành động của Hương, anh cười gằn:
- Em thách tôi đấy à!
Mắt Quỳnh Hương long lên căm phẫn:
- Em không thách đó, nhưng cũng không muốn nghe anh dọa. Bộ anh nghĩ chỉ anh mới được quyền cưới hoặc bỏ thôi sao? Vậy bây giờ nghe đây, em chả cần lấy một người chồng sẵn sàng bán rẻ vợ chưa cưới, bỏ cha ruột vào viện dưỡng lão và nhỏ mọn, gian dối như anh.

Cường sửng người lắp bắp:

- Em vừa nói chuyện điên khùng gì vậy? Anh không hiểu . . .

Quỳnh Hương nhìn vẻ ngơ ngác rất kịch của Cường và thấy trái tim mình chai lạnh. Cô gào lên trong tận cùng uất ức:

- Thôi đừng làm bộ nữa. Tôi đã nói trắng ra hết và nói rất rõ, những gì lâu nay tôi cố gắng coi là không có, không phải để tiếp tục yêu anh và chờ ngày là vợ anh. Trái lại, càng lúc anh càng quá quắt. Anh mặt sát tôi thậm tệ vì chuyện không đáng làm ầm ĩ. Anh huênh hoang ca tụng lối sống toàn hảo của mình, và bắt tôi phải noi theo. Nhưng thật ra anh sống tệ hơn ai hết, anh gian dối hơn ai hết. Tôi đã chịu đựng một người có trái tim toàn hảo như anh chi vậy? Hừ! Một phần vì sợ ba mẹ buồn, một phần tôi cũng muốn yên thân bên người mình đã chọn. Nhưng anh đã làm tôi càng ngày càng thêm chán ngấy. Tôi đã nói ra hết những khổ sở dồn nén lâu nay rồi, thì coi như xong. Mặc dù luận đàm tiếu, ba mẹ buồn lòng, chúng ta chia tay ngay bây giờ.

Đẩy chiếc nhẫn về phía Cường, Quỳnh Hương khinh miệt:

- Trả lại anh cái vòng tròn trối buộc tôi. Ngoài nó ra tôi không hề cần của anh một xu nào chứ đừng nói chi mấy ngàn đô như chị Cẩm nghi ngờ.

Nước mắt chọt ứa ra. Hương nghẹn ngào:

- Anh nói sao với chị thì nói. Sau này chỉ tìm tôi đòi đôla nữa, tôi sẽ thừa anh đó.

Cường nhăn mặt, vò đầu:

- Chị Cẩm đã đặt điều nói xấu anh, em cũng tin sao?

Quỳnh Hương cao giọng:

- Tôi đã cố không tin nhưng ác thay sự thật là thế. Tôi hỏi thăm viện dưỡng lão và biết đã hơn ba năm nay bác trai sống ở đó, chớ chẳng phải ở Mỹ gì hết. Anh lừa dối cả gia đình tôi về chuyện này. Tôi phải ngậm bồ hòn vì anh sẽ là chồng tôi. Bây giờ chẳng còn gì để khổ. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi nói hết lòng mình.

Cường bần thần vì những lời bất ngờ của Quỳnh Hương. Anh

lúng túng trước tình thế: "Trường thắng lại hóa bại" của mình. Thì ra Hương biết nhiều về anh nhưng lâu nay cô im im chịu đựng.

Quỳnh Hương không đơn giản như trước giờ Cường nghĩ. So với hồi anh mới quen chị em Hương, cô bây giờ trầm lắng, sâu sắc hơn nhiều.

Cảm giác Quỳnh Hương ngày càng xa lánh mình là đúng. Thái độ ngăm phản đối, và tỏ vẻ khó chịu khi anh vuốt ve, hôn cô cũng là đúng chớ đâu phải vô tình trùng hợp như Cường vẫn tưởng.

Anh đã quá chủ quan khi nghĩ cô yêu anh đến mức mù quáng, nói sao cũng dạ cũng vâng. Bất chợt Cường nóng mặt vì tự ái.

Anh tỏ vẻ dừng dừng:

- Em muốn sao cũng được, nhưng ít ra phải nghe anh nói đã. Việc gì cũng có nguyên nhân. Trách anh nói dối chuyện ông già, anh đành chịu, có điều em phải biết tại sao.

Thấy Quỳnh Hương im lặng, Cường nhẹ người. Anh biết tính cô quá mà, im lặng là nguội rồi. Phải lấy lại thể thượng phong thôi!

Thở dài 1 hơi thật náo ruột, anh trầm giọng phân bua:

- Ba anh năm nay hơn 80 rồi. Ông khó tính cực kỳ, vợ con cháu chất chẳng ai chịu nổi ông, và ông cũng không chịu nổi ai. Nói ra sợ em không tin, chính thật ba anh đòi vào viện dưỡng lão đó.

Dù đang ghét cay ghét đắng Cường, Quỳnh Hương vẫn buột miệng hỏi:

- Sao kỳ vậy?

Cường ngao ngán:

- Tại ba anh giận chị Cẩm, cách đây mấy năm chỉ từng ngồi tù...

- Vì tội gì?

Cường chép miệng:

- Hai ba tội, nhưng nặng nhất là tổ chức đánh bài, rồi ăn cắp tiền của bên chồng, bà mẹ chồng tới nhà anh làm rùm beng lên, ông già vì sĩ diện ngã bệnh luôn. Chị Cẩm ở tù mười mấy tháng mới được thả. Suốt thời gian đó ba anh thay đổi thấy rõ, ông cáu gắt bức bối mắng chửi anh với mẹ đến nỗi bạn bè, khách làm ăn, anh chẳng dám đưa về nhà. Tự cô lập mình một thời gian, ông bỏ nhà đi biệt. Gia đình phải tìm khắp nơi mới gặp ông trong viện dưỡng lão, mẹ con anh năn nỉ cách nào ba cũng không về. Ông bảo ở đây không ai biết ông là ai, nên không phải xấu hổ, nhục nhã vì con cái, đã vậy ông còn có được bạn bè. Thế là đành chiều ông, tuần nào cũng đến thăm nom chu cấp tiền bạc.

Quỳnh Hương ngắt lời Cường:

- Vậy sao anh không nói thật cho tôi biết?

Cường làm mặt khổ sở rất đạt yêu cầu:

- Ba anh bảo có ai hỏi cứ nói là ông đã chết. Anh không nỡ nói thế nên dối em là ba ở Mỹ với anh Hào. Anh thấy đâu có gì quan trọng, ba ở đâu, ông cũng chẳng sống với tội mình.

Quỳnh Hương lạnh lùng:

- Chị Cẩm lại nói khác. Chỉ cho tôi biết bác trai bị anh ép vào viện dưỡng lão.

Nhổm người lên như ngồi phải lửa, Cường hùng hổ:

- Chỉ nói láo. Không tin em cứ hỏi mẹ. Anh đâu nhẫn tâm, bất hiếu như vậy. Chắc! Tại sao chị Cẩm lại ngậm máu phun người kia? Dù sao anh cũng là em ruột. Chỉ nói thế với em nhằm mục đích gì chứ?

Quỳnh Hương hơi khiêu khích:

- Nhằm mục đích xem tôi biết gì về anh. Ngoài ra chị Cẩm còn đòi

tôi phải trả lại cho mẹ con chỉ số đôla anh từng đưa tôi sắm đồ cưới, và trả cho bà Thùy Nhiên.

- Kìa Hương! Đừng nóng, phải nghe anh giải thích, bà Cẩm toàn nói bậy bạ không thôi. Bả hèn lắm mới đặt điều như vậy. Anh thật không ngờ bả ham tiền đến thế.

Quỳnh Hương bịt tai:

- Anh cũng thấp hèn, nhỏ mọn, ăn nói hàm hồ bậy bạ chớ không đường đường, chính chính堂堂 hoàng, đạo đức như anh vẫn thường nói. Tôi chán quá rồi, anh đừng giải thích nữa. Càng giải thích càng nghe chối tai.

Cường nổi sùng lên:

- Em vừa phải thôi! Thật ra em muốn gì mà hết quy anh vào tội này, lại buộc anh vào tội khác, đã vậy lại không cho anh giải thích rõ ràng, tới nơi tới chốn.

- Em muốn biết con người thật của anh và cũng đã biết rồi Cường ạ. Anh đâu cần giải thích.

Quỳnh Hương chán chường nói tiếp:

- Chúng ta không hợp nhau đâu, em không thể chịu đựng anh nữa. Lâu nay em tưởng mình yêu, nhưng thật sự không phải.

Cường hạ giọng:

- Vậy anh phải làm sao cho vừa ý em?

Hương đáp thật ngắn gọn:

- Đừng tìm em nữa.

- Em không đùa chứ Hương? Anh đã chuẩn bị tất cả cho đám cưới. Chỉ còn hai tháng nữa thôi đã nên vợ chồng. Có giận gì cũng không nên đem chuyện duyên nợ ra nói hôm nay. Lúc này quá giận, anh có lỗi, nhưng tại vì yêu em, tin tưởng em nên anh mới nóng như thế. Dần dần anh sẽ sửa đổi.

Quỳnh Hương lắc đầu chán nản:

- Hứa bao nhiêu lần rồi, anh nhớ không? Em đã hết kiên nhẫn chờ đợi và đã thuộc nằm lòng những câu mật ngọt của anh. Bây giờ em muốn được yên thân, anh về đi!

Cường im lặng tính toán. Nói nhiều với Hương lúc này không có lợi. Cô đang rất giận vì những điều biết từ chị Cẩm. Những lời thanh minh của anh lại chưa đủ sức thuyết phục cô, vì anh chưa kịp chuẩn bị. Tốt nhất hãy chiều ý Hương, rồi mọi chuyện sẽ hạ hồi phân giải. Trước sau gì cô chẳng là vợ anh, để cho cô đồng đành làm cao một lần, thậm chí hai ba lần thì đã chết ai! Lúc ván đóng thuyền rồi, lời chuyện cũ ra phạt cũng chưa muộn mà. Ba mẹ Quỳnh Hương rất quý và nể trọng anh, cô nàng có giận cũng chẳng được lâu. Nhưng tạm thời cứ để cô nàng thấy mình có giá một chút đi.

Cường xua tay xuống nước:

- Thôi được! Anh về đây.

Thấy Hương ngồi im trên ghế, Cường hỏi:

- Không tiễn anh sao?

Cô lắc đầu. Cường nhún vai bước xuống cầu thang. Với anh, chuyện dỗ ngọt Quỳnh Hương đâu có gì khó. Nhưng lần này phải kiên nhẫn, vì cô đã biết những điều lâu nay anh đã dối.

Tới phòng khách, Cường gặp Quỳnh Như. Cô lơ lửng hỏi:

- Sao về sớm vậy? Chả lẽ đã giảng tường rồi?

Cường tức điên lên vì lời mỉa mai đó, nhưng vẫn ngọt ngào:

- Tôi về sớm để Hương chuẩn bị đi Đà Lạt.

Hất mặt lên, Như khiêu khích:

- Anh không phản đối nữa à?

Cường nhếch môi:

- Bây giờ chưa phải lúc. Rồi cô sẽ thấy tôi đối với Quỳnh Hương ra sao khi cô bé đã là vợ tôi. Lầm lằm lì lì, Cường nhấn mạnh:

- Cô và thằng Chánh định xúi Hương rời xa tôi chứ gì? Hừ! Không dễ đâu! Cô nghĩ Hương có can đảm vượt qua dư luận để bỏ chồng sắp cưới à? Thật là ngốc mới tưởng thế.

Quỳnh Hương chưa ngoa trả đũa:

- Tôi không thích xen vào chuyện của kẻ khác, nhưng nhớ tới việc anh đã làm cho tôi và Chánh, tôi luôn vái trời cho con bé Hương bỏ anh, vì trên đời này đâu phải đã hết người tốt. Tôi nghĩ ngày đó sắp tới rồi đấy!

Cường hậm hực bước ra sân. Hôm nay không có ông Đức ở nhà, nên chả ai kéo anh lại để bàn chuyện thế sự như thường ngày.

Anh cố tin Quỳnh Hương không đổi thay, nhưng những lời Quỳnh Như vừa nói chợt làm anh bất an.

Chả biết Quỳnh Hương tâm sự gì với chị mình mà Như có vẻ lên mặt với anh thế. Nếu Hương muốn chia tay thật chứ không đồng đánh làm màu thì sao?

Cường sang số, rồ ga, chiếc xe phóng vút ra đường, gió làm đầu óc anh tỉnh táo hẳn. Anh hít một hơi dài và thấy vững tin hơn.

Quỳnh Hương là người yêu anh nhất trong nhiều cô gái anh đã quen. Cô lại đẹp nhất nên được anh yêu nhất, không có lý nào anh lại để mất cô vì những lý do không ăn nhập vào đâu cả. Bằng bất cứ giá nào Hương cũng phải là vợ anh như dự định. Anh luôn được hậu thuẫn từ gia đình đó, do đó anh không có gì phải lo vẩn vơ hết.

Ngày mai Cường sẽ đi mua cho Hương một trang sức đắt tiền một chút để dỗ ngọt. Từ trước đến giờ anh chưa hề sắm sửa cho cô.

Tiền ở Mỹ gửi về Cường đổ vào mua đồ dùng trong nhà mà vẫn chưa đủ. Vì muốn hơn mọi người làm trong công ty, anh đã thay một loạt từ ampli, đầu máy, tivi, máy compact disc đến tủ lạnh,

salon, bếp núc, máy nước nóng, máy giặt... Toàn bộ trang trí nội thất đã mấy ngàn đô rồi, phần tiền của bà Cẩm thấm vào đâu mà phiền phức thế.

Cường nén tiếng thở dài. Dù sao cũng tại Quỳnh Hương, cô đã mang tiếng với chị Cẩm. Nếu bà ta tìm Hương để hạch hỏi tiền bạc thì chắc không an nói nhỏ nhẹ đâu. Hừ! Nếu Quỳnh Hương cho anh biết sớm, chắc chắn Cường đã nhém luôn phần tiền anh Hào vừa gởi về tháng rồi cho bà tha hồ chửi. Hừ! Cũng may chị Cẩm không biết địa chỉ ở Mỹ, nếu không bà đã đâm thọt qua bên, và anh Hào đã cúp viện trợ từ lâu.

Cường mím môi tăng tốc. Anh sẽ mua gì cho Quỳnh Hương nhỉ? Một sợi dây chuyền, một cái nhẫn mặt ngọc hay chiếc vòng đeo tay?

Với mẫu người ít đòi hỏi như cô, thì món nào chẳng được. Cường tưởng tượng đôi mắt đen tròn của Quỳnh Hương sáng lên khi nhận quà của anh.

Đàn bà ai chả thích được đồ ngọt bằng vật chất. Quỳnh Hương dù giận anh cỡ nào, chắc cũng không nằm ngoài ngoại lệ.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 14

Khôi lo lắng nhìn gương mặt đỏ ửng của Quỳnh Hương. Cô sốt cao quá!

Suốt buổi chiều nay anh ngồi lì trong quán Vàng và bỏ mặc Quỳnh Hương một mình ở nhà trọ. Anh sợ đối mặt với cô nhiều sẽ để lộ tình cảm của mình, và càng gần gũi Hương, Khôi càng nhận ra anh yêu cô vô cùng. Thứ tình yêu đơn phương thường làm người ta mâu thuẫn với mình, nên dù ngồi với ly rượu, Khôi cũng không sao thôi đừng nghĩ đến Quỳnh Hương.

Tiếng bà chủ nhà khe khẽ vang lên:

- Chỉ là viêm họng thôi. Không sao đâu!

Khôi hoang mang:

- Nhưng cô ấy sốt lắm!

- Viêm họng thì vậy đó, sốt cao và nhức đầu. Mùa này rất dễ bị.

Tại cô ấy ăn mặc phong phanh quá, dân Đà Lạt chính hiệu như tôi còn phải choàng khăn cổ, huống hồ chi cô ấy từ thành phố tới.

Rồi với giọng tò mò chỉ có ở đàn bà, bà ta hỏi:

- Hình như cô cậu giận nhau phải không?

Khôi buột miệng:

- Đâu có.

Bà chủ nhà ra vẻ đầy kinh nghiệm:

- Chối hoài! Tôi chuyên môn cho thuê nhà tr . Chỉ nhìn sơ qua đã biết ai là vợ chồng, ai là bồ bịch, ai đang là "tình trong như đã mặt ngoài còn e". Cậu với cô ở dạng thứ ba, nhưng có phần đặc biệt hơn.

Khều tay Khôi một cái bà ta bảo:

- Ra ngoài này lấy khăn ướt đắp trán cho cổ. Có công mài sắt có ngày nên kim. Tin tôi đi.

Léo đẹo bước theo bà chủ nhà xuống bếp, Khôi nhăn nhó:

- Tôi chẳng hiểu dì muốn nói gì?

- Tôi có nói tiếng Tàu đâu mà không hiểu. Lúc này phải chịu khó, cô ấy đang giận cậu đó. Giận ghê lắm nên suốt buổi chiều nay cứ khóc đến bệnh luôn.

- Dì hiểu lầm rồi. Tụi tôi chỉ là bạn bè thôi. Cô ta sắp lấy chồng.

Bà chủ nhà lăm lăm điều vẫn tiếp tục nhiều chuyện:

- Xời! Sắp lấy chớ đã lấy đâu. Sáng nay tìm tôi bói bài, cổ có xem một quẻ tình duyên.

Khôi trợn mắt:

- Có chuyện đó nữa sao?

- Chớ sao không! Quẻ ứng dữ lắm! Cổ phải toát mồ hôi luôn mà! Tự nhiên Khôi tỏ mò, anh hỏi:

- Quẻ nói gì mà ứng?

Bà chủ nhà hạ giọng thật thấp:

- Cổ không lấy chồng trong năm nay như dự định đâu.

- Tại sao?

Bà chủ nhà đưa thau nước cho anh, giọng nửa đùa nửa thật:

- Tại cậu!

Khôi gượng cười:

- Dì đùa kiểu này chết duyên con gái người ta hết. Đã vậy còn tội nghiệp tôi nữa.

Xoa hai tay vào nhau, bà ta nghiêm nghị:

- Tôi không đùa đâu. Tin hay không tùy cậu. Nhưng tôi dám bảo đảm, chồng cô ấy sau này khác người đã bỏ trầu cau đi hỏi trước đây.

Đẩy Khôi vào phòng Quỳnh Hương, bà chủ nhà bảo:

- Chịu khó chăm sóc cô ấy đi.

Khôi lắc đầu:

- Chắc cô ta sốt vì quẻ bài độc đáo của dì rồi. Thật khổ! Tự nhiên đi tin vớ vẩn để đổ bệnh ra.

Bà ta cười bí hiểm:

- Cái gì cũng có duyên số chớ đâu thể tự nhiên được.

Khôi làm thinh. Anh chả ưa ba trò bói toán, dây dưa với bà già lắm mồm này chả ích lợi gì. Tốt nhất là lo cho Quỳnh Hương trước. Anh vắt chiếc khăn mặt thật ráo rồi đắp lên trán cô, Hương vẫn ngủ mê trông thật tội.

Đợi bà chủ nhà bước ra, Khôi ngồi xuống bên Hương, anh siết nhẹ bàn tay bé nhỏ của cô và thấy lòng chùng xuống. Anh biết mình hoài công đeo đuổi một mối tình vô vọng. Nhưng Khôi không sao dứt được hình bóng Quỳnh Hương. Hàng ngày xuất hiện trước mặt, lúc thì giản dị hồn nhiên, lúc lạnh lùng trầm lắng như đang mang nặng nỗi đau riêng không ai san sẻ.

Dù cô như thế nào, trái tim anh vẫn xao động. Sau đêm dự sinh nhật của Chánh đến nay, Khôi cố tình lẩn tránh Hương, nhưng khổ nỗi cô ở đâu, làm gì trong công ty anh cũng để ý rồi khổ sở khi nhận ra Quỳnh Hương rất lạnh lùng khách sáo với mình.

Dạo này Quỳnh Hương thường đi làm về trễ. Cô ở lại ngồi ôn bài trong góc phòng chờ tới giờ đi học Anh vẫn luôn. Cường cũng ít xuất hiện đưa đón. Anh ta để mặc cô vợ chưa cưới với chiếc xe đạp Trung Quốc lộc cộc mà không xót xa sao chứ?

Giữa Quỳnh Hương và Cường đã xảy ra những mâu thuẫn nghiêm trọng. Chính Quỳnh Như và Chánh đã tới nhà Khôi chơi

và nói thế. Như còn nhờ anh quan tâm chăm sóc Hương suốt thời gian ở Đà Lạt.

Phải! Vì Khôi quá vụng về, nên cô đã tỏ thái độ dửng dưng lạnh nhạt với anh? Khôi không biết nữa, nhưng đâu phải anh chưa từng yêu, chưa từng sẵn đón, chinh phục phụ nữ. Trong tình trường, anh đã có ít nhiều kinh nghiệm, Quỳnh Hương không yêu anh và cũng không hiểu lòng anh sao? Anh không tin điều đó. Khôi cẩn thận lấy khăn nhúng vào nước. Vắt khô xong, anh nhẹ lau gương mặt Quỳnh Hương rồi đắp lên trán cô. Tay anh chạm vào bờ môi khô đỏ vì sốt của Quỳnh Hương và thấy băng khuâng.

Đã có một lần nhìn cô cười, Khôi ngỡ ngẩn ước gì mình được cắn đôi môi hay cong lên khi nói chuyện đó. Đôi môi này không phải của anh, nhưng ai cấm Khôi khao khát chứ? Anh miết nhẹ ngón tay trở lên môi cô nóng bỏng, rồi vội vàng rút ra như phạm tội.

Trong cơn ngủ mê vì sốt, Quỳnh Hương đang mơ thấy ai? Khôi buồn bã kéo chiếc ghế bố ra cạnh cửa sổ ngồi và châm thuốc hút. Mùa này Đà Lạt rất lạnh. Mấy cốc rượu uống ngoài quán chưa đủ Khôi ấm lòng. Anh không say vì rượu, sao lại lâng lâng khi được ở gần Quỳnh Hương? Anh trở thành kẻ si tình từ hồi nào vậy?

Ngả người ra ghế, Khôi phả một hơi khói, rồi nhìn những sợi trắng mong manh tan dần trong khoảng không buồn tẻ. Anh nhớ tới lần gặp Kiều Ngân trước hôm đi Đà Lạt, và thấy chán ngắt.

Sau mấy tháng trời xa lánh anh, Kiều Ngân đã quay lại vì "không thể hợp với Trí". Một lý do thật đơn giản và cũng thật phũ phàng, Kiều Ngân xem anh như một bến đỗ. Cô trở về bến cũ sau khi đã chán chê cái bến mới do gia đình lựa chọn.

Búng tàn thuốc bay vèo qua khung cửa, Khôi chua chát nghĩ: Kiều Ngân khó lòng hợp với ai cho dù kẻ đó đã hết lòng hết sức chiều lụy cô. Hồi đó Khôi từng là một anh chàng ngốc tử. Kết cuộc anh được gì? Khôi không đời nào quên những lời mẹ và chị Kiều Ngân đã nói với anh trong tiệm của cậu Tư ngày nào.

Anh không thể nào hợp với họ. Kiều Ngân quay về lúc này chỉ làm Khôi chán cuộc đời đen bạc thêm thôi.

Hôm ấy Khôi im lặng nghe Ngân huyên thuyên đủ điều. Anh không cố ý lạnh nhạt nhưng khổ sao Khôi chẳng mở lời được. Tâm hồn anh trống rỗng, Khôi chẳng tìm ra chuyện gì để giả lả, đẩy đưa cho hết thời gian thăm viếng của Ngân.

Có lẽ Kiều Ngân biết trước Khôi sẽ im lặng nên cô chuẩn bị nhiều chuyện, nhiều điều để nói lắm. Khôi chỉ xen vào vài câu rời rạc, vô nghĩa cho lịch sự rồi lại lơ đãng nghe Ngân nói xấu Trí. Anh nghe và thắc mắc: Chẳng biết trước đây Kiều Ngân đã nói với Trí thế nào về anh.

Khôi cười thầm một mình khi nhớ tới vẻ tự mãn của Kiều Ngân cùng những câu như ra lệnh cho anh. Ngân không biết mọi cái đã chấm dứt rồi hay sao? Cô càng nói Khôi càng nhận ra những khuyết điểm của cô. Dù không muốn nhưng tâm trí anh đã lập một bảng so sánh.

Thật ra Quỳnh Hương cũng chẳng có gì trội hơn Kiều Ngân, nhưng trái tim khó bảo của Khôi lại nghiêng về phía cô mới khổ. Và giờ đây nỗi khổ ngọt ngào đó đang tiếp tục làm hờn anh lao đao.

Hơn 12 giờ rồi, đầu ngày mai công việc rất bận rộn, Khôi cũng phải thức canh chừng Hương. Anh không thể để cô một mình với cơn sốt như vậy được.

Quỳnh Hương kéo lại chiếc khăn choàng cổ rồi bưng ly sữa lên uống ngụm nhỏ. Sữa nóng làm cô thấy ấm người hơn.

Ngước đôi mắt tròn nhìn Khôi cô nói:

- Tôi muốn uống sữa có cà phê kia.

Anh lắc đầu:

- Hương sẽ bị mất ngủ. Em chưa hết bệnh đâu mà đòi hỏi.

Giọng cô hơi hờn dỗi:

- Chỉ là viêm họng vì lạnh thôi. Làm gì quan trọng dữ vậy?

Khôi nghiêm nghị:

- Tôi sợ không đủ sức để thức canh em thêm đêm nữa. Nhìn người khác ngủ chẳng thú vị gì đâu.

Hương nóng mặt. Cô không biết khi ngủ mình xấu xí cỡ nào mà Khôi nói thế. Nhớ tới hôm thức dậy giữa đêm, cô đã hoảng hồn khi thấy trong khoảng tối âm âm của căn phòng, Khôi ngồi thừ một đống. Quỳnh Hương ngỡ ngàng khi biết cả đêm Khôi đã thức canh cho cô ngủ, anh lo lắng từng chút làm Hương xúc động. Nằm yên để anh đắp chăn lên trán, để anh khuấy sữa đem đến tận giường và kê ly tận môi cho mình uống. Quỳnh Hương muốn khóc hết sức. Nếu có Cường ở bên cô biết chắc anh chẳng khi nào ân cần với cô như Khôi đã làm. Cường quan niệm đàn ông không thể lụy đàn bà. Bởi vậy anh chưa bao giờ để ý xem Hương mơ ước, muốn gì, thích gì để chiều theo. Anh yêu cô bằng tình yêu của kẻ có quyền ban phát mà Quỳnh Hương chỉ được phép nhận chứ không được đòi hỏi. Tim Quỳnh Hương thất lại. Cô nhớ đôi mắt của Khôi đêm đó. Cô nhớ mình đã đưa tay cho anh nắm. Suốt đêm tới sáng Khôi đã giúp Hương thấy mình không lẻ loi. Anh từng gần gũi và cần thiết với cô biết bao! Thế nhưng khi trời sáng, Khôi đã trở lại thái độ dửng dưng dễ ghét. Anh ra lệnh cho Hương nghỉ ở nhà trọ, và một mình tới hội chợ triển lãm để điều phối công việc. Trưa anh về xem cô thế nào, rồi lại đi đến tối mịt. Khôi đã phải làm luôn phần việc của cô. Anh rất mệt, Hương biết rõ như

vậy, dù chi nhánh của công ty ở Đà Lạt có nhiều nhân viên giỏi nhưng có nhiều phần về chuyên môn Khôi phải đích thân đảm trách chớ đâu nhờ ai được. Đêm ấy về Khôi ngủ mê đến nước sản. Quỳnh Hương phải qua phòng anh gọi Khôi mới dậy. Anh vội vã đi mua đồ ăn sáng cho cô và tiếp tục ra lệnh buộc cô ở nhà thêm một ngày nữa.

Suốt ngày hôm qua, Quỳnh Hương trần trọc trên giường vì mãi nghĩ tới Khôi. Cô đau đớn nhận ra với cô, anh quan trọng và cần thiết vô cùng. Lâu nay Hương luôn phủ nhận những tình cảm chân thật cô dành cho Khôi, cô tự dối mình bằng thái độ lạnh lùng, châm chọc anh. Khôi cũng thế, anh giấu tình cảm của anh vì biết Hương đã có Cường. Nhưng anh có hiểu giữa Cường và cô là một hố sâu về bất đồng không?

Chắc chắn Khôi phải biết điều đó. Đêm sinh nhật Chánh, anh đã ray rứt hỏi: "em và Cường cứ như vậy hoài sao?" Câu hỏi đó chứng tỏ Khôi hiểu rất rõ tình cảm của hai người đã vỡ tan rồi. Nếu Khôi mạnh dạn bước vào đời cô, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Liệu Quỳnh Hương dám bất chấp mọi dư luận để lìa xa Cường và đến với Khôi không? Hay khi trở về Sài Gòn, gặp Cường, nghe những lời mật ngọt của anh, Quỳnh Hương lại mềm lòng. Rồi đâu lại vào đấy. Cô sẽ làm vợ Cường, sẽ chịu khổ suốt cả đời vì anh. Bất giác Quỳnh Hương nhìn Khôi và bất gặp anh cũng đang nhìn mình bằng đôi mắt da diết đến nao lòng.

Chịu không nổi ánh mắt anh, Quỳnh Hương cúi xuống, cô nghe Khôi thở dài:

- Hương vào ngủ sớm đi!

Cô thẳng thốt:

- Anh đi đâu?

- Đi uống rượu với vài người bạn. Hồi chiều tôi đã hứa với họ.

Vò vò chéo khăn choàng cổ, Quỳnh Hương hơi ghen lời:

- Anh đừng đi! Tôi không chịu nổi một mình. Tôi sợ một mình lắm.

Khôi lặng thinh. Lâu lắm Hương mới nghe anh nói:

- Xin lỗi! Tôi đâu thể suốt đời ở bên em được. Tập cho quen đi!

Khi trở về Sài Gòn đã có Cường rồi.

Quỳnh Hương nhếch môi:

- Nếu thật lòng anh nghĩ vậy thì thôi. Tôi không làm phiền anh đâu.

Khôi đứng dậy bước ra sân, Quỳnh Hương nhạt nhòa nước mắt.

Anh cũng nhẫn tâm như Cường vậy mà cô tưởng thì ra người ta dễ bị cảm giác đánh lừa. Khôi tận tình chăm sóc Hương mấy ngày nay vì anh tội nghiệp cô, cũng có thể vì anh nghĩ tới Chánh, Quỳnh Hương đã hiểu lầm Khôi rồi.

Hương nhìn con đường trước nhà và lầm lũi bước đi. Cô muốn dạo phố đêm một mình. Dốc cao, phố thấp, mưa bụi, mù sương

và cơn bệnh chưa khỏi làm Hương có cảm giác mình bước trên mây bồng bồng, bồng bồng.

Phố đêm Đà Lạt đầy những đôi tình nhân tay trong tay, có lẽ phần đông họ là du khách. Có ai là du khách cô đơn như Quỳnh Hương không? Hơn lúc nào hết Hương thấy lạc lõng lạ kỳ. Quán cóc bên đường khuất hẳn trong sương. Cô bỗng muốn có một ly cà phê đen thật đắng.

Thọc sâu hai tay vào túi áo lạnh, Hương bước vào quán. Nơi phố lạ có ai biết ai đâu, cô có thể uống hai, ba ly cà phê và thức trắng đêm rồi lang thang hết dốc này, đồi nọ cũng chẳng bị ai rầy.

Quỳnh Hương đã được tự do sống cho mình rồi, sao cô lại buồn thế này? Hương chợt nhớ những lời "tiên tri" của bà chủ nhà.

Tới giờ Quỳnh Hương cũng không hiểu sao mình lại nhờ bà ta xem cho một quẻ. Có phải khi hụt hẫng trong tình yêu, người ta dễ dàng tin vào những điều huyền hoặc, huyền bí và coi đó là "Số phận đã an bài" không?

Hương không tin số phận, nhưng cô tin chắc cô và Cường không đi tới đâu. Vậy sao suốt trưa đó cô lại nằm khóc mùi mẫn, khóc đến mức nhức đầu nóng sốt mới thôi?

Cô khóc vì quẻ bài ứng với điều cô muốn, hay vì thái độ xa cách của Khôi? Quỳnh Hương khuấy nhẹ ly cà phê rồi nhìn quanh, chỉ có cô là ngồi một mình. Nhạc trong quán buồn hiu hắt, nhưng những đôi tình nhân đầu tựa vào nhau đâu biết buồn. Họ vào đây để tìm góc riêng cho mình, chứ đâu phải để uống cà phê và sôlô nghe nhạc như Hương.

Lúc này Khôi đang làm gì nhỉ? Chắc anh đang chén thù chén tặc với bạn bè và chẳng thèm nhớ tới con bé như cô. Ai cũng có những giây phút rất riêng của mình. Chưa bao giờ cô tìm hiểu chuyện buồn của Khôi để chia sẻ, ai ủi, sao cô lại đòi hỏi anh phải dành thời gian cho mình vào lúc Khôi muốn tránh cô. Rõ ràng trái tim Hương lộn xộn khi gần đây Hương luôn nghĩ tới Khôi. Anh là niềm an ủi, niềm vui mà cô lấp đầy khoảng trống chán ngất của Cường trong tim hay anh chính là tình yêu mà Hương tìm không thấy ở Cường?

Quỳnh Hương hốt hoảng với chính mình. Chẳng lẽ người ta dễ yêu dữ vậy sao? Chưa dứt khoát được với Cường, cô đã nghĩ tới Khôi rồi. Thật khủng khiếp! Khôi sẽ rất khinh bỉ nếu anh đọc được điều cô đang nghĩ.

Bưng ly cà phê lên, Quỳnh Hương run rẩy uống từng hớp nhỏ. Ly đã cạn rồi mà cô vẫn chưa bình tâm với những diễn biến đang xung đột trong hồn.

Rời khỏi quán cà phê, Quỳnh Hương tiếp tục lang thang. Hai ngày nữa là xong đợt hội chợ, anh và cô sẽ về Sài Gòn. Lần này về

công ty, chắc chắn Hương sẽ xin đổi sang bộ phận khác, như vậy sẽ dễ hơn cho cả hai người.

Mỉm cười buồn bã, Quỳnh Hương khom lưng leo lên con dốc dài, mưa lất phất bay vào mặt cô lạnh căm. Ước có một vòng tay vững chãi ấm áp làm cô muốn khóc. Cảm giác bênh bồng nhẹ tênh lại đến, Quỳnh Hương choáng váng tựa vào gốc cây mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Lẽ ra phải nghe lời Khôi ở nhà ngủ sớm, vì cô vẫn chưa khỏi bệnh nhưng cô đã cố ý làm trái lòng anh cho bố ghét. Bây giờ cô đáng đời chưa. Quỳnh Hương nhắm mắt lại lúc nghe Khôi gọi tên mình thảng thốt:

- Quỳnh Hương! Em làm sao vậy?

Cố đẩy Khôi ra, cô nước nỡ:

- Thây kệ tôi! Ai cần anh lo.

Vừa bước đi được vài bước, Hương đã ngồi thụp xuống vì chóng mặt Khôi ôm đại cô vào lòng, giọng gấp rút:

- Anh tìm em này giờ, em làm anh sợ muốn rụng tim. Nếu không gặp em, đêm nay anh sẽ lùng sục khắp thành phố. Tại sao em lang thang ngoài mưa khi còn bệnh vậy hả?

Quỳnh Hương bướng bỉnh:

- Thà tôi té ngoài đường vì bệnh còn hơn phải trần trọc một mình trong căn phòng hiu quạnh đó. Tôi không thể "tập một mình cho quen" khi tôi đang khao khát có người ở kế bên để chia sẻ buồn vui. Nhưng anh thích uống rượu hơn. Anh đâu thèm nghĩ tới tôi. Anh ác lắm! Ác lắm!

Khôi siết tay cô, giọng trầm xuống:

- Quỳnh Hương! Muốn trách gì tôi thì cứ trách, chỉ xin em hiểu rằng tôi luôn luôn vì em.

Hương thút thít trên vai anh:

- Vì em. Vậy sao anh lại đi khi em đã năn nỉ anh đừng bỏ em một mình.

Trái tim Khôi như mềm ra vì những giọt nước mắt của Quỳnh Hương. Anh thần thờ phủi những bụi mưa bám trên tóc cô rồi nói:

- Chúng ta về thôi! Đi dưới mưa thế này em sẽ trở bệnh mất.

- Nhưng em muốn đi như vậy.

- Tự hành hạ mình và làm khổ người khác thì ích lợi gì? Em phải nghĩ đến gia đình và Cường chứ.

Đẩy Khôi ra, Hương nhìn anh bằng đôi mắt dữ dội:

- Tôi không muốn nghĩ tới ai hết. Anh đi đi, tôi cũng chẳng cần người luôn dối lòng mình như anh.

Dứt lời Quỳnh Hương loạng choạng bước nhanh, cô chúi nhủi xuống con dốc lúc này đã cố sức bước lên. Mưa tạt vào mặt làm cay đôi mắt. Hương chột giận Khôi vô kể. Anh còn muốn cô nói gì

hơn thế nữa? Anh nhắc tới Cường lúc này chẳng khác nào tát vào mặt cô.

Tự ái làm Quỳnh Hương như điên lên, cô cầm đầu chạy mặc cho Khôi đuổi theo phía sau. Tay ai chụp lấy vai cô và xoay người cô lại. Hương không chịu nổi cái nhìn sâu thẳm, buồn bã, đầy đau lòng lẫn trách móc của Khôi. Cô nhắm mắt và để anh hôn lên trán, lên má rồi hồi hải hôn đôi môi ướt lạnh của mình.

Bao nhiêu tủi hờn, giận dữ vụt tan đi, Quỳnh Hương chỉ biết ôm lấy Khôi như ôm lấy niềm hi vọng của đời mình.

Ngay lúc này cả hai đều bỏ mặc hiện thực, Khôi chỉ biết anh đang có được Hương trong tay, còn ngày mai, ngày kia xin đừng nghĩ tới.

Hai người im lặng đi bên nhau, Quỳnh Hương tựa đầu vào ngực Khôi êm ấm, vững vàng.

Về đến nhà trọ Khôi mở cửa phòng cho Quỳnh Hương vào. Đợi cô ngồi xuống ghế, anh lấy khăn lau tóc Hương.

Thái độ ân cần thật tự nhiên của anh làm Hương chớp mắt liên tục. Chưa bao giờ Cường dịu dàng với cô như Khôi. Được gần bên anh mấy hôm, được anh săn sóc lo lắng như vậy, lỡ nếu sau này không có anh, cô sẽ ra sao?

Tự dưng Quỳnh Hương nắm chặt tay Khôi. Cô chịu không nổi khi nghĩ tới lúc về Sài Gòn, hai người lại trở nên xa lạ.

Dường như Khôi cũng mang tâm trạng giống cô, nên anh ngồi xuống gấp rút nói:

- Anh không dối được mình nữa, Quỳnh Hương! Anh yêu em, yêu lâu rồi! Yêu từ lúc nhìn thấy em lần đầu tiên. Tiếc rằng lúc đó anh đã có Kiều Ngân, anh không dám tìm gặp em, để đau khổ khi em trở thành vợ sắp cưới của Cường. Với anh mọi cơ hội đều đã quá muộn. Nhưng nếu em yêu anh, thì dù thế nào đi nữa, anh cũng không để mất em.

Giọng Quỳnh Hương khàn đặc:

- Trong tim em, Cường không còn chỗ đứng nào hết. Dứt khoát được với chính mình, lòng em có nhẹ nhõm. Nhưng chính sự dứt khoát này lại làm em chơi vơi, hụt hẫng. Em còn một điểm tựa để vịn vào mà sống. Điểm tựa ấy lúc này là anh. Nhưng nếu hỏi em có yêu anh không, em chưa trả lời được. Đã từng ngộ nhận, nên em sợ mình sẽ lạc vào ảo tưởng, rồi lại thất vọng, đau khổ vì yêu. Anh có hiểu em không, hay anh đang nghĩ em còn bé tính toán, đáng khinh.

Khôi nhỏ nhẹ:

- Anh hiểu tâm trạng của em hiện nay. Những lời em nói không làm anh nản chí. Anh yêu em thật lòng, không sớm thì muộn em cũng sẽ thoát khỏi mặc cảm của sự ngộ nhận, để yêu anh nhiều

hơn anh đang yêu em bây giờ.

Quỳnh Hương băng khuâng nép vào ngực Khôi. Cảm giác bình yên lại đến với cô, Hương biết con đường trước mặt của mình có rất nhiều khó khăn. Khi đồng ý nghe lời tỏ tình muộn màng của Khôi là cô đã bắt đầu dấn bước vào con đường đầy gập ghềnh ấy rồi. Ba mẹ chưa biết chuyện cô và Cường đã đổ vỡ. Ông bà khó lòng chấp nhận Khôi, rồi ba mẹ sẽ nhìn Quỳnh Hương bằng đôi mắt mà ông bà từng nhìn chị Như.

Nhưng dầu thế nào, cô cũng phải nói rõ về Cường cho ba mẹ hiểu. Đâu có cha mẹ nào muốn con mình lấy một người chồng giả nhân, giả nghĩa, bất hiếu, tham lam như Cường.

Quỳnh Hương thấy vững lòng trước những điều vừa nghĩ, song cô sẽ bắt đầu như thế nào khi nghĩ về Cường, về những thay đổi của tâm hồn và trái tim cô.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 15

Quỳnh Hương thở phào nhẹ nhõm khi buông mình xuống giường. Sau nửa ngày ngồi xe, cô cũng đã về đến nhà. Hương rất dở đi xa, cô thường buồn nôn vì say xe, nhưng sáng nay có Khôi, anh lo cho cô từng chút chớ không làm mặt đặng đặng sát khí như hôm từ Sài Gòn ra, nên cô tha hồ những nhẽo.

Chuyến về mệt nhưng hạnh phúc, Quỳnh Hương cứ muốn con đường kéo dài mãi để cô được tựa đầu vào vai anh, ngồi kề bên anh và nghe anh trầm trầm kể bao nhiêu chuyện trên đời.

Cô đã biết gã gấu Bummy dám cả gan vẽ bậy vào quyền Tự bạch của mình là ai. Cô đã biết tại sao Khôi biết tên mình và gọi nghe thật ngọt khi cô ngồi khóc trong quán cà phê. Quỳnh Hương hết ghét câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" mà anh đã ghi vào sổ cô với chữ ký như nùi kẽm gai. Bây giờ Quỳnh Hương lại cầu mong câu ấy trở thành hiện thực. Như vậy con người cô có vô hậu, vô thủy chung không?

Quỳnh Hương uể oải bước vào phòng tắm. Buổi trưa nhà vắng tanh, chỉ còn nhóc Phi với cái máy big game. Ba mẹ về thăm nội, còn chị Như chắc đã đi làm. Chẳng biết suốt một tuần này Cường có ghé không? Ngực cô chột nặng nề khi nghĩ tới anh. Dầu gì cũng không dễ dàng dứt khoát với một mối tình, dù trái tim mình đã trao cho người khác.

Ra phòng khách, Quỳnh Hương ngập ngừng hỏi nhỏ:

- Hôm rày có ai ghé nhà không Phi?

Mắt vẫn không rời máy, tay vẫn bấm lia lịa. Phi nói:

- Có ông Cường thôi chớ ai. Ông ghé vì chuyện gì chắc chị biết mà há?

Quỳnh Hương chột dạ, cô chớp mắt:

- Chị không biết. Chuyện gì vậy?

Phi nhún vai, cậu ta không trả lời câu Hương vừa hỏi, mà nói một câu thật bất ngờ.

- Chị Như bỏ nhà 4, 5 ngày rồi.

Quỳnh Hương sờ mắt ra, cô hốt hoảng:

- Tại sao vậy? Chỉ đi đâu?

Phi chậm chạp đáp:

- Tại chị và ông Cường "cua răng" với nhau, vắng miềng tới chỉ.

Quỳnh Hương nạt:

- Đẹp cái máy quỷ này đi và nói cho có đầu có đuôi.

Phi hất hàm:

- Làm gì ồn dữ vậy! Hôm rày không khí ở nhà ngọt ngào như sắp tận thế. Chị mới về đã châm ngòi. Được, cứ chờ ba mẹ về, rồi mọi thứ sẽ nổ tung lên cho mà xem.

Quỳnh Hương bồn chồn nhìn Phi, thằng quỷ nhỏ này bày đặt vòng vo, bức thật! Nhưng chuyện quái gì vậy kia?

Cô dịu giọng:

- Chị Như đi đâu vậy?

- Anh Cường nói chỉ đang sống với thằng cha Chánh.

Hương cau mày:

- Đúng hông đó?

- Ai mà biết, nhưng ba sùng lắm! Ông chửi chị với chị Như rùm trời đất, em nghe muốn nổ tai luôn. Mà trăm sự cũng tại chị.

- Sao lại tại chị?

Phi nhếch môi mỉa:

- Điều này chị nên hỏi mình và ông Khôi. Hai người vui vẻ cả tuần nơi xứ Đà Lạt trắng mờ, mà cho ở đây bao giông tá lả.

Quỳnh Hương đỏ mặt, cô ấp úng:

- Anh Cường đã nói gì về chị với ba mẹ?

- Em không rõ nguyên văn, nhưng đại khái nói là chị nghe lời của anh Chánh, chị Như mà càng xa lánh ảnh để giao du thân mật với anh Khôi. Mặc kệ ảnh van xin năn nỉ, chị nhất định đi Đà Lạt, dù công ty chị làm không có yêu cầu. Chị vì muốn ở gần anh Khôi thôi!

Quỳnh Hương mím môi:

- Ảnh nói vậy thật hả?

Phi gật đầu:

- Ảnh còn nói nhiều lắm. Kiểu như mắng vốn ba mẹ, bởi vậy ông già mới giận. Chị Như vừa bước vào nhà là bị xức ngay. Ba nói chỉ hư thân đã đành, còn bày đặt mở đường vạch lối cho chị đi theo. Chị Như cũng bướng, phải chị chỉ im thì đâu có chuyện. Đằng này chỉ ong óng lên rằng: "Anh Cường là hạng không ra gì, chị bỏ ông là khôn ngoan, sáng suốt". Nghe vậy anh Cường nổi cơn tự ái. Hai bên tay đôi với nhau, ba giảng hòa bằng cách tát bà Như một cái, làm bà xiềng niềng.

Quỳnh Hương nuốt nước bọt:

- Tại sao ba đánh chỉ?

- Tại chỉ dám tuyên bố là chị xù đẹp anh Cường vì đã yêu anh Khôi rồi.

- Trời ơi!

Phi lừ mắt:

- Bộ không đúng sao? Chưa hết! Chị Như còn nói chị bỏ anh Cường là vì nghe lời chỉ xúi. Chính câu này làm ba bộp tai chỉ.

Quỳnh Hương rên rỉ:

- Sao bà Như tài lanh dữ vậy kìa!

Phi cười cười:

- Em nghĩ chỉ hy sinh ăn tát để nói thật giùm chị, chứ không đơn giản là tài lanh như chị kết tội đâu. Nhìn sơ bằng nửa con mắt thôi, em cũng thấy lúc sau này chị trốn ông Cường khá kỹ.

Quỳnh Hương chối quanh:

- Nhưng chị và Khôi chỉ là đồng nghiệp thôi. Chị Như nói tầm bậy.

- Phải hông đó? Nội thấy thái độ của ông Khôi khi khiêng bắp cải, cà rốt vào nhà, rồi cười cười, liếc liếc với chị là em biết tổng. Chị lo liệu hôn đi. Em nghe ba tính đám cưới trước tết, và anh Cường cũng đồng ý như thế.

Quỳnh Hương choáng váng ngồi im. Ba mẹ rồi cũng biết, nhưng kiểu này găng quá.

Giọng Phi lại ồ ề vang lên:

- May lúc ông Khôi đưa bà về không có ba mẹ ở nhà. Nếu có, chắc chửi chà ba quét ra rồi. Ông Khôi là bạn ông Chánh, nên đã nằm trong bảng "Phong quý" của ba, bà khỏi mà lộn xộn. Nghĩ cũng chán, có hai bà chị, vừa đám hỏi xong đã yêu người khác. Thằng em này thấy mà sợ đàn bà quá sức.

Quỳnh Hương hỏi lảng đi:

- Không ai đi tìm chị Như sao?

Phi lắc đầu:

- Ba không cho! Với lại biết đâu mà tìm. Em có điện thoại tới công ty, chị Như đã nghỉ làm.

Quỳnh Hương chép miệng:

- Mẹ không có ý kiến gì à?

Phi ra vẻ cụt non:

- Mẹ chỉ có nước mắt. Mà nước mắt thì giải quyết gì cơ chứ. Hôm ba đuổi chị Như vì giận lẽ ra mẹ phải can vì mẹ là mẹ. Nhưng vì quá sợ ba, quen bị ông lấn áp, nên dù không muốn chỉ đi, mẹ cũng chẳng dám ngăn. Bà đã mất luôn quyền làm mẹ rồi.

Quỳnh Hương ôm đầu khổ sở:

- Có gì đâu mà ba giận dữ vậy?

- Sao lại không? Chị quên ba là người coi trọng uy tín danh dự à? Ông nghĩ hết chị Như, rồi tới chị đã làm gia đình mình mang tiếng vì yêu loạn xà ngầu.

- Tại ba chưa biết rõ anh Cường, cũng như anh Chánh nên mới nghĩ chị và chị Như hư hỏng. Thật ra đâu có ai muốn trắc trở khi yêu chứ?

Phi ngao ngán:

- Nhưng chính chị đã chọn anh Cường kia mà.

Quỳnh Hương ấp úng bào chữa:

- Chị đã chọn lầm.

Phi mai mỉa:

- Chắc gì với ông Khôi, chị đã chọn đúng. Dầu không ưa tính ba hoa khoác lác của anh Cường, nhưng em nghĩ chị nên an phận thì hơn. Biết đâu anh Khôi chỉ đùa chơi với chị, chả lẽ chị tin anh ta thật lòng yêu một người đã có chồng sắp cưới nhưng sẵn sàng bỏ chồng để theo mình à? Nếu em là Khôi, nói thật em chỉ đùa cho vui thôi.

Quỳnh Hương sống người vì câu nói của Phi. Nó không còn là thằng bé con hay theo vùi cô và chị Như để xin tiền nữa. Lời lẽ nó nghe sắc lạnh đến mức làm cô nổi gai đầy người. Có thể Phi đúng, chắc gì Khôi thật lòng yêu thương cô, một người thay đổi tình cảm quá nhanh. Đàn ông là chúa ích kỷ và tự cao, Khôi không nằm trong ngoại lệ đâu. Nhưng dù anh chỉ đùa với cô cho vui, Quỳnh Hương cũng không quay lại với Cường, cô đã hết yêu Cường rồi, hết thật rồi.

Quỳnh Hương bó gối thở dài. Cô đã vội vã khi yêu Cường, bây giờ với Khôi cô lại vấp vào khuyết điểm ấy. Đến chừng nào cô mới thôi bông bột trong yêu đương đây. Nếu đúng là Khôi chỉ xem cô như trò đùa, thì còn gì đau đớn hơn nữa.

Tiếng xe ngừng ở cửa làm Hương giật mình, Phi thì thầm:

- Ba mẹ về, bà chuẩn bị tinh thần đi nghen.

Dứt lời cậu ta vọt ra sân mở cửa, Quỳnh Hương nghe tim đập thình thịch, cô không đoán nổi chuyện gì sẽ ập đến khi ba nhìn thấy mình.

Vớ lấy tờ báo trên bàn, Hương cầm cúi đọc. Bà Vân bước vào trước, khác với thái độ mừng rỡ trước đây mỗi khi cô đi đâu về, bà nhìn cô một cái rồi bỏ vô trong không nói lấy nửa lời.

Ông Đức lừ lừ ngồi xuống. Cô cắn môi chờ cơn thịnh nộ của ba mình. Nhưng ngược lại, giọng ông Đức rất nhỏ nhẹ làm cô hăng:

- Con về lâu chưa?

Quỳnh Hương lí nhí:

- Dạ... chừng 1 tiếng.

- Dọc đường có ới không?

Hương lắc đầu. Ông Đức đốt một điếu thuốc, Hương có cảm giác ba đang tính toán, cân nhắc để nói với cô điều gì đó khá quan trọng.

Ông chợt hỏi:

- Ai đi cùng con vậy?

Quỳnh Hương cuộn tròn tờ báo trong tay rồi trả lời:

- Anh Khôi. Nhóm trưởng của con.

Ông Đức cười khẩy:

- Chúc vụ ấy chả nói lên cái gì hết. Hừ! Giống như thằng Cường

cũng là sếp của Quỳnh Như. Đừng quá dễ dãi với bản thân con ạ! Lúc này ba mới tới thăm nội và nhờ ông coi ngày cưới lại. Tội con sẽ tổ chức trước tết. Nghĩa là còn chừng một tháng rưỡi nữa.

Cường đang lo liệu mọi chuyện.

Quỳnh Hương thấy tức thờ, cô khó khăn nói:

- Đâu cần phải vội vàng há ba, con muốn có thời gian để hiểu Cường hơn nữa.

Ông Đức bắt bẻ:

- Chả lẽ trước kia con chưa hiểu mà đã ưng làm vợ nó? Đừng kiếm chuyện làm gì khi mọi việc đâu ra đó cả rồi. Nội mình Quỳnh Hương ba đã mệt và xấu hổ, con đừng giờ chứng bắt chước nó. Cường là đứa đàn ông hoàng, tử tế, nó thừa điều kiện bảo bọc cho con, nhà cửa cơ ngơi có sẵn, công danh sự nghiệp nằm trong tay. Ba không muốn con khổ sau này, khi bây giờ nông nổi nghe lời thằng đứa giả khác.

Dí đầu lọc thuốc vào cái gạt tàn, ông chột gắt lên:

- Rồi tao sẽ tìm thằng Khôi để nói chuyện phải quấy.

Thu hết can đảm, Quỳnh Hương áp ứng:

- Chuyện con với Cường không liên quan tới Khôi.

- Vậy tại sao con trả nhẫn cho nó?

Quỳnh Hương nói đại:

- Con không chịu nổi cách sống của Cường. Đã vậy anh lại lừa dối con.

Ông Đức ngắt lời cô:

- Chuyện này là hiểu lầm, chính bà Nguyệt nói với ba, Cường không có lỗi gì trong việc ông bố nó vào viện dưỡng lão, nếu chỉ vì lý do này mà con bỏ nó, thì quá đáng.

Quỳnh Hương ảm ức:

- Ảnh nói với chị Cẩm là từng đưa con mấy ngàn đô để sắm đồ đám hỏi và trả tiền bị tội Tây lấy mất, có quá đáng không?

Nhìn ông Đức với đôi mắt khổ sở, cô nói tiếp:

- Với người khác có thể đấy là chuyện nhỏ nhưng con không chấp nhận. Làm vợ ảnh con sẽ khổ, ba đừng ép mất công.

Ông Đức xua tay:

- Con Cẩm nói láo rồi nó sẽ tới đây xin lỗi con. Thằng Cường chịu khổ vì con chị này không ít. Lẽ nào con không biết tánh ham tiền của con Cẩm?

Quỳnh Hương cười nhạt:

- Vì tiền, chị Cẩm nói đi rồi nói lại mấy hồi. Con không tin hai chị em nhà ảnh.

Ông Đức cố gắng mềm mỏng:

- Con cố chấp quá. Ba thấy Cường chẳng có lỗi gì với con hết. Từ hồi đó tới giờ, Cường vẫn thế, trước đây chính con khen nó mà!

Quỳnh Hương cắn môi. Ba cô nói đúng, Cường là thế, anh đâu có gì khác trước, có khác chẳng là cái nhìn của cô đối với anh.

Lầm lì ngó ra sân, Hương nói:

- Đúng là ảnh không có lỗi. Người có lỗi là con, con đã hấp tấp vội vàng nhận lời Cường. Nhưng thà mang tiếng phụ bạc, vô thủy vô chung, chứ con không thể lấy ảnh được khi tình cảm đã chết rồi.

Đấm tay xuống bàn một cái thật mạnh, ông Đức quát to:

- Trời ơi là trời! Nhà này vô phúc mới có hai đứa con gái như chị em bây. Tao sẽ ăn nói ra sao với họ hàng bà con, với bạn bè đồng nghiệp, khi ai ai cũng biết mày đã làm đám hỏi với nó rồi? Thân con gái nhận lễ của người ta xem như đã có chồng, sau này ai thèm đụng tới. Mày đừng tưởng thằng chó Khôi thật tình. Chẳng qua nó muốn phá thằng Cường cho bỏ ghét, vì nó là bạn thằng Chánh, chứ làm sao nó dám yêu người mau thay đổi như mày.

Quỳnh Hương đứng phắt dậy:

- Ba đừng nhắc tới Khôi. Ảnh không phải là nguyên nhân khiến con chia tay Cường đâu. Con lớn rồi, con đủ khôn để phân biệt đúng sai, tốt xấu. Thật bất công khi bắt con lấy người không ra gì, vì sợ tai tiếng, sợ dư luận. Con cái trong nhà ba không tin, mà đi tin người dưng. Từ trước đến giờ ba chỉ khen Cường, còn chị em con và thằng Phi, ba luôn chê bai dè bỉu. Ngày nào đó ba sẽ ân hận vì coi rẻ hạnh phúc con cái, nhưng lại xem uy tín của mình to quá!

Nói dứt lời cô chạy tới góc nhà dắt chiếc xe đạp Trung Quốc ra sân.

Ông Đức ngồi chết trên trên ghế vì những câu phạm thượng của Quỳnh Hương.

Trong gia đình này ông là bậc tối cao bất khả xâm phạm. Cứng đầu như Quỳnh Như còn nể ông, vậy mà con quỷ nhỏ này dám hỗn hào đến thế. Thật quá sức, tôn ti, trật tự, đạo lý, luân thường đảo lộn cả rồi. Nếu không trị Quỳnh Hương, ông còn ra thể thống gì với gia đình, gia tộc.

Tức điên lên, ông đứng dậy bước ra cửa, Quỳnh Hương đã đạp xe đi mất rồi. Chẳng biết trút cơn thịnh nộ vào đâu, ông Đức quay vào gọi vợ ồm tỏi. Bà Vân chưa đến phòng khách đã nghe ông quát:

- Con hư tại mẹ thật không sai. Hai đứa con gái của bà làm tôi sắp chết vì lên máu, bà dạy dỗ thì ít, nuông chiều thì nhiều. Bây giờ không đứa nào coi cha mẹ ra gì hết. Tôi còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ đây.

Thấy vợ đứng im thin thít, ông dúi xuống và ra lệnh:

- Bà nói sao với con Hương thì nói. Nhất định đám cưới phải tổ chức trước tết. Bắt đầu ngày mai nó phải nghỉ việc, nếu không

chẳng ai quản lý nó.

Bà Vân rụt rè:

- Tụi nó đâu đưa nào sợ tôi.

Ông Đức nạt đùa:

- Nhưng chúng sợ những giọt nước mắt của bà. Nếu không bảo được chúng, thì chết phứt cho rồi.

Bà Vân làm thinh trước cơn giận dữ của chồng. Bà đã quen chịu đựng, nhưng lần này bà ức lòng trước những lời vô trách nhiệm chồng mình vừa nói. Hôm nay ông Đức đánh Như trước mặt Cường và đuổi cô đi, bà đã không có phản ứng gì vì sợ chồng. Bà nghiệm ra rằng: cứng rắn quá sẽ mất con. Chúng lớn khôn cả rồi, cha mẹ đâu thể ép chúng theo ý mình. Thế nhưng chồng bà không nhận ra điều đó. Có lẽ vì vậy ông quen được mọi người chiều ý, nên ngay chuyện hôn nhân của các con, ông cũng muốn là người có quyền quyết định tối cao.

Bà Vân chột thờ dài. Trên đời này chỉ có bà là người tự nguyện tuân lời ông từng ly từng tí vì bà là vợ ông. Các con đã mọc lông mọc cánh, chúng sẽ bay đi để khỏi bị ép uổng.

Quỳnh Như đã lấy cớ bị ông đuổi để đường hoàng đến sống với người nó yêu. Quỳnh Hương sẽ làm gì nhằm đạt mục đích của mình? Bà đoán chưa ra. Điều chắc chắn là biết chúng sẽ không nghe lời ông như bao nhiêu năm bà đã lặng lẽ vâng lời.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 16

Quỳnh Hương nằm đắp mền như người ốm. Cô chịu không nổi những giọt nước mắt của mẹ. Phải chi mẹ quát tháo ầm ĩ như ba, lòng cô đâu nặng nề thế này. Kể từ hôm ở Đà Lạt về, Hương tránh Cường mấy ngày liền.

Điều này làm ba cô bức bối vô cùng vì tuần nào Cường tới nhà, Quỳnh Hương cũng ở lì trong phòng, mặc dù bà Vân đã ba lần bảy lượt gọi cô ra.

Tối nay Cường lại đến, thay vì gọi Hương, mẹ đã khóc, và cô đang muốn khóc theo mẹ đây.

Tung mền ngồi dậy với đôi mắt rơm rớm, Quỳnh Hương bước xuống chải sơ mái tóc và ra phòng khách với quyết tâm phải giải quyết xong chuyện với Cường. Không có ba ở nhà, Cường vẫn kiên nhẫn với chương trình tivi đã phát lại mấy lần.

Thấy cô ra, anh cười thật tươi:

- Anh đã xin phép ba mẹ ở lại đây tới chừng nào gặp được em mới thôi.

Quỳnh Hương vuốt vuốt đuôi tóc:

- Em không biết mình còn chuyện gì để nói nữa, mà ngày nào cũng tìm em.

Cường thần nhiên:

- Sao em giận dai quá! Anh nhớ tính em dễ tha thứ và mau quên lắm. Chắc định thử lòng kiên trì của anh chứ gì. Anh có chấp nhất em đâu, dù em đã làm rất nhiều điều đáng trách, đối với tình yêu của chúng mình. Suốt thời gian em ở Đà Lạt, anh và ba đã chạy đôn chạy đáo để lo cho đám cưới. Anh muốn đám cưới thật lớn và ba cũng đồng ý thế. Danh sách mời đã có, mẫu thiệp cưới chúng ta sẽ chọn theo catalogue, còn nhà hàng thì...

Quỳnh Hương cắt ngang:

- Anh đừng nói tới chuyện đám cưới nữa. Giữa chúng ta đã hết rồi.

Cường ngọt ngào:

- Tuy anh có lỗi vì giấu chuyện ba anh đang ở viện dưỡng lão, nhưng đó đâu phải là lý do để em giận anh dữ vậy. Ngày mai em đưa em đến gặp ba, chúng ta sẽ năn nỉ ông trở về nhà. Em muốn gì anh cũng chiều ý hết. Anh có mua vật này để xin lỗi em đây.

Lấy trong túi ra một hộp nhỏ, Cường đưa Quỳnh Hương. Cô lắc đầu và nói:

- Anh làm y như trong phim Hồng Kông, không giống tính cách của anh chút nào. Xưa nay anh đâu quen xin lỗi, nhất là xin lỗi cách trang trọng như vậy.

Cường vội nói:

- Vì tình yêu, người ta thay đổi để ngày càng trở nên hoàn thiện hơn. Điều này tốt phải không?

Quỳnh Hương mỉm mai:

- Từ trước tới giờ anh vẫn cho rằng mình là người rất hoàn thiện kia mà.

- Cái hoàn thiện của người sắp có vợ khác xa một thanh niên. Vì em, anh sẵn sàng bỏ sung những điều mình chưa có.

Quỳnh Hương ngán tới tận cùng trước mồm mép của Cường. Anh đúng là có tài nguy hiểm. Phải bây giờ là trước đây, chắc Hương sung sướng vì những lời đầu môi chót lưỡi này lắm. Tiếc rằng mọi cái đã lỡ nhịp, cô không còn yêu, để thấy xúc động dù chỉ một mảy may. Cường đâu biết Quỳnh Hương đã gặp Thu Minh vào hôm đi tìm Quỳnh Như. Chính Thu Minh đã cho cô biết nhiều điều thú vị về con người của anh. Cô không muốn lộ mặt nạ Cường nhưng nếu anh vẫn bám theo cô, chắc Hương phải nhờ đến Thu Minh thôi.

Ngần ngừ một chút, Quỳnh Hương nói:

- Anh có biết cả tuần lễ qua em nghĩ gì không? Em nghĩ về mối tình của chúng ta. Cho tới giờ phút này, về mặt nào đó vẫn là một mối tình đẹp.

- Anh đâu phủ nhận chuyện này. Sắp tới mình sẽ là một cặp vợ chồng xứng đôi nữa.

Quỳnh Hương khổ sở:

- Em lại nghĩ khác anh. Chúng ta sẽ không có hạnh phúc nếu lấy nhau. Em chỉ xem anh như một người anh thôi. Lâu nay em đã nhầm lẫn khi cho rằng đó là tình yêu.

Cường gằn giọng:

- Anh không tin, em rất yêu anh, từng đắm đuối trong vòng tay anh, và đã đồng ý làm vợ anh. Em đã trưởng thành nên đủ lý trí phân biệt tình cảm. Làm gì có chuyện nhầm lẫn khôi hài thế. Chỉ có thể em nhầm lẫn chút tình viễn vông vừa chớm với thằng nhãi Khôi thôi.

Ngưng lại để quan sát Hương xong, Cường lại nói tiếp bằng giọng thật dỏ:

- Nhưng anh không coi chuyện đó lắm. Em đang giận anh, hiểu làm anh nhiều thứ, Khôi ở gần bên em, nên có điều kiện tán tỉnh. Nó là thằng cơ hội, dễ tiện nên mới tò vò về vợ người khác.

Quỳnh Hương ú ớ:

- Anh nói bậy!

Cường quắc mắt:

- Nó muốn hạ nhục anh thôi, em chỉ con cò thí, là nạn nhân của nó. Khôi đã chiếm được trái tim lẫn thân xác em rồi, nó sẽ cười hả hê và bỏ em ngay.

Quỳnh Hương hét lên:

- Đừng lôi Khôi vào chuyện của mình. Nói thẳng ra, em không hợp với anh, nên không tiến tới hôn nhân được.

Cường nhếch mép:

- Nhưng nếu không có nó. Hẳn là anh rất hợp với em. Đừng vòng vo nữa Quỳnh Hương. Thật ra Khôi có gì hơn anh? Em biết gì về nó. Một thằng con hoang ngoài giá thú, mẹ nó là bà giáo nổi tiếng nghiêm khắc, nhưng không giấu ai được dĩ vãng một thời của mình. Bà ta từng làm bé, nhưng lúc nào cũng rao giảng đạo đức. Thật tồi tệ!

Quỳnh Hương mất bình tĩnh vì những lời đầy cố ý của Cường. Dù cô đã nghe Khôi kể về gia đình mình, nhưng qua miệng lưỡi của Cường, Hương vẫn thấy khổ sở. Cô biết anh sẽ lợi dụng hoàn cảnh của mẹ con Khôi để nâng uy tín bản thân, và gây khó khăn cho cô với gia đình. Bà cô đã không thích Khôi, ông càng khinh anh hơn nếu biết chuyện mẹ con anh qua miệng kể của Cường. Cô mĩa mai:

- Chuyện gì qua cách nói của anh cũng biến chất làm em phải ngạc nhiên và sợ óc tưởng tượng phong phú của anh.

Cường gắng lại:

- Em cho rằng anh láo chuyện thằng Khôi à?

- Không phải là láo, nhưng anh giỏi bóp méo sự thật, nên khó lòng tin nơi anh.

Ngập ngừng một chút Quỳnh Hương tung đòn chủ bài của mình ra:

- Cách đây mấy ngày, em có gặp Thu Minh. Nhờ đó em mới biết rõ anh hơn chút nữa.

Cường có vẻ bối rối:

- Cô ta nói xấu anh nhiều lắm phải không? Cũng chẳng trách Thu Minh, cô ta hận vì bị anh bỏ rơi để yêu em.

Quỳnh Hương lắc đầu:

- Anh làm rồi. Thu Minh chẳng hề nói gì về anh. Nhưng chỉ có đưa em xem một đoạn nhật ký của anh.

Mặt Cường chợt tái đi:

- Đoạn nhật ký ghi cách chọn vợ, chọn người yêu của anh đó! Thật không ngờ! Bây giờ em biết anh chỉ muốn cưới em về để làm đầy tớ cho đời anh. Cũng may chị Thu Minh đã đọc được nó nếu không chỉ đã vô tình trở thành nấc thang cho anh bước lên đài danh vọng rồi.

Cường ôm đầu lẩm bẩm:

- Chả lẽ Thu Minh đã lấy được nó!

Quỳnh Hương nhún vai:

- Điều này em không biết. Chị Minh nói là vô tình nhặt được trong phòng làm việc của anh. Chính vì nó mà Thu Minh đã chia tay với anh đấy!

Cường vụt chối:

- Nói láo! Anh không có nhật ký nào hết.

Quỳnh Hương cao giọng:

- Sao lại không? Hôm đó ở nhà chị Minh em đọc không hết nên có mượn về. Đúng là của anh. Thật kinh khủng! Nhờ nó em mới biết tại sao bác trai vào viện dưỡng lão. Nhờ nó em mới biết anh chỉ yêu bản thân mình, còn cha mẹ và vợ chỉ là công cụ phục vụ cho anh thôi.

Cường thần thờ ngồi thừ trên ghế. Trước đây anh có làm mất một cuốn nhật ký, lúc đó anh có nghi Thu Minh, vì khi cô ghé phòng làm việc, anh đang ghi chép nửa chừng. Vốn thận trọng anh vội cất cuốn sổ ghi những điều bí mật riêng tư của mình vào hộc tủ. Đang nói chuyện với Minh thì Tổng giám đốc gọi, anh phải bỏ đi ngay. Qua ngày hôm sau, nhớ tới quyển nhật ký, anh kéo hộc tủ ra đã thấy mất.

Dù ám ức, khổ sở vô cùng, Cường vẫn không dám hỏi Thu Minh. Cô là con gái cưng của Tổng Giám Đốc, là người yêu của anh, chỉ cần mở miệng là mắc quai ngay. Cường âm thầm theo dõi nhưng thấy Thu Minh vẫn bình thường. Đùng một cái cô nhận lời lấy Tín làm anh tưởng mình bị rơi xuống địa ngục.

Thì ra nguyên nhân là đó. Cô ta đã im lặng lâu nay, vì lẽ gì lại lòi cuốn nhật ký chết tiệt ấy ra với Quỳnh Hương?

Lần này anh lại thua nữa rồi. Đúng là bút sa gà chết. Sao trước đây Cường bày đặt chơi trò chữ nghĩa ám ớ ví dầu như đàn bà cho khốn khổ khốn nạn thế nhỉ?

Sau lần bị mất nhật ký anh đã bỏ thói viết cho mình. Nhưng có ăn thua gì với chuyện vừa xảy ra này.

- Em đang giữ quyển nhật ký đó à?

Hương lắc đầu:

- Em trả cho chị Thu Minh rồi, chỉ bảo sẽ cất nó cẩn thận.

Cường nuốt nước bọt:

- Để làm gì?

Quỳnh Hương hơi nheo mắt:

- Chị Minh nói chừng nào anh cưới vợ, chỉ sẽ gửi nó làm quà cưới cho vợ anh.

Cường buột miệng:

- Khốn kiếp!

Quỳnh Hương gật gù:

- Làm như vậy có hơi ác, nhưng trả thù mà. Đưa nhật ký của anh cho em xem cũng là một cách trả thù. Chị Thu Minh cao siêu thật.

Mặt Cường quăm lại căm tức:

- Rồi có ngày anh sẽ cho vợ chồng cô ta biết mặt.

Quỳnh Hương châm chọc:

- Người ta biết mặt anh lắm rồi, cần chi phải hẹn ngày nữa. Hôm nào rảnh, em sẽ mượn lại cuốn nhật ký cho ba em đọc.

Cường đứng bật dậy:

- Em muốn chơi trò hèn hạ như Thu Minh thì tùy. Anh tin chắc ba em sẽ tiếp tục ủng hộ anh vì ông không muốn mang tai tiếng bởi con cái. Anh về đây!

Quỳnh Hương ngọt ngào:

- Để em tiễn anh ra cổng.

Cường căm tức:

- Không cần! Đừng nghĩ rằng mọi chuyện giữa chúng ta đã xong. Em vẫn còn nợ tôi một cuộc tình và tôi nhất định sẽ đòi lại.

Quỳnh Hương thở dài. Cô chưa đoán được chọc giận Cường là có lợi hay có hại. Nhưng dù sao bây giờ anh cũng không còn làm cô lo lắng như trước đây.

Đem quyển nhật ký ra dọa Cường quả là có hèn hạ nhưng cô hết cách rồi. Cô không muốn giống Thu Minh, thâm độc với người đã từng yêu, trái lại Quỳnh Hương thấy mình có lỗi với Cường vì chính cô đã thay đổi.

Bước theo anh ra sân, cô dụ giọng:

- Em thành thật xin lỗi anh, mong anh hiểu giùm. Mọi việc đã chấm dứt rồi.

Cường làm thỉnh phóng xe đi. Quỳnh Hương nhìn theo buồn bã.

Nghĩ tới Khôi, cô sợ tình yêu đang dành cho anh lại là những phút giây bông bột của trái tim mình.

Đang còn tự dẫn vật lương tâm Hương lại nghe tiếng xe trước cổng. Cô nheo mắt nhìn ra và thấy Chánh chở chị Như vào tới sân.

Giống người đi xa vừa về, Quỳnh Như hỏi giọng thân mật:

- Có ba mẹ ở nhà không Hương?

Hương ngập ngừng:

- Chỉ có mẹ thôi! Chị chịu về rồi à?

Quỳnh Như không trả lời. Cô kéo Chánh vào phòng khách. Hương chỉ kịp thấy anh mỉm cười và Chánh đã vào tới trong rồi.

Hương nghe chị Như thì thầm:

- Anh tính sao? Có đợi ba về không?

Chánh trầm tĩnh gật đầu:

- Phải đợi chứ em.

Quỳnh Như hỏi:

- Ba đi đâu vậy?

Hương lắc đầu. Như hạ giọng:

- Chuyện em và Cường ra sao rồi?

- Ảnh vừa ở đây về. Em đã dứt khoát. Nhưng còn ba ...

Quỳnh Như nóng nảy:

- Em phải dứt khoát luôn với ba mới được!

Quỳnh Hương cắn môi lảng sang chuyện khác:

- Không vào thăm mẹ à! Mẹ nhớ chị lắm đó!

Quỳnh Như thở dài. Cô nhìn Chánh một cái rồi đi vào trong. Hai người chột rơi vào im lặng. Chánh lên tiếng trước:

- Tối qua Khôi có gặp anh.

Tim Hương đập mạnh nhưng cô vẫn tỏ vẻ dửng dưng:

- Vậy sao? Ảnh có mang rượu dâu Đà Lạt tới cho anh không?

Chánh cười:

- Có! Hai thằng vừa tâm tình vừa uống rượu. Ngon đấy chứ!

Quỳnh Hương đoán già đoán non:

- Chắc anh phải nói nhiều hơn ảnh?

- Sao Hương lại nghĩ vậy?

- Vì anh đang có tâm sự mà!

Chánh nheo mắt:

- Đoán thế là sai rồi. Anh toàn ngồi uống và nghe Khôi nói thôi.

Quỳnh Hương thấy nhột nhạt. Cô không nghĩ Khôi cần người tâm sự đến mức gõ cửa nhà Chánh, vì anh đâu phải là bạn Khôi.

Nhưng Khôi đã nói những gì vậy kìa?

Dường như đoán được thắc mắc của Quỳnh Hương, Chánh vội nói:

- Anh đùa thôi! Thật ra Khôi hỏi anh sẽ làm cách nào để cưới được Quỳnh Như mà không phiền lòng bác trai?

- Thế anh trả lời sao?

- Anh không trả lời mà hỏi lại cậu ta.

Quỳnh Hương chớp mắt:

- Anh hỏi gì vậy?

Chánh cười cười:

- Anh hỏi cậu ta cần biết để làm chi. Em biết Khôi trả lời sao không?

- ...

Chánh lại cười:

- Khôi nói để rút kinh nghiệm cho bản thân.

Quỳnh Hương đỏ mặt, Chánh trầm giọng:

- Chính vì câu trả lời đó. Anh mới đưa Quỳnh Như về gặp ba mẹ.

Hương thót tim, cô luýnh quính hỏi:

- Anh chị định nói gì về em và Khôi?

Chánh chưa trả lời ngoài cổng lại có tiếng xe và tiếng bóp kèn inh ỏi. Hương liếm môi:

- Ba về! Anh đừng nói gì tới Khôi. Em không mượn đâu nghe. Dứt lời cô chạy vụt ra mở cửa. Ông Đức chạy xe vào tận phòng khách. Mặt ông dừng dừng khi Chánh đứng dậy chào.

Thầy chìa khóa xe lên bàn, ông hỏi trống:

- Con Như đâu?

Quỳnh Hương đáp ngay:

- Dạ! Chỉ đang trong phòng với mẹ.

- Hừ! Nó về đây làm gì nữa.

Chánh nhỏ nhẹ:

- Quỳnh Như rất nhớ hai bác, nên dù sợ bác rầy, Như cũng về thăm.

Ông Đức đay nghiến:

- Nó còn biết nhớ cái nhà này à! Tôi đã nói đi là không trở về nữa kia mà! Với tôi, nó như đã chết rồi.

Chánh ôn tồn:

- Thưa bác. Xin bác đừng giận Quỳnh Như. Tất cả lỗi tại cháu.

Ông Đức vung tay:

- Vậy thì mời cậu bước ra ngay. Nhà này không chứa lỗi lầm của ai hết.

Chánh vẫn bình tĩnh:

- Cháu sẽ đi khi nói hết những điều cần nói. Quỳnh Hương! Em vào mời bác gái và chị Như giúp anh.

Ông Đức gạt to:

- Không được mời ai hết. Tôi không cần nghe hạng vô liêm sỉ như cậu nói chuyện. Ra khỏi đây ngay đồ đồ cáng, đồ sở Khanh.

Quỳnh Hương toát mồ hôi khi nghe tiếng ông Đức rồn rảng vang lên. Cô nhìn Chánh và thấy anh gục đầu chịu trận.

Ba cô rất nóng tính. Trước đây một lần giận Phi, ông đã ném nguyên cái gạt tàn bằng thủy tinh vào đầu thằng bé. May phúc nó né kịp, nếu không chắc cũng vỡ đầu. Ông Chánh ngồi lý kiểu này, ba mà sùng lên thì có trời cản.

Cô lo lắng nghe anh nói:

- Cháu không đồ cáng cũng không sở Khanh. Việc cháu đến đây sẽ chứng minh điều đó.

Ông Đức hét:

- Tôi cần gì sự chứng minh của cậu. Tóm lại, cút xéo ngay!

Quỳnh Như từ trong chạy ra vì nghe ông Đức la lối. Cô bình tĩnh ngồi xuống kế bên Chánh và lên tiếng:

- Tụi con có chuyện muốn thưa với ba mẹ. Nói xong tụi con sẽ đi.

Ông Đức hầm hừ:

- Mày trở vào trong ngay.

Quỳnh Như cương quyết:

- Con phải nói chuyện với ba đã.

Quay sang Chánh, cô giục:

- Anh nói đi!

Chánh đan hai tay vào nhau giọng ngập ngừng:

- Cháu muốn thừa hai bác xin cưới Quỳnh Như. Ba mẹ cháu sẽ tới thừa chuyện với hai bác sau.

Ông Đức đập bàn:

- Cậu tưởng gia đình tôi sẽ bằng lòng à? Trước đây ba mẹ cậu cũng từng đi cưới vợ cho cậu, họ đã có một đời dâu rồi, sao lại dễ dàng cưới thêm lần nữa. Hạng người đó không xứng làm xui với tôi. Hừ! Vợ chồng đầu ấp tay gối cậu bỏ cái một. Cưới con Như về được bao lâu cậu lại bỏ nó để tiến thêm bước nữa. Gia đình này không có ai dựng vợ gả chồng hai ba lần. Chúng tôi dứt khoát không du nhập cách sống vô thủy vô chung đó.

Chánh và Như nhìn nhau. Quỳnh Hương thấy ba cô quá nặng lời và quá cố chấp. Với quan điểm bảo thủ của mình, ông chẳng cần hiểu để thông cảm cho ai hết.

Dù sao Chánh cũng đã đứng tuổi, anh có danh dự của một người từng trải, từng lăn lộn với đời, ba cô mắng như tát nước vào mặt anh như thế quả là quá đáng. Chắc chắn khi Chánh tới đây, anh đã tính mình sẽ làm gì rồi!

Đúng như Quỳnh Hương nghĩ, Chánh không chịu thua, anh nghiêm nghị nói:

- Ai cũng có những lỗi lầm sai sót trong đời. Cuộc hôn nhân vừa qua của cháu là một lỗi lầm. Nhưng đâu phải vì lỗi lầm mà cháu không được quyền yêu và cưới vợ khác. Tình cảm cháu dành cho Như rất trong sáng. Cháu muốn Như đường hoàng lên xe hoa giống những cô gái khác trước sự chứng kiến của cha mẹ, họ hàng đôi bên.

Ngừng một chút để dần xúc động, Chánh nói tiếp:

- Nếu bác không thương, đứng ra chủ hôn cho cháu và Như thì... thì tội cháu sẽ tự tổ chức.

Mặt ông Đức xám như chì, ông chỏ tay vào Chánh, lắp bắp:

- Mà... mà... dám... nói thế à!

Chánh có vẻ hùng hồn:

- Xã hội và pháp luật thừa nhận quyền này của chúng cháu.

Ông Đức trợn mắt mắng:

- Bọn chúng bây từ lỗ nẻ chui lên hả? Đúng là quân mất dạy.

Quỳnh Như rơm rớm nước mắt:

- Chúng con biết làm sao hơn khi ba quá khe khắt. Con cần cha mẹ, nhưng cũng cần hạnh phúc riêng. Tại sao ba bắt con phải nghĩ về hạnh phúc giống ba? Tại sao ba bắt con phải vì danh dự

uy tín gì gì đó của gia đình này mà bỏ Chánh, khi việc chúng con yêu nhau là không có gì sai trái hết.

Ông Đức đành giọng:

- Mà đừng có giở lý luận với tao. Thuở đời trứng mà đòi khôn hơn gà. Thời gian lẫn lộn từng trải cuộc đời của mày chưa bằng phần lễ những tháng năm cha mẹ đã sống. Chả ai muốn con cái phải khổ. Chính vì vậy tao cần cương quyết, cứng rắn với chị em bây. Đau khổ, buồn bã một vài năm rồi quên, còn hơn ân hận suốt cả đời vì một thằng đàn ông không ra gì.

Quỳnh Như bướng bỉnh:

- Con chưa sống nhiều, chưa nếm hết thăng trầm như ba, nhưng con muốn làm chủ đời mình và trọn quyền sống cuộc sống của mình.

Ông Đức cười nhạt:

- Vậy thì mày về đây làm gì nữa? Đủ lông đủ cánh rồi, bay đi đâu thì bay đi.

Nói dứt lời ông hầm hầm đi vào trong. Quỳnh Như chậm chạp quệt nước mắt. Căn phòng hết sức nặng nề. Hương nghe Chánh thở dài:

- Anh xin lỗi đã không thuyết phục được. Lẽ ra anh phải mềm mỏng hơn.

Giọng Quỳnh Như sưng nước:

- Có van xin ba cũng chẳng đổi ý, trong nhà này lời ba là lệnh.

Ông đã quen ra lệnh và quen được mọi người nghe theo rồi.

Nhìn Quỳnh Hương bằng ánh mắt chán chường, Chánh nói:

- Khôi chẳng rút kinh nghiệm gì được ở anh. Hai đứa liệu mà lo.

Tụi em xem ra còn khó khăn nhiều hơn anh chị nữa đấy.

Quỳnh Hương rụt rè:

- Anh chị tính tự đám cưới thật sao?

Quỳnh Như trầm ngâm:

- Chắc là vậy. Chỉ tội nghiệp mẹ, người phải chịu đựng phong ba bão táp cho chị em mình. Tính ra chị rất nặng tội. Là chị lớn trong nhà, làm gương xấu cho em út. Việc em chia tay với Cường, hết tám mươi phần trăm ba đổ thừa tại bà chị hư hỏng này. Cũng chả sao miễn là em thấy thoải mái trong lòng là chị vui rồi.

Quỳnh Hương khổ sở:

- Em sợ đấu tranh kiểu chị lắm!

Quỳnh Như khô khan:

- Mới hồi nãy chị cũng rất sợ, nhưng bây giờ hết rồi. Ăn thua mình có can đảm hay không.

Hương thú thật:

- Em không dám làm ba mẹ buồn.

Như nhếch môi:

- Vậy thì em ráng ôm nỗi buồn giùm ba mẹ. Nói như chị thật ích kỷ phải không? Nhưng theo chị, ba mẹ vẫn là ba mẹ của mình, có mất đi đâu được. Còn tình yêu, hạnh phúc, qua rồi không bao giờ trở lại. Chị không ngại biện đâu, em cứ nghĩ mà xem. Anh chị về đây! Em nhớ săn sóc cho mẹ và cả ba nữa.

Quỳnh Hương nói:

- Tối nay chị ngủ lại nhà đi. Đây là nhà chị mà! Đừng nên quá căng với ba.

Chánh nhỏ nhẹ:

- Hương nói đúng đó. Em cứ ở lại. Sáng mai anh tới đón đi làm.

Chánh về rồi, hai chị em Hương về phòng nằm lăn ra giường.

Quỳnh Hương gác chân lên người Như, giọng thắc mắc:

- Khi quyết định xong chuyện đời mình, chị thấy thế nào?

- Nhẹ nhõm!

Quỳnh Hương nhìn lên trần nhà:

- Ngược lại, em càng nặng nề hơn, hoang mang hơn. Em thấy mình như người đi trong sương mù mờ mịt, chẳng biết đâu là phương hướng.

Như vụt hỏi:

- Em không tin Khôi sao?

- Ai cũng cho rằng anh không thật lòng với em. Ngay cả thằng Phi cũng nghĩ thế. Em thấy bất an và ân hận khi vội vã đến với Khôi, khi thật ra em chưa biết nhiều về anh, như đã biết nhiều về Cường. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu với Khôi đây chỉ là trò đùa?

- Em lần thân đến nơi rồi. Khôi không như em nghĩ đâu mà lo.

Quỳnh Hương thở dài, cô lăn một vòng tròn nằm yên. Quỳnh Như cũng vậy. Hai chị em lắng nghe nhạc từ hàng xóm vang lên vắng vắng.

Như chợt lên tiếng:

- Phải chị chị em mình cùng nhỏ lại ha Hương?

Cô mỉm cười:

- Nếu được nhỏ lại, chị sẽ ra sao?

- Chị sẽ không đại dốt như bây giờ. Nhưng khôn ngoan thì có ích gì khi tình yêu không phải là bài toán để có thể vận dụng mọi kiến thức khoa học nhằm giải quyết nó.

Quỳnh Hương mơ màng:

- Vậy thì đừng ước được nhỏ lại mà hãy kêu cỗ máy thời gian chạy cho nhanh để mau chóng vượt qua khoảng ngày tháng nặng nề này.

Quỳnh Như im lặng. Hai chị em mỗi người đuổi theo trí tưởng tượng của riêng mình.

Đêm lặng thính. Bóng tối dịu dàng choàng lên tất cả.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 17

Quỳnh Hương rụt rè ngồi xuống đối diện với bà Nghiêm. Khác với vẻ cười mở vui vẻ trước đây khi Khôi đưa cô về thăm nhà, hôm nay bà trông nghiêm nghị như cô giáo đang kiểm tra bài học trò.

Thái độ của bà làm Hương thắc thỏm. Tuy chưa đoán được mẹ Khôi muốn gặp mình làm gì, nhưng linh tính cho cô thấy: " Lành ít dữ nhiều ". Khôi đang dự họp ở Hà Nội cả tuần, lý do gì bà mời Hương tới nhà chơi?

Đẩy chén chè trôi nước về phía Hương, bà ngọt ngào mời:

- Ăn đi cháu! Chính tay bác làm đấy.

Quỳnh Hương đẩy đưa khen lấy lòng:

- Bác nấu khéo quá, vừa trắng vừa tròn.

Bà Nghiêm chép miệng:

- Khéo cách mấy cũng bấy nổi, ba chìm cháu à!

Quỳnh Hương có cảm giác ghen ở cổ. Rõ ràng câu vừa rồi là nhập đề có chủ đích. Cô không thích kiểu bóng bẩy xa xôi của những người lớn tuổi chỗ nào, nhưng chẳng lẽ hỏi thẳng mẹ Khôi xem muốn gì ở cô à?

Trái với dự đoán của cô, bà Nghiêm vào đề khá nhanh:

- Chắc cháu không biết bác gọi cháu đến làm gì đâu?

- Vâng! Nhưng cháu linh cảm có chuyện không vui sắp xảy đến với mình.

Mắt nheo lại đầy ngạc nhiên, bà Nghiêm hỏi:

- Sao cháu có linh cảm đó?

Quỳnh Hương lắc đầu. Cô ngập ngừng:

- Cháu nghĩ bác không đồng ý cháu quen anh Khôi.

Bà Nghiêm nhỏ nhẹ:

- Không phải bác mà là ba cháu. Ông ấy tới đây với Cường. Cháu biết tính ba mình mà, ông rất nóng nên lời lẽ làm người khác bị xúc phạm.

Quỳnh Hương ngồi chết trân trên ghế, cô đáp ứng:

- Cháu thành thật xin lỗi.

Bà Nghiêm nói:

- Ba cháu không có lỗi gì hết. Cũng tại thằng Khôi tất cả. Lẽ ra nó phải biết suy nghĩ chứ. Ông bà ta có câu " Hôn nhân , điền thổ vạn cổ chi thù ", cháu nghe bao giờ chưa? Bác không muốn Khôi mang tiếng dụ vợ người khác, dù đó là vợ chưa cưới. Theo lời Cường nói thì cậu ấy rất thương yêu cháu và không bỏ qua cho

Khôi, nếu nó tiếp tục quan hệ với cháu. Quỳnh Hương, bác mong cháu nên quay về với Cường. Đó là giải pháp ổn thỏa nhất.

Quỳnh Hương chớp mắt:

- Tình cảm cháu dành cho Cường đã chết rồi, làm sao quay về được.

- Nhưng trước đây cháu đã yêu và sẵn sàng tiến tới hôn nhân với Cường mà. Có lẽ bác đã già, nên không hiểu nổi giới trẻ bây giờ yêu ra sao. Dù thế nào bác cũng không đồng tình với cháu và con trai bác nhất là khi ba và chồng sắp cưới của cháu đã đến đây. Mềm mỏng lẫn hăm dọa, hai người đều trút hết vào bác. Đừng dồn bác vào thế kẹt, Quỳnh Hương!

Quỳnh Hương mệt mỏi:

- Bác muốn cháu phải làm gì?

- Điều ấy cháu biết hơn bác. Khôi còn cả tương lai sự nghiệp chớ không chỉ riêng tình yêu. Con trai bác rất bông bột. Khôi vừa chia tay người nó đeo đuổi, yêu điên cuồng chẳng được bao lâu là quen với cháu. Bác không dám cho rằng Khôi xem cháu như người thế Kiều Ngân, nhưng để dễ quên và yêu như vậy, ai không nghĩ Khôi dùng cháu để lấp đi khoảng trống trong hồn nó.

Ngập ngừng một chút, bà Nghiêm nói tiếp:

- Bác tin trái tim Khôi còn in rất sâu hình bóng người yêu cũ.

- Cháu không tin Khôi đối xử với cháu như bác nói. Tình cảm của tụi cháu rất chân thật.

- Nhưng đó chỉ là cơn gió thoảng sẽ qua đi. Bác khuyên cháu phải thực tế, tốt nhất là trở lại với Cường. Phụ nữ thường hay nông nổi. Kiều Ngân cũng thế, nhưng con bé đã thức tỉnh.

Quỳnh Hương ngơ ngác:

- Thức tỉnh nghĩa là sao ạ?

Nhìn cô bằng đôi mắt tội nghiệp bà Nghiêm nói:

- Kiều Ngân đã quay lại với Khôi rồi.

- Sao cháu không nghe anh nói?

- Tại nó sợ làm cháu tổn thương. Bác biết nội tâm nó đang bị dằn xé vì hai cô gái. Phần thắng chắc nghiêng về Kiều Ngân, dầu gì tình cũ không rủ cũng tới.

Mặt Quỳnh Hương xám ngắt, cô rưng rưng:

- Bác cố tình nói vậy để cháu quên Khôi phải không?

Bà Nghiêm lắc đầu thương hại:

- Bác chỉ nói sự thật. Hôm Khôi đi Hà Nội, chính Kiều Ngân đưa nó ra ga Bình Triệu.

Quỳnh Hương kêu lên:

- Nhưng Khôi lại nói với cháu là Thông sẽ đưa anh ra ga.

- Tại sao Khôi nói dối. Bây giờ cháu biết rồi chứ?

Quỳnh Hương cắn môi cố nhớ, cố tìm, nhưng không thấy ở Khôi

có biểu hiện gì khác. Trước ngày đi anh vẫn ân cần lo lắng chăm sóc cô từng tí, lẽ nào anh chơi trò hai mặt với em?

Bỗng dưng cô choáng váng khi nhớ tới những lời của Cường. Khôi có xem cô như con cò thí không? Sao bây giờ anh lại quay về với Kiều Ngân?

Cô ngập ngừng hỏi:

- Hôm đến đây ba cháu có gặp anh Khôi không?

Bà Nghiêm bảo:

- Ba cháu nói rằng đã gặp riêng Khôi một lần. Nó hứa sẽ thôi không đeo đuổi cháu.

Quỳnh Hương khở sở:

- Cháu không tin. Nhất định Khôi về, cháu phải hỏi cho ra.

Bà Nghiêm bảo:

- Vô ích lắm! Vì sau khi ở Hà Nội về, chính bác sẽ đi hỏi Kiều Ngân cho Khôi. Để khỏi bẽ bàng cháu nên quay lại với Cường.

Tim Hương nhói lên một cái, cô hỏi:

- Bác nói thật không?

Bà Nghiêm gật đầu rồi cao giọng:

- Cũng có thể Khôi chuyển công tác về công ty của bạn ba Kiều Ngân. Hai đứa không đụng mặt thường, cháu sẽ quên nó.

Mồ hôi Quỳnh Hương ướt cả lưng áo, cô thấy toàn thân rã rời như vừa chạy xong một đoạn đường dài. Bà Nghiêm vẫn còn nói gì nữa, nhưng tai cô ù lên không nghe được lời nào hết.

Đang lúc muốn chết vì những điều khủng khiếp này. Quỳnh Hương chợt giật mình vì có tiếng gọi lạnh lạnh ngoài cửa.

- Cô ời . . .cô . . .

Quỳnh Hương chớp mắt nhìn ra và thấy Kiều Ngân. Đúng là Ngân rồi! Cô ta sang trọng trong chiếc áo thun bó sát, và chiếc quần pátte đúng mode đang bước vào nhà.

Ngân hơi khựng lại khi bắt gặp cái nhìn nẩy lửa của Quỳnh Hương, nhưng ngay sau đó cô ta bình thần cười thật tươi:

- Cô đang có khách à! Chắc là đồng nghiệp của Khôi. Con có nghe anh nói.

Giọng bà Nghiêm trách yêu:

- Đi làm mệt rồi, không về nhà còn ghé thăm cô sao?

- Anh Khôi dặn con hai ngày phải ghé thăm một lần. Hôm rày bán quá, con ghé có được đâu. Lúc này chạy ngang qua chợ, thấy bom Mỹ ngon quá, con mua hai ký. Cô để vào tủ lạnh ăn dần tới lúc Khôi về chắc vừa đủ.

Bà Nghiêm âu yếm nhìn Ngân:

- Định hỏi lộ tội hai ngày nay chưa ghé thăm cô lần nào phải không?

Kiều Ngân cười giòn tan. Âm thanh tràn đầy hạnh phúc ấy như

xoáy vào hồn Quỳnh Hương nhức nhối.

Cô vụt đứng dậy:

- Xin phép bác, cháu về.

Bà Nghiêm đẩy đưa:

- Còn sớm mà! Ở lại chơi cho biết chị biết em.

Quỳnh Hương từ chối:

- Cháu còn phải học Anh văn bác ạ!

Kiều Ngân đơn đả:

- Để con tiễn khách giùm cô.

Quỳnh Hương im lặng đi như chạy. Cô nghe mùi nước hoa đất tiền của Ngân thoảng lên mũi, giọng cô ta hằn học:

- Đừng tưởng đã hợp được hồn Khôi, tôi không để mất anh ấy đâu, ranh con à!

Quỳnh Hương cầm đầu đạp xe. Cô không biết mình nên đi đâu.

Vào lớp chắc chẳng học nổi. Còn về nhà thì chịu không xiết cảnh đi vào đi ra, thở dài than vắn của mẹ, thôi thì cứ lòng vòng ngoài phố nhìn thiên hạ tay trong tay vậy!

Nhưng đường phố dù dài cách mấy cũng không làm vơi phiền muộn trong hồn Quỳnh Hương. Cô lang thang mang một tình yêu tức tưởi. Anh không còn bên em, những lời tình bỗng cháy anh đã cho người khác rồi. Tại sao vậy Khôi! Tình yêu không phải trò đùa, sao anh nỡ bắt em chơi cút bắt trong chính bóng tối của trái tim em.

Quỳnh Hương lúi thúi dắt xe vào sân. Thằng nhóc Phi chạy ra nói nhỏ:

- Thế chiến thứ ba đã bùng nổ, bà có tham dự không vậy?

Hương ngồi phịch xuống ghế, giọng vô hồn:

- Em nói cái gì hả?

Phi nhìn Hương:

- Chị Như và ông Chánh vừa tới đưa thiệp cưới.

Quỳnh Hương ngơ ngác:

- Của ai?

Phi giậm chân:

- Trời ơi! Chị mới từ sao hoá rớt xuống hả? Thì thiệp của ông bà chứ chả lẽ của em? Trong thiệp ghi: "Trân trọng báo tin lễ thành hôn của chúng tôi là..." bằng chữ nhũ vàng lấp lánh như một thách thức. Ba chửi quá trời, mẹ thì khóc trong phòng. Từ chiều đến giờ nhà này như bãi chiến trường.

Quỳnh Hương chép miệng:

- Chị Như làm gì gấp rút dữ vậy.

- Chính cái gấp rút này là cơ để ba chửi ông Chánh thậm tệ.

Hương nhíu mày:

- Mà có gì mới được?

Phi nhăn nhó:

- Bà này bữa nay mặt hớn hay sao ấy. Nói đến thế vẫn chưa hiểu ra.

Hương trố mắt:

- Chẳng lẽ ...

Phi la lên:

- Đúng phóc rồi! Cả nhà ai cũng được lên chức. Ba đột xuất được lên chức ông ngoại nên không ngăn được xúc động, quất mắng ầm ỹ.

- Ba đâu?

- Chắc qua bên chú Sáu nhậu lai rai cho đỡ buồn. Nói thật, em chán cảnh này lắm rồi. Chị đừng gây thêm chuyện nữa, quay lại với anh Cường đi cho yên nhà yên cửa.

Quỳnh Hương nhếch môi:

- Em đâu có ưa ảnh, sao lại xúi vào?

Phi nheo nheo mắt:

- Đúng ra anh Cường vẫn tốt hơn khối người. Tại ba ca tụng ảnh quá, nên em ghét. Suy đi nghĩ lại, em thấy ảnh từ trước đến giờ vẫn thế, chỉ chị mới thay đổi.

Nói dứt lời, Phi châm một điếu thuốc. Nhìn cách phà khói điệu nghệ của em mình, Quỳnh Hương nhận ra Phi đã là người lớn.

Cô đắn đo một chút rồi hỏi:

- Em nghĩ thế nào về anh Cường nói thật cho chị nghe xem?

Phi mơ màng sau làn khói:

- Cường có thể xem là một tiêu biểu của mẫu người đàn ông thời đại. Năng động, ham làm việc, ham kiếm nhiều tiền, rất thực tế.

Đó là những điểm em cần noi theo như ba thường nhắc nhở.

- Còn những điểm khác thì sao?

Phi nhún vai:

- Có lẽ giống chị nghĩ.

Quỳnh Hương nóng mặt:

- Vậy sao còn biểu chị trở lại với ảnh. Té ra em cũng ích kỷ, sợ mang tiếng, chỉ nghĩ tới bản thân.

Phi khô khan ngắt lời cô:

- Là con trai, em chả có gì phải mang tiếng. Tại em nghĩ tới mẹ thôi, chị đi làm suốt ngày, tối lại đi học, về đến nhà chui vào phòng, nên đâu biết mẹ khổ vì chị và bà Như ra sao. Khi làm việc gì đừng nên để ảnh hưởng tới người khác. Đó là bài học em rút ra từ hai bà chị của mình. Chẳng biết như vậy có ích kỷ không?

Quỳnh Hương nhột nhạt nhìn Phi bỏ ra sân. Ngày hôm nay sao nặng nề quá! Hương chán chường gục đầu lên bàn. Điểm tựa duy nhất của cô đã có chỗ rồi, cô biết dựa đâu để đứng vững đây chứ. Không có Khôi, liệu Hương sẽ ra sao khi Cường vẫn kiên trì bám

theo cô? Quỳnh Hương cố nén tiếng thở dài khi nghe tiếng dép lẹp xẹp của mẹ.

Giọng bà Vân hơi khàn:

- Sao con về sớm vậy?
- Dạ hôm nay không có học.

Bà Vân lại hỏi:

- Con nghe thằng Phi kể hết rồi hả?

Quỳnh Hương gật đầu dò dẫm:

- Chắc mẹ giận chị Như lắm.
- Giận nó cũng bằng không? Con đại cái mang. Ba con nói đúng. Tại mẹ tất cả.

- Mẹ đừng tự trách mình nữa.

Bà Vân cười buồn:

- Không trách mình chả lẽ trách con cái, dù rõ ràng nó rất đáng trách.

Quỳnh Hương lặng lẽ nhìn mẹ. Cô bàng hoàng nhận ra bà già đi nhiều quá so với cách đây một tháng. Tất cả cũng tại chị em cô mà ra. Quỳnh Hương bứt rứt bẻ những ngón tay. Cô do dự mãi mới nói:

- Ngày mai con sẽ xin thôi việc. Rồi sau đó chắc phải nhờ anh Cường tìm chỗ làm khác.

Hương nghe giọng mẹ gấp rút:

- Con đã nghĩ lại rồi à?

Cô im lặng, bà Vân nói như reo:

- Ba sẽ mừng lắm. Ít ra mẹ cũng được an ủi vì con còn biết thương mẹ.

Quỳnh Hương chột xấu hổ trước cách nghĩ đơn giản của mẹ. Suy cho cùng, cô vừa bất hiếu vừa tội tệ. Nếu Khôi không lừa dối cô, Quỳnh Hương có thay đổi dễ dàng thế không?

Cô đứng dậy vào phòng riêng. Phòng này chị Như sẽ không về nữa. Rồi sẽ tới cô, một ngày nào đó lại ra đi.

Hương nhìn chú gấu nhồi bông to tướng của Như nằm chỏng chơ ở góc giường mà muốn khóc.

Mai sau chị em cô có cùng nằm chung trò chuyện trên chiếc giường này, thì cũng chẳng khi nào tìm lại được những ngày vui đã qua. Lúc ấy biết chú gấu còn ở đây không, hay mẹ đã cho chú vào bao cát kỹ trên gác xép rồi.

Sao tưởng tượng chi những chuyện xa xôi dữ vậy. Hãy nghĩ tới ngày mai đi, dù bây giờ chỉ mình ta và nỗi buồn đen nặng trĩu.

Khôi nhìn Hồng Yến đầy trách móc:

- Sao mấy hôm anh điện thoại về, em không cho biết Quỳnh Hương đã nghỉ việc.

Hồng Yến vừa dũa móng tay, vừa trả lời:

- Mấy hôm đó Hương có tới công ty theo kiểu lặn hụp. Cô ta chưa gởi đơn, chưa nói gì hết. Ai biết Hương nghỉ mà báo cáo với anh. Khôi nuốt nước bọt:

- Vậy Hương xin nghỉ hồi nào?

Hồng Yến cao giọng:

- Sáng hôm qua, Hương vào đây với gã chồng sắp cưới. Anh chị trông vui vẻ hạnh phúc lắm! Em có hỏi lý do xin thôi việc, Hương trả lời rất ngắn gọn: Vì chồng.

Nhìn Khôi bằng đôi mắt tò mò, Yến hỏi nhỏ:

- Nè! Đạo ông và nhỏ Hương ở Đà Lạt về thấy thân lắm mà! Sao bữa nay kỳ vậy?

Khôi gượng cười. Anh không biết phải trả lời thế nào. Khi chuyện này quá bất ngờ.

Suốt thời gian ở Hà Nội, anh điện thoại về công ty được ba bốn lần, lần nào cũng không gặp Quỳnh Hương. Bây giờ nghe Hồng Yến nói thế, Khôi chẳng hiểu sao cả. Chuyện quái gì xảy ra mà Hương phải nghỉ việc, đã vậy lại nghỉ lúc anh vắng mặt. Cô đi chơi với Cường vào công ty chắc phải có mục đích. Quỳnh Hương rất nông nổi, chỉ cần một tác động nhỏ, cô sẽ chao đảo ngay.

Giọng Hồng Yến vang lên:

- Em không ưa nổi cái lão Cường ấy. Nếu anh để lão qua mặt, đúng là anh dở.

Nói dứt lời, cô ngoe nguẩy bước đi. Tiếng gót giày gỗ trên sàn nhà côm cốp không làm Khôi nhúc óc bằng câu nói vừa rồi của Yến.

Bằng một động tác mạnh mẽ, anh bật dậy đi như chạy xuống nhà xe. Anh muốn gặp Quỳnh Hương để hỏi cho ra lẽ.

Vừa dừng xe trước cổng rào, Khôi đã thấy một người đàn bà đứng tuổi bước ra. Khôi hỏi ngay:

- Thưa. Có Quỳnh Hương ở nhà không ạ?

Nhìn anh một lúc, bà ta lắc đầu:

- Không có!

- Bác biết Hương đi đâu không?

Bà Vân lạnh lùng:

- Hương ở bên nhà chồng. Chị sui của tôi bệnh. Nó phải sang đó chăm sóc.

Khôi đứng chết trân. Anh chưa biết sẽ nói gì nữa, thì bà Vân lại lên tiếng:

- Cậu là Khôi phải không?

- Dạ.

- Tiếc là tôi không thể mời cậu vào nhà. Cậu về đi và đừng tìm con bé Hương nữa. Trước đây có lúc nó với Cường giận nên mới thân với cậu. Bây giờ chúng hiểu nhau rồi. Cậu đừng đeo đuổi nó nữa. Tôi xin cậu mà!

Khôi khổ sở:

- Cháu muốn gặp Hương một lần.
- Không còn lần nào nữa hết. Cậu về đi, và để con Hương yên thân giùm tôi. Còn đúng một tháng là tới ngày cưới rồi.
- Gia đình bác ép Quỳnh Hương chớ gì? Cô ấy không yêu Cường, ép như thế chẳng khác nào giết dần giết mòn cô ấy.

Mặc Khôi gào lên bà Vân hấp tấp quay vào, Khôi thần thờ ròi rỏ ga phóng xe đi. Về tới nhà, anh vô phòng nằm phịch trên giường.

Tối qua, Kiều Ngân có ghé lại. Với thái độ tự nhiên, cô tưởng mình vẫn còn là người yêu của anh như ngày nào. Ngân ngả nghiêng ôm ấp anh và luôn mồm tính chuyện tương lai của hai người.

Nhằm lúc Khôi đang mệt sau chuyến đi xa và đang nhớ Quỳnh Hương khủng khiếp, nên anh đã thẳng thừng cho Ngân biết anh chẳng còn mấy may nào cảm xúc khi ngồi kế bên cô. Đừng tới làm phiền anh nữa.

Kiều Ngân đã khóc ròng. Cô van xin Khôi tha thứ vì sau nhiều đêm không ngủ, Ngân nhận ra cô chỉ duy nhất yêu anh. Dù thế nào cô cũng trở lại với mối tình đầu.

Tự dưng Khôi cười chua chát, Quỳnh Hương cũng giống Kiều Ngân sao? Trở lại với mối tình đầu? Có ngu ngốc không chứ?

Tối qua anh hơi nặng lời với Ngân, cô vừa khóc vừa bỏ về. Lòng Khôi có ân hận, nhưng vẫn không sao tin Ngân vì yêu anh mới quay lại. Cô đã qua thời bùng bột xa lắm rồi! Khi mua sắm gì Ngân lựa rất kỹ rất lâu. Anh không tin Ngân đột nhiên ưa thích vật cô từng chê bai.

Còn Quỳnh Hương thì sao? Khôi lăn lộn trên giường mong tìm ra câu giải đáp cho tình yêu của mình. Anh không thể mất cô được. Hương từng nói anh là điểm tựa của cô. Lẽ nào cô không cần anh để hát tung những muện phiền trong lòng?

Đang dần vật với bao điều trần trở. Anh nghe mẹ gọi:

- Khôi ơi! Có khách.

Khôi chạy nhanh như con sóc. Tim anh đập nhanh vì nghĩ đến Quỳnh Hương.

Nhưng tới phòng khách, Khôi khựng lại khi gặp bà Kiều Yến.

Thấy anh, bà bật dậy meo mào:

- Kiều Ngân tự tử hiện đang trong bệnh viện.

Khôi kêu lên:

- Sao lại tự tử?

Bà Yến hít mũi, quệt nước mắt:

- Vì cháu đã xua đuổi nó. Không còn yêu nó như trước đây. Nên tối hôm qua nó đã đâm đầu vào xe hơi. May mà không chết.

Lòng Khôi chán đến tận cùng. Anh không thấy xúc động trước những giọt nước mắt này.

Thay vì hỏi thăm Ngân, anh lại hậm hực nói:

- Chính bác đã yêu cầu như thế. Bác quên những lời bác đã nói trong tiệm của cậu Tư Văn rồi sao?

Bà Kiều Yến đáp ứng:

- Đó là lỗi của bác, Kiều Ngân có biết gì đâu. Nó bị bác ép.

Khôi lắc đầu:

- Cháu không tin điều đó. Ngân rất hạnh phúc bên Trí kia mà.

Bà Kiều Yến thần thờ:

- Tất cả không còn nữa. Tội nó đã chia tay. Con Ngân đặt hết hi vọng vào cháu. Hãy đến với nó, bác xin cháu.

Khôi hỏi:

- Ngân đã tỉnh chưa?

- Tỉnh rồi. Chỉ sợ chấn thương não, nên nó phải nằm viện để bác sĩ theo dõi.

Khôi mím môi:

- Cháu sẽ vào thăm Ngân với tư cách là bạn bè. Xin bác đừng bao giờ nhắc lại rằng vì cháu xua đuổi mà Ngân tự tử với bất cứ ai.

Bà Kiều Yến gượng gạo gật đầu:

- Thôi bác về đây. Cháu hãy vào thăm Ngân, nó nằm ở bệnh viện Nguyễn Trãi, phòng ba lầu một.

Khôi uể oải tiễn bà Yến về. Anh soát lại cách cư xử vừa rồi, và hốt hoảng nhận ra mình nhấn tâm quá trước tin mang tính chất sống còn của người anh từng yêu.

Lẽ ra Khôi phải xúc động, ngạc nhiên lo nhiều hơn nữa, nhưng anh không đóng kịch để anh không thể dối chính mình khi tình yêu dành cho Ngân đã chết rồi.

Bà Nghiêm chờ anh ở cửa:

- Con không đi thăm Ngân sao?

- Thật lòng con không muốn chút nào. Đâm vào xe cũng là một màn trình diễn của Ngân, con không quá lời đâu.

Nhìn vẻ mệt mỏi của Khôi, bà nói:

- Đừng nghĩ xấu cho người khác. Biết đâu Ngân thật tâm quay lại với con. Đàn bà thường nhẹ dạ mà.

Khôi khoanh tay trước ngực:

- Con không tin và không chấp nhận sự quay về này.

- Vậy con sẽ mất tình yêu, vì tính cố chấp của mình.

- Con chả cần tình yêu đó.

- Vì đã có Quỳnh Hương chờ gì?

Thấy Khôi im lặng, bà Nghiêm trầm giọng:

- Mẹ tin rằng con bé cũng trở lại với chồng sắp cưới của nó.

Mặt Khôi tái hắc đi, anh hỏi :

- Sao mẹ biết?

Không trả lời, bà hỏi lại:

- Sao con giấu mẹ chuyện Quỳnh Hương đã có chồng sắp cưới?
Khôi bối rối:

- Con thấy chuyện ấy không quan trọng và chưa thể cho mẹ biết lúc này.

- Nhưng rồi mẹ cũng biết Quỳnh Hương rồi đấy.

- Hương có ghé đây à?

Bà Nghiêm gật đầu, giọng hết sức chân thật:

- Nó tới buổi sáng trong giờ làm việc, cùng hôm đó, ông Đức và Cường cũng ghé.

Khôi ngắt lời mẹ:

- Sao hôm qua đến giờ mẹ giấu con. Mẹ biết không, Quỳnh Hương đã nghỉ việc rồi!

Gương mặt đăm chiêu của bà Nghiêm chợt giãn ra nhẹ nhõm, bà ngân nga như tính toán điều gì đó rồi trầm giọng:

- Quỳnh Hương nhờ mẹ nhắn với con đừng tìm gặp nó nữa. Nó sẽ lấy chồng như đã định trước đây. Con đừng giận nó.

Khôi ôm đầu rũ rượi, vậy là rõ rồi, cô muốn tránh mặt anh nên tới gặp mẹ. Anh tin mẹ mình tuyệt đối, bà không biết nói dối mà!

Nhìn mẹ bằng đôi mắt vô hồn, Khôi hỏi:

- Bác Đức và Cường đã nói gì với mẹ?

Trán bà Nghiêm nhíu lại khổ sở:

- Họ nhiều lời lắm! Mẹ không muốn nhắc lại vì nhục nhã và xấu hổ. Mẹ sợ miệng lưỡi thằng Cường, không hiểu sao nó biết mà đem chuyện đổ vỡ của ba mẹ ngày xưa để liên hệ tới việc nó gọi là "quyền rũ vợ người" của con.

Khôi nghiêng răng:

- Cường là con rắn độc.

Bà Nghiêm nhẹ giọng:

- Nhưng chính con tạo điều kiện cho nó cần.

- Tại sao nó biết chuyện gia đình mình chứ!

Bà Nghiêm rùng mình:

- Nó có nói rằng khi muốn đè bẹp ai, phải hiểu cặn kẽ đối thủ. Và nó đã làm mẹ chơi với vì đòn phủ đầu đó.

- Mẹ đâu có tội gì trong chuyện ngày xưa.

Bà Nghiêm thở dài:

- Hồi còn trẻ mẹ đã lấy nhầm ba con, lúc ông đã có vợ. Đúng là mẹ vô tội vì bị lừa nhưng xã hội đâu ai tin điều đó. Mãi đến bây giờ vẫn thế. Dù mẹ đã bỏ ông và ở vậy nuôi con khôn lớn.

- Mẹ không trách ba con sao?

- Không! Nhưng mẹ sẽ trách con, nếu con cố tình bám theo Quỳnh Hương, khi chỉ còn độ một tháng nữa là tới ngày cưới. Làm thế là có tội với chồng nó, là phá gia đình người ta.

Khôi la lên:

- Mẹ suy diễn gì lạ thế! Tụi con yêu nhau đâu bị trở ngại như ba với mẹ ngày xưa. Hương và Cường chưa là vợ chồng mà!

Bà Nghiêm hết sức mềm mỏng:

- Hương không còn yêu con nữa. Nó quay lại với Cường, giống Kiều Ngân trở lại tìm con.

Khôi khoát tay:

- Đâu thể so sánh như vậy được. Con nhất định sẽ gặp Hương.

- Mẹ nghĩ mọi cố gắng của con đều vô ích. Tốt nhất nên tới thăm Kiều Ngân. Nó mới là người đang cần con lúc này.

Khôi nhếch môi:

- Trước đây mẹ phản đối con yêu Ngân mà.

Bà Nghiêm bình thản:

- Bây giờ mẹ vẫn còn phản đối. Nhưng làm người phải có trước sau. Mẹ không ở với ba con nữa, nhưng ông vẫn tới đây thăm con, vợ ông còn nói gì được mẹ. Đừng bao giờ để Kiều Ngân trách mình tệ bạc.

Khôi nhún vai:

- Thôi được! Con định mai mới đi, mẹ đã nói thế thì phải đi ngay cho tâm được nhẹ.

Nhìn Khôi bước ra, bà Nghiêm bứt rứt với cảm giác phạm tội. Nói dối là điều bà ghét nhất. Thế mà bà đã nói dối và dối rất hay.

Quỳnh Hương tin bà cũng đành, ngay cả con ruột bà cũng khổ sở vì tin mẹ mình.

Nói dối trước sau cũng lòi chành. Bà biết thế nhưng khi đám cưới Quỳnh Hương xong, thì ổn rồi. Khôi lại sẽ quen những cô gái khác. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Nhất định phải là vậy.

Khôi chớp mắt khi thấy Kiều Ngân, anh ngồi xuống kế bên cô rồi khách sáo hỏi:

- Em khỏe chưa? Sao lại bắt cần dữ vậy?

Kiều Ngân không trả lời, cô quay mặt vào vách tấm tức khóc. Khôi thấy lòng trĩu nặng, những lời sắp xếp để nói với cô bay đâu mất, anh không nỡ làm Ngân buồn hơn vì mình.

Khôi vụng về vuốt tóc Ngân:

- Nín đi. Mọi chuyện đã qua rồi. Anh chịu không nổi nước mắt của em.

Nghe Khôi nói thế Kiều Ngân vùng dậy ôm chầm lấy anh, Khôi ngồi yên chịu trận.

Kiều Ngân không ngừng thì thầm:

- Đừng bỏ em, đừng bỏ em nghe anh.

Khôi lẩn tránh:

- Điều quan trọng lúc này là phải tịnh dưỡng cho mau lại sức.

- Em có đau ốm gì đâu! Chiều nay anh đưa em về được rồi, dù hồi khuya em bị choáng đến mức ói mửa tùm lum.

- Em đúng là đại dột.
Ngân gục đầu vào ngực anh.

- Cũng may họ thắng xe kịp, nếu không thì... Trời ơi! Nghĩ lại mà hãi hùng. Sao lúc ấy em liều mạng đến thế? Phải vì em quá tuyệt vọng không?

- Đừng nhắc lại chuyện này nữa. Em nên nghĩ tới tương lai thì hơn.

- Tương lai đó có anh, em mới chịu.
Khôi cười trừ, thân xác ở đây nhưng hồn phách đang phiêu lưu tận đâu đâu. Anh chịu không nổi cảm giác như pho tượng cho Ngân ôm ấp, nên nói:

- Anh đưa em ra hành lang cho thoáng, trong đây ngột quá!
Kiều Ngân nũng nịu:

- Phải dìu em à nhe.
Khôi miễn cưỡng để Ngân tựa hẳn vào người mình, anh dìu cô từng bước một tới tận ghế đá.

Kiều Ngân âu yếm:

- Nếu hôm qua anh không làm bộ làm tịch với em, thì hôm nay đâu có cục như vậy.
Khôi im lặng, mắt anh trợn tròn khi nhìn Quỳnh Hương. Đúng là Quỳnh Hương đang mở cửa phòng kế bên bước ra với Cường.

Hai người thăm ai vậy kia?

Anh bật dậy như máy và nhận ra nét mặt tái xanh trên mặt Quỳnh Hương. Vừa lúc đó Kiều Ngân bám lấy tay anh, giọng ngơ ngác:

- Chuyện gì vậy anh?

Khôi không dẫn được lòng, anh gọi to:

- Quỳnh Hương!

Cô gượng gạo nhìn anh, còn Cường thì cười ngạo nghễ:

- Anh cũng có hứng thú vào bệnh viện sao? Chắc là thăm nuôi người yêu?

Khôi gườm gườm Cường. Anh ước gì được đập vào bộ mặt đểu giả, thủ đoạn của hắn. Anh tin không đời nào tự nhiên Hương trở về bên hắn. Nhưng tại sao chứ!

Hất tay Kiều Ngân ra, Khôi quắc mắt nhìn Cường:

- Tôi muốn nói chuyện riêng với Hương một chút.

Vẫn thái độ kẻ cả dễ ghét, Cường gật gù:

- Tôi không cần, nhưng tin chắc anh hoài công vô ích.

Ôm nhẹ bờ vai Hương, Cường âu yếm.

- Anh đợi em ngoài cổng. Đừng bắt anh chờ lâu nghe không?

Quỳnh Hương lạnh lùng nhìn Kiều Ngân. Dù chẳng biết cô ta bệnh gì đến nỗi nằm viện, Hương vẫn thấy ghen đến ức nghẹn. Người giả dối đến thế là cùng. May mà cô đi với Cường nếu không chắc Hương đã vừa khóc vừa chạy khỏi đây rồi.

Hít một hơi dài để lấy bình tĩnh, Quỳnh Hương tới balcon nhìn xuống sân bệnh viện, nơi Cường đang ung dung tự tại bước đi. Anh có vẻ tự tin quá!

Không biết Khôi nói gì với người yêu mà Hương nghe Kiều Ngân rống lên:

- Em đang mệt thế này mà anh bỏ mặc em để theo con bé đó à!

Khôi kéo Ngân vào phòng, giọng khô khan:

- Vào nằm nghỉ đi. Anh cần gặp Quỳnh Hương. Kiều Ngân! Em phải hiểu và thông cảm cho anh.

Quỳnh Hương nhếch môi chua chat khi Khôi bước tới bên mình, anh đau đớn:

- Tại sao vậy? Anh muốn em giải thích.

Hương nhìn hai bàn tay đan vào nhau của mình. Cô đang muốn hét lên rằng: " Tại anh, đồ dối trá ! " nhưng tự ái không cho phép cô mở lời.

Mỉm cười chua ngoa, Quỳnh Hương hất mặt lên:

- Dùng anh làm thước đo tình yêu của Cường dành cho tôi, bao nhiêu đó là đủ rồi. Tôi phải trở về với người tôi đã chọn. Cũng như anh và Kiều Ngân thôi!

Bóp chặt vai Hương, Khôi quát nhỏ:

- Em nói bậy! Anh không hề thay đổi, từ khi anh yêu em . . .

Quỳnh Hương lắc đầu:

- Chính mẹ anh đã thức tỉnh tôi. Anh từng nói bác gái không biết gian dối nên tôi rất tin những lời của bác. Tất cả hết rồi, anh đừng níu kéo. Nên nhớ, Kiều Ngân đang nhìn anh, cũng như trong phòng kế bên, mẹ chồng tôi đang nhìn tôi.

Dứt lời Quỳnh Hương dẫn gót đi như chạy. Khôi đuổi theo, ngay lúc đó Kiều Ngân gọi thất thanh:

- Khôi ơi! Khôi . . .

Anh quay lại và thấy Kiều Ngân ngã sóng soài ra đất. Khôi khố sở chạy đến đỡ cô lên. Kiều Ngân bầu chặt lấy anh, giọng thều thào:

- Em không cho anh theo nó đâu.

Khôi nhìn sững theo dáng Quỳnh Hương và thăm với lòng mình:

- Anh không thể mất em Quỳnh Hương à.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 18

Vừa ngồi xuống salon, Cẩm đã um xùm, giọng cô ta lạnh lạnh làm Quỳnh Hương ớn ớn:

- Cái thằng trời đánh bảy búa, bà già còn mệt thế kia mà đã đem về nhà, mày có lương tâm không vậy?

Cường cay cú:

- Lương tâm thì tôi có thừa, nhưng tiền lại thiếu. Vội lại về nhà mẹ mới mau lại sức. Suy ra bà già có bệnh gì đâu, ngoài cái tội uống lộn thuốc? Chị đừng bày đặt lên giọng đạo đức. Nếu có hiếu rước mẹ về bên đi.

Cẩm sùng sộ:

- Cái gì? Lúc mẹ khỏe mày giành lấy để phục vụ mày, bây giờ bà già nằm một chỗ mày lại tổng qua chỗ tao. Nhà tao bằng nắm tay để mẹ nằm đâu chứ!

Nhìn quanh một vòng, Cẩm hất mặt trâng tráo:

- Tao sẽ dọn về đây ở để chăm sóc mẹ.

Cường cười khẩy:

- Đúng là bà có óc khôi hài. Đây có phải nhà bà nữa đâu mà bà dọn về.

Anh hạ thấp giọng:

- Này! Mẹ còn khỏe lắm, bà đừng tính cấm rế ở đây chờ ngày mẹ chết để cướp ngôi nhà này. Cho bà biết: " Nữ nhi ngoại tộc ", bà chẳng có gì đâu, dù chỉ là một cục đá lót nền.

Cẩm gật gù:

- Vậy sao? Tao ít học hơn mày nhưng đâu có nghĩa là dốt. Có điều hôm nay tao không bàn những vấn đề đó. Nhà cửa đâu có chân đi, mất làm sao được mà lo.

Cường lạnh lùng:

- Nếu tới thăm mẹ thì vào thăm đi. Hừ! Hôm rày trong bệnh viện, một tay Quỳnh Hương lo không đó!

- Mẹ có phước được dâu hiền. Tao là nữ nhi ngoại tộc kia mà.

Cường mím môi làm thinh, Cẩm đồng đánh bước đến vỗ vai Quỳnh Hương:

- Có dạo nghe đồn em bỏ thằng Cường, chị thấy mừng giùm. Ai ngờ đồng đôla màu xanh vẫn còn hấp dẫn nên bỏ không đành phải không?

Quỳnh Hương chẳng màng trả lời, cô đã ngáy tận cổ chị em

Cường. Hương thương bà Nguyệt nên mới thật lòng chăm sóc,

nhưng ai cũng nghĩ cô vì Cường. Hương biết bà cố ý tự tử chứ không hề uống lộn thuốc như Cường đã nói. Chắc chắn anh phải làm chuyện gì ức lòng lắm nên bà mới muốn chết. Bây giờ đã qua nguy hiểm rồi, nhưng bà như người mắc chứng trầm uất, suốt ngày nằm mắt mở trừng trừng nhìn lên trần, không nói một câu. Thái độ này khiến Hương lo sợ, cô có cảm giác bà hết muốn sống. Khi nói với Cường điều mình nghĩ, Quỳnh Hương chỉ nhận được ở anh nụ cười khó hiểu.

Cầm nhún vai đi vào phòng bà Nguyệt. Giọng cô ta oang oang:

- Con sẽ dọn qua ở đây để chăm sóc mẹ.

Bà Nguyệt không trả lời, Quỳnh Hương ngao ngán nói với Cường:

- Em về đây!

Anh nhăn nhó:

- Anh phải đi làm. Em ở lại lo trong ngoài cơm nước giùm, rồi vài hôm anh sẽ tìm người giúp việc. Bỏ mẹ một mình, đâu có được.

Quỳnh Hương chớp mắt:

- Bữa nay em đỡ quá. Anh nhờ chị Cầm, chị sẵn lòng lắm đó!

Cường xụ mặt:

- Giao nhà cho bà, như giao trứng cho ác. Hồng dám đâu.

Hương cười nhẹ:

- Chẳng lẽ anh tin em hơn chị Cầm?

Cường vội vàng đáp:

- Đương nhiên rồi! Vì em là vợ anh mà!

Quỳnh Hương lắc đầu:

- Anh nói câu này hơi sớm đấy!

Cường kiêu căng:

- Có gì đâu mà sớm! Cái gì của César, trước sau cũng trả về César.

Quỳnh Hương với tay lấy chiếc nón trên bàn, giọng trầm trầm:

- Câu nói mấy ngàn năm rồi vẫn đúng, chỉ tiếc rằng anh không phải là César của em.

Cường tỉnh bơ trước câu mỉa mai của cô, anh ta nhấn mạnh:

- Nhưng thằng Khôi đã là César của kẻ khác rồi. Em còn chờ gì ở nó nữa? Ba mẹ em sẽ vỡ tim mà chết nếu bây giờ anh tuyên bố xù vì không chấp nhận có một cô vợ trác nết.

Hiu hiu tự đắc, Cường nói tiếp:

- Chắc ông bà già chịu không nổi cú sốc này đâu. Em về và nhớ suy nghĩ cho kỹ.

Quỳnh Hương lăm li dắt xe ra, vừa đạp tới đầu ngõ, cô gặp

Thông. Anh ta kéo tay cầm xe cô lại:

- Hầm rày Hương nuôi bệnh bác Nguyệt à!

Cô gật đầu. Thông lại nói tiếp bằng giọng đang ầm ứ:

- Hương định lấy thằng Cường, bỏ rơi thằng Khôi thật sao?

Quỳnh Hương áp ứng:

- Xin lỗi! Tôi không tiện trả lời anh giữa đường sá như vậy. Tôi bận lắm!

Thông ép xe Hương vào lề:

- Bạn gì cũng phải trả lời. Tôi muốn nói với Hương nhiều chuyện quan trọng. Chúng ta vào quán cà phê kia nhé!

Thấu Hương ngần ngừ, anh thuyết phục:

- Hạnh phúc của Hương do Hương định đoạt nhưng nếu không nói những gì đã biết về Cường tôi e mình phải ân hận cả đời.

Quỳnh Hương đắn đo vài giây rồi gật đầu. Hai người vào một quán cà phê nhỏ gần đó, Thông chủ động gọi nước uống và vào đề:

- Tôi mới gặp Khôi hồi sáng. Nó buồn hui thấy mà tội.

Quỳnh Hương thần nhiên:

- Người ta có nhiều cách buồn lắm. Tôi không thể hình dung ra cách buồn của Khôi lúc kể bên ảnh là Kiều Ngân. Đó là nỗi buồn chỉ có trên sân khấu, sau khi đã hoá trang gương mặt thật kỹ.

- Cô cho rằng Khôi đóng kịch à!

Quỳnh Hương im lặng nhìn những viên đá có bọt tan dần trong ly.

Thông bảo:

- Khôi rất thật lòng với Quỳnh Hương. Tôi dám bảo đảm như vậy.

Chính vì thế Kiều Ngân mới thất vọng khi Khôi không còn chút tình cảm nào cho cô ấy. Cách đây mấy hôm cô ta đã nhảy vào xe hơi.

Quỳnh Hương chớp mắt:

- Vì anh Khôi sao?

Thông nhún vai:

- Cô ta không biết vì ai đâu. Trước đây gia đình Kiều Ngân đâu thích cô ta quen với Khôi, họ chê cậu ấy nghèo, không cha, nên lúc Khôi thất nghiệp đã khuyến khích, tạo cơ hội cho Ngân đến với người khác. Tính Khôi và Ngân khác xa nhau lắm. Suốt thời gian quen nhau, họ luôn có nhiều mâu thuẫn, sự chua cay, nhiều đau khổ. Đến khi gặp Hương, Khôi đã yêu thầm, không dám tỏ tường nhưng khi được cô đáp lại Khôi hạnh phúc như đang sống trên mây. Hắn ta làm sao chịu nổi sự thật này, nếu đúng là Hương sẽ lấy Cường.

Quỳnh Hương từ tốn nói:

- Khôi vẫn có Kiều Ngân kia mà. Chị ấy dám chết vì anh, còn tôi thì không. Suy ra tôi đâu có yêu Khôi.

Thông lắc đầu:

- Nếu Hương nghĩ Ngân tự tử vì Khôi là làm rồi. Gia đình cô ấy sắp tuyên bố phá sản, Ngân thấy cần phải bám vào Khôi với hi vọng vớt vát chút đỉnh sĩ diện, nào ngờ cậu ta lại không chấp nhận. Trong thời gian Khôi đi Hà Nội, Ngân đã hết lời van vỉ cầu

xin Trí đừng bỏ mình, nhưng anh chồng sắp cưới này đã phủ phàng ngoảnh mặt đi cùng gia đình sang làm việc ở Ý.

Thấy Quỳnh Hương tròn mắt nhìn mình Thông nói tiếp:

- Mẹ của Ngân đang rối rắm vì chuyện tình duyên của con gái mình, thì lại xảy ra chuyện cô ta bị xe đụng, thế là bà ta quay sang đổ tội cho Khôi để năn nỉ cầu may lần chót. Mà mẹ của Ngân chẳng hiểu từ gì, bà ta rất thủ đoạn nên cứ bày cho con gái mình bám riết Khôi. Bây giờ nhà ba ta xuống dốc rồi, môn đăng hộ đối đâu còn là rào chắn nữa.

Quỳnh Hương ngắt lời Thông:

- Tự anh suy ra những điều này đấy hả?
- Hoàn toàn không. Đó là thật mà! Chính Trí nói ra trước khi anh ta đi Ý, Trí là phường xỏ lá hèn hạ chứ không như Khôi.
- Thôi đừng khen anh ấy nữa. Tôi không nghe đâu. Ngân tự tử hay bị xe tông với tôi đều vô nghĩa. Tôi chỉ biết rằng bác Nghiêm đã nói với tôi sẽ đi cưới Ngân cho Khôi.

Thông tròn mắt nhìn cô, anh buột miệng:

- Và Hương đã tin thế?

Quỳnh Hương chống tay dưới cằm, giọng khô khan:

- Biết sao hơn vì bác ấy không biết nói dối mà!

Thông làm thinh. Điều Hương vừa nói thật bất ngờ. Mẹ Khôi đâu ưa gì Kiều Ngân, bà từng phàn nàn với Thông chuyện này mà.

Chả lẽ bà buộc lòng nói dối vì cũng không thích Quỳnh Hương?

Thông chép miệng:

- Đó là ý của bác ấy chứ nào phải của Khôi. Sao Hương dễ tin thế!

Quỳnh Hương đáp khẽ:

- Tin để thấy nhẹ lòng khi đi lấy chồng.

Thông cười khan:

- Đơn giản quá nhỉ! Sau này chắc gì còn dịp được cô mời uống nước, nên hôm nay tôi sẽ nói thật nhiều. Hương không thích tôi khen Khôi thì thôi, tôi sẽ nói về người khác vậy. Tiếc rằng người này lại chẳng có điểm tốt để khen.

- Anh muốn nói tới Cường phải không?

Thông gật gù:

- Khôi bảo cô rất nhạy bén, quả là không sai. Nhưng sao Hương lại yêu được Cường nhỉ?

Quỳnh Hương ngang ngang:

- Biết nói thế nào cho anh hiểu. Người xưa có câu: " Khi yêu trái ấu cũng tròn ." nên với tôi, anh Cường vẫn là người tốt. Luật pháp đâu có cấm yêu người xấu tính xấu nét.

Thông nghiêm nghị:

- Nhưng lương tâm mình thì có. Chả lẽ cô tán đồng việc anh ta đem cha ruột mình vào Viện dưỡng lão với lý do ông quá già yếu

không còn ích lợi cho anh ta nữa? Cường đối xử với bác Nguyệt không ra gì. Ở khu phố này, mọi người đã phê bình anh ta trước tổ mấy lần. Anh ta sợ tiếng xấu đồn xa tận nơi làm việc, nên dạo này có đỡ hơn trước. Hương sẽ là vợ Cường, rồi cô sẽ đối xử với hắn ra sao khi miệng đời vẫn nói: " Nồi nào úp vung nấy ".

Ngần ngừ một chút, Thông nói tiếp:

- Tôi nghĩ Hương đã biết lý do bác Nguyệt nằm nhà thương. Vậy mà cô vẫn bám theo Cường.

Quỳnh Hương nhỏ nhẹ:

- Anh đã nói hết chưa? Nếu hết rồi tôi xin phép. Rất cảm ơn những lời chân thành của anh. Hãy nói với Khôi quên hết đi! Xá gì một con bé như tôi chứ!

Thông lắc đầu:

- Tôi không nhắc đâu vì tôi tin Quỳnh Hương sẽ nghĩ lại. Trước đám cưới một giờ, người ta vẫn thay đổi quyết định được mà, huống chi Hương còn cả tháng.

Quỳnh Hương gượng cười rồi vội vã đứng lên, cô biết nếu có ngồi lại đây, cô sẽ khóc mất.

Đạp xe một mình trên phố nắng gắt. Hương nghĩ mãi những lời Thông nói. Cô phải tin ai đây? Tại sao cô không can đảm định đoạt cuộc đời mình như chị Như, cô đã hết yêu Cường rồi, hết thật rồi kia mà! Khôi cũng vậy, anh đâu còn yêu Kiều Ngân nữa. Tại sao hai người phải chịu xa nhau vô lý thế này?

Hôm gặp Khôi trong bệnh viện, cô đã gạt ngang không nghe anh giải thích vì ghen, vì tin những lời bác Nghiêm nói. Bây giờ thì sao? Có nên tin lời Thông nói không? Dầu tin hay không cô cũng phải gặp Khôi rồi bình tĩnh nghe anh bày tỏ tất cả mới được. Cầm đầu đạp xe đến nhà Khôi, cô nôn nóng chờ anh ra mở cửa nhưng căn nhà lặng thinh như không có người ở.

Hương hỏi thăm và biết bà Nghiêm về quê đến mấy ngày. Khôi đi làm tận tối mịt mới về.

Công ty anh làm có lạ gì với Quỳnh Hương nhưng cô không can đảm vào tìm Khôi. Cô ngại gặp Giám đốc, ngại gặp Hồng Yến và có lẽ ngại gặp cả anh trong khung cảnh đó.

Quỳnh Hương thấy rã rời nhưng không phải mệt mà vì chán nản, lạc lõng. Đến bao giờ cô mới chứng chạc như một người lớn thật sự đây? Cô chẳng hiểu nữa.

Chiều mưa ngày ấy

Chương 19

Rồi trung tâm thương mại với tâm trạng phấn chấn Quỳnh Hương hết sức vui mừng khi bà Thùy Nhiên đồng ý cho cô trở lại làm việc kèm theo lời hứa " sẽ tăng lương ". Dù công việc này chẳng thú vị gì, nhưng vào lúc này nó vẫn làm cô nhẹ nhõm khi nghĩ mình không thất nghiệp, không ăn bám cha mẹ.

Vào tới sân, cô đã thấy Phi ngồi dưới gốc mận. Thằng nhóc ra vẻ quan trọng:

- Bác Nguyệt ở trong ấy.

Ngạc nhiên đến mức hoảng hốt, Quỳnh Hương hỏi ngay:

- Bác chưa khoẻ, sao lại đến đây giữa trưa nắng thế này? Mà biết chuyện gì không?

Phi bắt bẻ:

- Hỏi thật tức cười! Chẳng lẽ bác Nguyệt tới vì quan tâm đến em?

Nhìn vẻ đăm chiêu của Hương, Phi nói thêm một câu làm cô giật mình:

- Chắc bác ấy muốn cưới dâu sớm hơn nữa.

Quỳnh Hương nạt đùa:

- Mà giỏi đoán bậy.

- Ai biểu bà hỏi.

Liếc thằng nhóc một cái, Hương bước vội vào nhà.

Ông Đức gất gỏng:

- Đi đâu dữ vậy? Mọi người chờ con cả tiếng đồng hồ rồi.

Quỳnh Hương hỏi hộp:

- Có chuyện gì ạ? Sao lại chờ con?

Bà Nguyệt vội bênh vực:

- Xin anh đừng nóng, Quỳnh Hương làm sao biết chúng ta chờ nó.

Bây giờ cháu về rồi, tôi xin vào vấn đề.

Mấy ngày liền bán đi xin việc làm, Hương không đến thăm. Hôm nay cô chẳng đoán nổi bà Nguyệt cần gặp cô để đề cập tới vấn đề gì.

Giọng bà Nguyệt vang lên, nhỏ nhưng rất rõ ràng:

- Tôi vừa thoát chết. Hơn ai hết tôi biết cuộc sống quý đến ngàn nào. Tôi nằm một mình trên giường và nhớ lại hết quãng đời đã qua, rồi tự hỏi: tôi có được tự do, có được hạnh phúc bao giờ chưa?

Nhếch môi đầy cay đắng, bà Nguyệt nói:

- Nhiều người nhìn vào ngôi nhà đó, nhưng đưa con xềnh xang

quần áo, tiền bạc rủng rinh đó mà ganh tị với những gì tôi có được.

Ông Đức tỏ vẻ bất bình:

- Mỗi người có một số phận. Ai lại ganh tị kì vậy! Khách quan mà nói chị là người hạnh phúc đó chứ!
- Đúng vậy! Nếu đứng trên quan niệm hẹp hòi của các ông chồng luôn coi vợ như là nô lệ được như tôi là hạnh phúc lắm rồi.

Ông Đức khó chịu:

- Chị nói quá lời không đấy!

Bà Nguyệt điềm đạm lắc đầu:

- Tôi chỉ nói về mình thôi, và tôi nói rất thật. Tôi lấy chồng lúc hai mươi tuổi, thuở ấy con gái khờ dại hơn bọn trẻ bây giờ nhiều, cha mẹ gả đâu thì ưng đó. Lúc đấy ba thằng Cường đã là một ông chủ bốn mươi tuổi với nhiều quyền hạn trong tay. Suốt ba mươi mấy năm, tôi đã là đầy tớ cho chồng cho con, và lấy đó làm hạnh phúc duy nhất của đời mình. Nhưng càng về già chồng tôi càng khó tính, khoảng cách tuổi tác giữa ông và các con là hố sâu khiến gia đình tôi luôn bất hoà.

Im lặng một chút, bà Nguyệt nói tiếp:

- Trong ba đứa con, ông ấy cưng chiều thằng Cường nhất.

Ông Đức khen ngay:

- Nó tốt ấy chứ! Ăn nói đâu ra đó, ham làm việc và luôn luôn cầu toàn, cầu tiến.
- Vâng! Những người không biết nhiều về Cường đều khen nó như thế! Nhưng thực chất Cường là một đứa con hư đốn, một người không ra gì. Nó lớn lên nhằm lúc gia đình tôi suy sụp, ba nó già yếu không làm ra nhiều tiền, vì vậy thay vì đáp lại lòng thương yêu của ông, nó lại oán trách. Trong nhà nó chỉ sợ anh Hai nó, nhưng khi đứa con lớn của tôi sang Mỹ, Cường không còn xem ai trong nhà ra gì.

Quỳnh Hương bưng ly nước đưa tận tay bà Nguyệt, cô ngập ngừng:

- Bác mệt lắm rồi! Đừng nói nhiều nữa.

Khẽ lắc đầu, bà cương quyết:

- Đừng cản, bác muốn nói những điều có lợi cho cháu, bác muốn nói hết những gì lâu nay bác giấu kín.

Quay sang phía ông Đức, bà khỏ sở:

- Không bà mẹ nào đi khai xấu con mình, tôi cũng vậy, xin anh hiểu cho những lời của tôi hoàn toàn là thật. Cường rất bất hiếu và hỗn láo. Khi ông nhà tôi bắt đầu lẩn thẩn, nó đã cương quyết đưa ông vào trại nuôi dưỡng người già.

Ngừng lại để thở vì xúc động, bà Nguyệt nghẹn ngào:

- Lẽ ra lúc đó phải cản nó, nhưng tôi quá ích kỷ khi nhớ đến mấy

chục năm làm vợ của mình. Ông ấy đối xử với tôi theo kiểu chồng chúa vợ tôi. Ông là vua còn tôi chỉ là một nô tì, tôi không được là một thứ phi, đừng nói chi làm hoàng hậu. Tôi tưởng tượng rằng khi ông ấy đã đi rồi tôi sẽ được tự do, thơ thới. Tháng ngày còn lại tôi sẽ nhàn hạ bên con cháu, tôi không phải vâng dạ, hầu hạ từng chút người chồng vô tâm luôn xem vợ như một công cụ phục vụ đó nên thay vì ngăn quyết định bất hiếu của con trai, tôi đã im lìm mặc nó hành động.

Ông Đức kêu lên:

- Té ra Cường bắt anh ấy vào viện dưỡng lão, chứ không phải tại giân Cẩm mà anh bỏ vào trông ở.

Bà Nguyệt gật đầu :

- Đúng vậy. Lúc đó Cường bảo nó làm vậy chẳng qua không nỡ thấy tôi cực nhọc nữa. Đưa ông ấy vào viện dưỡng lão nó bồi dưỡng riêng những người phục vụ trong đó, sẽ được họ chăm sóc đặc biệt. Tôi đã ngây thơ tin như vậy để lương tâm không cắn rứt.

Mặt nhú lại phần nộ, ông Đức nói:

- Xin lỗi! Tôi không sao chấp nhận được cách nghĩ, cách sống không tình nghĩa vợ chồng như chị.

Bà Nguyệt trầm ngâm:

- Tôi không bào chữa cho mình, nhưng đã khi nào anh thắc mắc: Tại sao có những người đàn bà yếu đuối, hàng ngày luôn bị đối xử tệ bạc, sợ chồng như sợ cọp, một hôm lại giết chồng vì một lý do thật tầm thường không?

- Tôi không để ý tới những hạng ác phụ đó.

Bà Nguyệt thản nhiên:

- Tôi lại hay nghĩ về họ, và tôi hiểu tại sao. Người ta bảo: " Đánh chó cũng phải chừa đường cho nó chạy ". Nhưng những người đàn bà như tôi còn tệ hơn chó, chúng tôi bị dồn vào trong đường cùng nên phải phản kháng. Sau cùng tôi đã thắng khi thằng Cường tống ba nó vào viện dưỡng lão. Cách phản kháng của tôi êm dịu thật phải không?

Quỳnh Hương rùng mình vì đôi mắt của bà Nguyệt, cô lo lắng:

- Cháu đưa bác về nhé. Bác mệt rồi!

- Bác nói xong chuyện cái đã. À! Lúc nãy anh gọi đàn bà giết chồng là ác phụ hả? Ác phụ luôn luôn phải bị trừng phạt. Tôi đã bị trừng phạt rồi đó. Thằng Cường còn đày đoạ tôi hơn ba nó nhiều. Thương con tôi chịu đựng tất cả, kể cả chuyện nói dối anh Hai nó rằng: " Ba ốm nằm một chỗ cần rất nhiều tiền để chạy chữa, chăm sóc ". Thằng Hào gọi tiền về, nó giữ hết không đem vào viện dưỡng lão một đồng, đôi khi lại ăn chặn bớt phần của con Cẩm, đã vậy địa chỉ bên Mỹ nó cất kỹ, chả ai liên hệ qua bên được, trừ nó.

Ông Đức bứt rứt:

- Chị kể những chuyện này với tôi làm gì?
- Để cho anh biết Cường là thế! Nó vừa nói xa nói gần với tôi rằng: Khi cưới vợ, hai vợ chồng nó sẽ ở một mình, nó không muốn vợ phải làm dâu phục dịch mẹ chồng.

Quỳnh Hương kêu lên:

- Cháu không có ý đó.
- Bác biết! Nó nói thế để bác tự lo liệu cho mình, nếu không muốn tự tay nó dặt vào viện dưỡng lão.

Ông Đức đập tay vào ghế:

- Thằng trời đánh.

Nước mắt bà Nguyệt ứa ra:

- Đáng lẽ tôi đã có nơi để đi rồi, chả biết người ta cứu tôi sống làm gì, trên đời này đâu còn chỗ của tôi.

Quỳnh Hương sững sờ:

- Thì ra bác tự tử, chứ không phải uống lộn thuốc.

Chụp lấy hai tay bà, cô ghen lời:

- Bác ơi sao bác lại làm thế, ngoài Cường ra bác vẫn còn anh Hào, chị Cẩm mà!

- Còn chúng nó thì sao? Thằng Hào hiếu thảo nhất lại ở tận chân trời. Phần con Cẩm là gái đang ở bên chồng, bác chưa khi nào lo lắng chăm sóc cho mẹ con nó, làm sao nó có thể ở chung được.

Ông Đức tức tối:

- Tại sao chị phải nghĩ tới chuyện đi khỏi ngôi nhà của mình. Đó là tài sản của vợ chồng chị, thằng Cường không có quyền chiếm đoạt. Rồi tôi phải nói cho nó hiểu, làm thế còn ra thể thống gì nữa!

Quỳnh Hương im lặng nhìn cha, ba cô chủ quan quá khi nói thế.

Ông nghĩ rằng Cường thật sự tôn trọng, kính nể ông như những lời đầu môi chót lưỡi anh thường tặng bố! Ba cô quên rằng với cha mẹ ruột Cường còn đối xử không ra gì, hướng hồ chi ông, một ông bố vợ tương lai.

Bà Nguyệt thần thờ:

- Ngôi nhà ấy đã sang tên cho nó rồi. Tôi đâu còn là chủ nữa.

Ông Đức kinh ngạc:

- Tại sao phải sang tên cho nó? Phải thằng Cường ép chị phải không?

Bà Nguyệt nuốt lệ:

- Trước đây nhà của vợ chồng tôi không có chủ quyền. Sau này chính Cường bảo ba nó nên làm cho hợp lệ. Là một đứa con thủ đoạn, nó toan tính trong đầu những gì vợ chồng tôi chẳng hề biết được. Khi làm giấy tờ nó gợi ý với ông ấy nên để tên nó cho tiện vì ông đã già rồi. Tin con, thương con, chồng tôi đã chịu theo ý nó. Khi giấy tờ xong xuôi, Cường tìm đủ chuyện đay nghiến ba mình,

nó rêu rao với hàng xóm là ông trái tính trái nết không muốn ở chung với nó, nên Cường phải mua một căn nhà khác cho ông ở một mình. Ít lâu sau nó đưa ông đi. Dù chẳng ai nói ra nhưng lối xóm thừa biết nó mang ông ấy đi đâu.

Ông Đức thờ dài ngao ngán, khẽ liếc Quỳnh Hương, ông thấy cô lơ đãng nhìn tấm màn cửa sổ lay động theo gió. Với Hương, hình như chuyện này không có gì mới. Trước đây cô từng kể vài điều về Cường nhưng ông không hề tin và cho rằng Hương đặt điều.

Giọng bà Nguyệt vẫn đều đều vô cảm:

- Khi ông ấy đi rồi, nó bắt đầu sống theo nó. Bao nhiêu vàng còn để dưỡng già tôi cả tin đưa nó giữ, nó đem sắm sửa, trang trí lại toàn bộ nhà cửa cho hợp với người giữ chức vụ quan trọng trong công ty. Tôi lại là đầy tớ. Thằng Cường khe khát hơn ba nó nhiều.

Ông Đức sốt ruột cắt ngang:

- Nó đã làm gì để chị đến nỗi này?

Bà Nguyệt liếm môi:

- Cách đây mấy hôm, tôi sơ ý làm gãy một nhánh lan quý mà nó định đem biếu ông cấp trên nào đó. Thế là nó nổi khùng lên mắng tôi là: "Mụ già vô tích sự. Chỉ biết ăn bám chứ không lợi ích gì nó còn vãi sẽ cúng heo quay, nếu tôi đi khỏi nhà nó."

Mặt ông Đức hết đỏ rồi lại tái xanh:

- Khốn nạn đến thế là cùng.

Run rẩy uống một hớp nước, bà Nguyệt nói như than:

- Trước đây khi nghe nó nói xa gần tôi đã định bụng đứng ra cưới vợ cho nó xong rồi thì vào trại dưỡng lão ở với ông ấy cũng được. Nhưng khi nghe xong những lời mắng nhiếc của nó, tôi chịu hết nổi. Thôi thì chết phắt cho rồi. Chết còn nhẹ nhàng lắm thân hơn sống thế này. Rốt cuộc chết không phải dễ. Nhưng nếu tiếp tục sống, tôi phải là một người khác. Hôm nay tôi tới đây với suy nghĩ của người khác. Tôi biết Quỳnh Hương đã nhìn rõ chân tướng của Cường, con bé đã hết yêu nó rồi, nhưng anh chị bị sự hào nhoáng của thằng Cường làm chói mắt nên cứ nghĩ con gái mình có lỗi khi đáp lại tình yêu của người khác mà bỏ rơi anh chồng sắp cưới.

Quỳnh Hương sững sờ nhìn bà Nguyệt. Cô không ngờ bà tính ý đến thế, bà biết nhiều thứ dù chưa hề hỏi cô những điều đó. Còn đang hoang mang chẳng biết bà Nguyệt sẽ dẫn dắt câu chuyện tới đâu, Quỳnh Hương lại hoảng hồn khi nghe bà nói:

- Hôm ở bệnh viện, bác có gặp Khôi. Cậu ấy vào tìm cháu. Nói chuyện với Khôi không nhiều, nhưng bác tin chắc cậu ra là người tốt, trung hậu hợp với cháu hơn Cường. Nếu được làm vợ Khôi cháu sẽ thật sự hạnh phúc.

Ông Đức nhú mày:

- Chị xúi con tôi bỏ thằng Cường sao?

Bà Nguyệt chớp mắt:

- Tôi chỉ xúi nó nên tìm và giữ lấy thứ hạnh phúc thật dù chuyện đó sẽ khó khăn. Chẳng lẽ vì uy tín, danh dự của mình, anh bắt con bé lấy một đứa không ra gì?

- Nhưng nó là con trai chị mà?

Bà Nguyệt cười nhạt:

- Nó có xem tôi là mẹ đâu. Và nó chưa bao giờ yêu thương ai ngoài bản thân. Tôi đã nói hết những gì muốn nói. Anh nên để Quỳnh Hương tự định đoạt cuộc đời mình. Tôi vẫn thầm khen Quỳnh Hương can đảm, nhưng lâu nay không dám nói ra vì xã hội vẫn cho rằng tự ý đám cưới với người mình yêu, bất chấp cha mẹ phản đối là hư hỏng. Thật ra con bé đã làm đúng, chỉ hạng người như thằng Cường mới là hư hỏng, mới đáng vứt đi nhưng nó khéo ẩn mình trong lớp vỏ bọc nên thiên hạ lầm.

Nhìn Quỳnh Hương bằng đôi mắt triu mến, bà nói tiếp:

- Vợ chồng tôi đã dung túng nó để bây giờ trở thành nạn nhân của chính con trai mình. Tôi rất thương Quỳnh Hương, tôi không muốn cuộc đời nó sẽ khổ như tôi.

Ông Đức ngồi lặng thinh, Quỳnh Hương không đoán nổi ba đang nghĩ gì. Thời gian như ngưng lại, bà Nguyệt đứng dậy:

- Chưa bao giờ lòng tôi thanh thản thế này. Tôi đi đây. Cám ơn anh đã ngồi nghe tôi nói.

Quỳnh Hương lật đặt đứng theo:

- Bác để cháu đưa bác về.

Bà Nguyệt lắc đầu:

- Bác còn đi nhiều chỗ. Cháu khỏi đưa.

Ông Đức hoang mang:

- Những lời của chị làm tôi đau lòng và thất vọng quá. Rồi tôi sẽ giải quyết chuyện này ra sao đây?

Bà Nguyệt nhẹ nhàng:

- Trách nhiệm của người cha sẽ khiến anh sáng suốt khi nghĩ tới con mình. Thà sau này, Cường cưới một người tôi không biết, cô ta sướng vui buồn khổ tôi không ray rứt, nhưng với Quỳnh Hương thì khác. Tôi ân hận đã không dạy được con mình thành người tốt. Mặc cho ông Đức đắm chiêu ngồi lại trên ghế, bà Nguyệt bước ra sân, Quỳnh Hương đi theo và nắm tay bà thật chặt:

- Cháu cám ơn bác đã nói với ba cháu như thế.

Bà Nguyệt vuốt nhẹ má Hương:

- Vào nhà đi, trời nắng lắm!

Quỳnh Hương cảm động ôm vai bà:

- Không sao. Để cháu gọi xích lô cho bác.

Nhìn chiếc xe lắc lư theo triền nắng đỏ, Hương muốn khóc khi nghĩ đến người đang ngồi bên trong. Chắc hẳn suốt mấy ngày

nằm nhìn trừng trừng lên trần nhà, nội tâm bà đã xung đột dữ dội. Bà rất thương Cường trong khi anh chỉ lợi dụng tình thương đó chứ không cần nó như tất cả những đứa con cần sự yêu thương của mẹ. Chính Cường đã đẩy mẹ anh thành người chống lại anh. Bà đã dứt khoát với bản thân rồi chắc chắn sẽ khó sống chung với Cường được nữa.

Rồi bác Nguyệt sẽ ra sao? Ở với ai? Lòng Quỳnh Hương trĩu xuống một nỗi lo lắng mà cô biết mình không giải quyết được gì cả.

Trở vào nhà, cô thấy ông Đức vẫn còn ngồi thờ trên ghế.

Thằng nhóc Phi lóc chốc ngồi nhíp chân kể bên. Nháy mắt với Hương một cái, Phi đại đột buông một câu:

- Thì ra cha Cường tệ đến thế! Uống công ba lâu nay lau tới lau lui chiếc gương ố để bắt em noi theo.

Câu nói của Phi làm ông Đức tự ái, vỗ bàn đánh bốp, ông quát lên:

- Câm ngay! Con nít giỏi nói leo. Mẹ mày cứ nuông chiều cho cổ vào thì cũng hư như nó bây giờ. Hừm! Nhưng tao không phải như ba thằng Cường đâu.

Bóp bóp trán, ông lầm bầm:

- Tại sao lại xảy ra đủ chuyện thế này. Lẽ ra bà Nguyệt không nên lại đây tố khổ con trai mình khi đâu đã vào đó rồi.

Từ nhà bếp đi lên, bà Vân mĩa mai:

- Bây giờ rõ con người nó rồi, nhưng ông vẫn có thể vì thể diện, danh dự, uy tín gì đó, ép gả con Hương cho nó, y như lúc ông chưa biết gì mà! Chắc hẳn thằng Cường là rể quý của ông.

Ông Đức cau có:

- Bà đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa. Tôi đang rối trí đây. Con với cái! Chả đứa nào ra hồn hết!

Quỳnh Hương cắn môi làm thinh. Cô định vào phòng, thì ngoài cổng có tiếng xe ngừng. Bà Vân kêu lên đầy kinh ngạc:

- Ý thằng Cường! Chuyện gì nữa đây!

Ông Đức nhíu mày ra lệnh cho Phi:

- Mở cửa cho nó.

Cường hấp tấp bước vào với bộ mặt khẩn trương:

- Nghe Phi nói, mẹ cháu có đến đây. Vậy bà đi đâu rồi.

Ông Đức khoanh tay làm thinh. Quỳnh Hương trả lời:

- Bác vừa mới về xong.

Thở phào nhẹ nhõm, Cường nói:

- May quá! Anh cứ lo mẹ bỏ đi vì bà giận anh. Mẹ đã khoẻ hẳn đâu. Có chuyện gì lại khiến anh Hào mới đánh fax về bảo ba ngày nữa anh sẽ về nhà.

Ngừng một chút như để quan sát thái độ của mọi người, Cường

nhấn mạnh:

- Ảnh về thăm ba mẹ, nhưng chủ yếu để lo đám cưới của mình. Phen này phải tổ chức thật to cho vừa lòng anh ấy!

Ông Đức khoát tay:

- Đám cưới của mình, sao lại nhằm làm vừa lòng người khác chứ?

Mặt Cường hơi ngớ ra một chút rồi anh vội thanh minh:

- Bác nói đúng nhưng cha mẹ anh chị nào không vừa lòng hả dạ khi thấy con cái, em út đám cưới rình rang. Dù sao cháu cũng làm đám cưới cho to.

Nháy mắt một cái thật láu cá, Cường nói tiếp:

- Có vậy bác cũng nở mặt nở mày, sẽ không tủi khi nghĩ tới Quỳnh Như.

Nhếch môi đầy khó chịu, ông Đức lơ lửng:

- Chuyện đám cưới coi chừng phải xem lại.

Cường ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao ạ?

Ông Đức nhìn thẳng vào mắt Cường:

- Bác muốn có thêm thời gian để đánh giá thật đúng một người.

Cường dè dặt:

- Ai vậy bác?

Ông Đức chậm chạp:

- Mẹ của cháu. Lúc nãy chị ấy nói nhiều chuyện mà bác không thể tin được, vì lâu nay bác luôn đặt nhiều kỳ vọng vào cháu.

Cường gượng gạo:

- Mẹ cháu đang tâm thần bất an, nói năng tự tiện hơi đâu bác lại tin. Với lại mẹ đang giận cháu mà.

- Tại sao chị ấy giận đến mức chẳng ham sống bác biết rồi. Mẹ cháu rất tinh táo, chị ấy sáng suốt chọn từng lời mà nói, chứ không tùy tiện như cháu đâu.

Cường có vẻ bối rối, anh suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Ý bác là sẽ dời ngày cưới lại à?

Ông Đức rờ cằm:

- Bác rất tiếc nhưng đúng thế.

- Nhưng dời đến chừng nào?

- Đến lúc anh Hai cháu đã đi, mọi chuyện trong gia đình của cháu đã giải quyết đâu ra đó.

Mặt Cường đanh lại:

- Cháu không hiểu gì hết.

Ông Đức bồng cẩu lên:

- Đừng giả vờ nữa. Mẹ cậu đã nói cả rồi. Đúng là xảo trá, lâu nay cậu qua mặt cả tôi. Thật mất dạy!

Cường tỏ vẻ khỗ sở:

- Bác không nên mắng cháu vì những lý do đâu đâu. Ngày cưới đã

chọn rồi. Bác đừng làm khó cháu nữa.

Ông Đức thẳng thừng:

- Tôi không làm khó, nhưng muốn tận mắt thấy cảnh cậu giải thích với anh Hai mình những chuyện đã làm với cha mẹ suốt mấy năm qua. Sau đó mới quyết định.

Cường ngắt lời ông:

- Chính bác từng nói cưới xin là chuyện quan trọng nhất đời người. Chẳng lẽ bây giờ bác dễ dàng đổi ý, khi cháu và Quỳnh Hương đã chuẩn bị đâu đó. Quyết định của bác sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Hương. Duyên con gái có một thời, chỉ sợ miệng đời nói cháu bỏ Hương vì Hương không ra gì thôi!

Ông Đức gần từng tiếng:

- Cậu khỏi cần phải lên giọng kiêu đó với tôi. Ai không ra gì rồi người đời cũng sẽ biết. Chính mẹ cậu tới đây năn nỉ tôi đừng gả Quỳnh Hương vì cậu là đồ bỏ đi. Hừ! Chưa chi mà cậu đã tự lột mặt nạ quá sớm. Đúng là tòi tệ!

Cường bần chồn ngồi trên ghế. Anh không ngờ bà mẹ suốt đời chỉ biết nghe lời của mình lại dám cả gan đến thế. Phận này chắc Cường gặp khốn thật rồi. Chuyện anh Hào bất ngờ trở về mà không báo trước đã làm anh rối trí, nay lại thêm chuyện này.

Cường nóng hơ trong bụng, Coi chừng anh mất tất cả bây giờ.

Ngôi nhà đó chủ quyền do anh đứng tên, khó ai tranh được nó.

Hừ! Dù chị Cẩm ton hót gì với anh Hào, Cường cũng không sợ mất ngôi nhà mà anh biết giá trị hơn trăm cây vàng đâu. Nhưng "viện trợ" hàng tháng chắc chắn sẽ bị cúp khi anh Hào đã biết rõ sự thật về ba và sự đối xử của Cường với mẹ lâu nay.

Nhưng chỉ cần mẹ bỏ qua mọi chuyện nói vài lời bênh vực thì "duyên may" lại sẽ mỉm cười với anh thôi. Anh Hào rất thương mẹ, bà nói gì ảnh lại chẳng tin. Nhưng bây giờ Cường đang lo vì mẹ thay đổi nhiều quá, bà đã tới đây bêu xấu anh, không muốn Quỳnh Hương lấy anh, việc này chứng tỏ bà không tha thứ cho Cường. Máu nóng trong người anh bỗng chạy rần rần. Cường thấy nhức nhối vì tức giận. Tại sao bà không chịu vì anh hơn chút nữa, để bây giờ ông Đức lên giọng như vậy. Anh thật không chịu được, khi nghĩ rằng hy vọng cưới Quỳnh Hương đã tan rồi.

Cường trở mặt ngay:

- Bác chẳng cần nói nhiều. Không lấy được con gái bác, cháu cũng chẳng lỗi gì. Có một điều bác nên nhớ dầu sao người ta cũng từng gọi cháu là chồng của Hương. Từ trước đến nay cháu chưa hề làm gì có lỗi với cô ấy cả. Bởi vậy nếu cuộc hôn nhân này trắc trở thì cháu phải là người bỏ Quỳnh Hương. Vì Hương hư thân không xứng đáng với cháu, chứ đâu thể nào vì cháu là : "Đồ bỏ đi" như bác vừa nói được.

Nhếch môi đầy khinh bỉ, Cường dài giọng:

- Không ngờ người lớn như bác lại trở mặt nói hai lời. Làm cha như vậy bảo sao chị em Quỳnh Như, Quỳnh Hương không mất nét đến mức kẻ bỏ nhà theo trai, người sắp cưới đến nơi còn vợ thêm gã đàn ông khác.

Ông Đức điên tiết lên:

- Mà nói cái gì thẳng khốn.

Cường ngạo mạn:

- Tôi nói bác là đồ lật lọng. Thật đáng tởm lợm.

Quỳnh Hương kêu lên âm ức:

- Không được hỗn với ba tôi.

Cường châm chọc:

- Anh chỉ nói đúng bản chất của ông già thôi, chứ có chửi ông tiêng nào đâu mà hỗn.

Ông Đức giận run cả người. Miệng nghiến răng ken két, tay ông bất ngờ vung mạnh vào mặt Cường một cái nồ đom đóm. Vì không nghĩ ông sẽ phản ứng kiểu bạo lực đến thế, nên Cường không né kịp, anh hứng trọn cái tát như vũ bão của ông Đức. Có thể nói đây là lần đầu tiên anh bị tát thẳng vào mặt. Đau vì đòn lẫn vì nhục nhã, Cường nhin mắt khờ. Anh vùng đứng dậy nhào về phía ông Đức.

Phi chặn ngang Cường lại và đẩy anh ra cửa. Giọng lạc hẳn đi vì kích động:

- Anh về đi là tốt nhất!

Biết Phi nằm trong đội tuyển Karaté của thành phố nên Cường khôn hồn lùi lại. Anh vừa thụt ra sân vừa gân cổ la to:

- Mấy người ý đồng ăn hiếp tôi phải không? Thật tôi bại! Con gái của ông lăng lơ mất nét sao lại buộc tôi cưới? Hừ! Thà tôi đi cưới điểm về làm vợ còn hơn, cô ta chưa là vợ của tôi mà đã lang chạ với người khác. Hạng gái đó đem câu sấu nó cũng chê.

Phi hàm hàm chụp cổ Cường:

- Anh nói một tiếng nữa thôi không còn răng ăn cơm.

Liếc một cái thấy hàng xóm hai bên chạy ra nhìn với vẻ tò mò lẫn ngạc nhiên. Cường dang vôi tay phân bua:

- Tôi đối với Quỳnh Hương thế nào có trời biết, thế nhưng cô ta lại phản bội tôi, đèo bồng cặp với người khác. Từ giờ trở đi tôi không coi Quỳnh Hương là vợ sắp cưới nữa. Cô ta không xứng đáng với lòng tin yêu của tôi.

Cường hất mặt dần từng tiếng:

- Nói trắng ra là tôi bỏ hạng gái thối tha đó. Bác nghe rõ rồi chứ!

Quỳnh Hương tức đến nghẹt thở, cô không nói được lời nào ngoài việc đứng chết trân nhìn Cường vung tay múa mép. Ăn không được, phá cho hả dạ. Anh ta quá rồi!

Phi đỏ mặt tía tai dí Cường sát vào cửa rào, bà Vân vội chạy tới kéo cậu ra:

- Anh em không mà, đừng nên làm vậy!

Phi cộc lốc:

- Anh em gì với hạng láu cá này! Cút ra khỏi đây ngay đi.

Cường phui phui chỗ áo bị Phi nắm rồi nhún vai hăm he:

- Chẳng hứng thú gì khi đứng ở đây. Nhưng về nhà hỏi chuyện bà già xong, chắc chắn tôi sẽ trở lui bắt bác Đức xin lỗi vì đã nhục mạ tôi.

Ông Đức cười nhạt:

- Mà y xứng đáng ăn thêm một cái bạt tay nữa, nếu có can đảm tới đây thì tao sẽ chờ.

Cường khinh khỉnh leo lên xe. Căn nhà của Hương bỗng im đến nặng nề. Chịu không nổi những ánh mắt tò mò của hàng xóm

Quỳnh Hương vội bước vô nhà, cô nghe ba mình đang nghiêng mẹ:

- Từ giờ trở đi tôi phải đội mo mới dám ra đường. Con gái bà đưa nào cũng tài giỏi như nhau. Nhục ời là nhục!

Quỳnh Hương nhắm nghiền mắt lại. Cô thấy thương ba quá. Vì cô, ông đã bị Cường nặng nhẹ bằng những lời thật chói tai. Từ lâu cô đã biết Cường rất tệ nhưng không ngờ anh lại tệ đến mức như vậy.

Đang dần vật mình bao nhiêu là suy nghĩ chồng chéo nhau.

Quỳnh Hương bỗng nhớ tới bà Nguyệt. Trở về nhà, chắc Cường sẽ đối xử rất cay độc với mẹ. Nếu không vì cô, bà đâu cần vạch tội Cường. Anh ta là người nhỏ mọn, cố chấp, nên sẽ không để bà yên thân. Miệng lưỡi cay độc của anh biết đâu lại làm bà nghĩ quẩn.

Quỳnh Hương ngồi bật dậy với ý nghĩ vừa thoáng qua. Hốt hải chạy ra sân cô gặp Phi nên nói ngay:

- Chị phải tới nhà anh Cường mới được.

Phi ngạc nhiên:

- Chị tới đó làm chi? Lúc này hấn đã cạn tàu ráo máng rồi còn gì?

Quỳnh Hương lo lắng:

- Chị sợ cho bác Nguyệt, chắc chắn Cường không để cho bác ấy yên. Đang buồn bực, chỉ cần xúc động chút thôi, bác ấy lại nghĩ quẩn.

Phi bấu môi khinh bỉ:

- Chị khéo lo vắn vơ. Lúc này anh ta phải o bế bác Nguyệt làm chỗ dựa chớ sức mấy mà dám làm buồn bác ấy. Khi ông anh ở Mỹ sắp về tới với đũa rủng rinh.

Quỳnh Hương bồn chồn:

- Nhưng chị vẫn không an tâm, chị có cảm giác bác Nguyệt quyết định chuyện gì đó quan trọng. Lúc đưa bác lên xích lô, chị thấy

mắt bác xa xôi thế nào ấy.

Nhìn Phi một cái, Hương nói:

- Chị phải tới nhà Cường xem sao.

Phi phản đối:

- Em thấy không nên, vì anh ta đang rất hận chị. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Quỳnh Hương đứng dậy:

- Còn chuyện gì nữa chứ! Chị tới thăm bác Nguyệt mà! Ba có hỏi, em đừng nói nhe.

Dứt lời cô dắt xe ra cổng.

Phi nhìn theo lăm lăm:

- Ba mà biết bà đâm đầu tới đó, chắc giồng bão lại bùng lên nữa.

Nhưng nếu ông hỏi, mình sẽ nói sao cho xua tan hết mây mù đây?

Mắt Cường nhú nhú lại đầy toan tính khi nhìn thấy Quỳnh

Hương:

- Tới đây năn nỉ tôi đấy à?

Quỳnh Hương cố gắng dịu dàng:

- Bác gái đâu rồi?

Cường khoanh tay hất hàm:

- Bà già tôi vừa ở đằng ấy về, em tìm làm chi nữa?

- Nhưng bác đâu? Anh có nói gì để bác buồn không đó? Thật ra tại anh tất cả, bác gái hết lòng thương yêu lo lắng cho anh, ngược lại anh đối xử với bác quá tệ!

Cường im lặng, anh ta nhìn Hương rồi chợt nói nhanh:

- Mẹ tôi ở trong phòng. Muốn gặp thì vào trông đi. Đừng lải nhải mãi như thế!

Quỳnh Hương liếc vội Cường một cái trước khi đi vào trong.

Phòng của bà Nguyệt tối om và lạnh ngắt làm cô do dự lúc bước vô.

Giương to mắt nhìn về phía giường, Quỳnh Hương gọi nhỏ:

- Bác ời ! . . .Bác . . .

Đang ngạc nhiên vì không thấy ai, Hương đã hoảng hồn vì nghe giọng Cường thì thào sát bên tai:

- Làm gì có ai ở đây ngoài hai đứa mình.

Quay người lại, Quỳnh Hương trấn tĩnh:

- Đừng có đùa mà! Bác Nguyệt đâu?

Lừ đừ tiến tới, Cường đánh giọng:

- Bả bỏ đi rồi!

Quỳnh Hương ngạc nhiên:

- Sao lại vậy?

Cường lắc đầu, mắt nhìn cô đăm đăm:

- Tôi về nhà đã thấy lá thư nằm trên bàn. Bà viết rằng:" Vì có lỗi

với ba tôi, và vì đã che chở những việc làm sai trái của tôi, nên bà không muốn gặp anh Hào".

- Nhưng bác ấy đi đâu mới được chứ?

Cường vẫn bước tới khiến Hương phải thụt lùi. Anh ta lầm lì nói:

- Thật ra bà tính toán gì, tôi biết hết. Hừ! Bà biến mất lúc này nhằm làm khó dễ tôi, bà muốn anh Hào xem tôi như một đứa đốn mạt, trong khi chuyện đưa ông già vào viện dưỡng lão bà cũng góp phần chớ đâu phải không. Chưa có bà mẹ nào độc như bà. Bà muốn tôi mất tất cả. Từ tiền hàng tháng anh Hào gửi về, cho tới ngôi nhà này và cả em. Cường sấn tới làm Hương hết hồn té ngời lên giường. Anh cười nhạt:

- Có thể tôi sẽ mất khoản đôla hàng tháng của anh Hào, nhưng ngôi nhà này, bà khó đòi lại lắm nếu đã tự ý rời khỏi đây.

Nhào đến ôm đại Quỳnh Hương, Cường rít lên:

- Em cũng vậy. Đã là của tôi thì không thể là của ai khác. Tôi có vút em như vút món đồ hồng, thì món đồ ấy cũng chẳng ai được đụng tới.

Quỳnh Hương xô Cường ra:

- Làm gì vậy? Anh điên à! Tôi la lên bây giờ.

Kéo Hương nằm dài trên giường, Cường thách thức:

- La đi! Xóm này lịch sự lắm, họ không tò mò như chỗ em ở đâu. Có nghe la người ta cũng tưởng đùa. Lúc này phải đùa với em, tôi mới bớt căng thẳng.

Quỳnh Hương điên người khi chạm phải ánh mắt rực lửa của Cường. Cô không lạ gì ánh mắt đòi hỏi ấy ở anh. Trước đây Hương luôn tìm mọi cách để từ chối và Cường vì luôn cao giọng rao giảng đạo đức nên cũng không dày mặt làm tới. Cường nhìn vì nghĩ ngày nào đó cô sẽ là vợ anh ta. Bây giờ lại khác, Quỳnh Hương chống hai tay lui vào sát vách, khi Cường thô bạo nắm chân cô kéo mạnh. Anh dầm Hương xuống giường rồi nằm đè lên. Hương gào thật to:

- Buông ra! Buông ra.

Né người tránh những cái đánh của cô, Cường hỗn hển nói:

- Anh sẽ buông, thậm chí chả thèm nhìn tới em khi đã xong việc, có khôn hồn thì ngoan một chút, dù sao chúng ta cũng sắp là vợ chồng kia mà.

Quỳnh Hương cố hết sức nhưng không đẩy anh ta ra được.

Cường bẻ ngoặt tay cô ra sau và lì lợm gục mặt vào ngực Hương với tất cả háo hức.

Cô bật khóc trong sợ hãi:

- Em xin anh đừng làm vậy. Tội nghiệp em.

Cường lần tay mở nút áo Hương ra, giọng khô khan:

- Tội nghiệp em à! Vậy em có tội nghiệp anh không, khi đi với

thằng Khôi. Hừ! Đừng tưởng anh ham muốn em, bé con ạ! Anh không đời nào xài món đồ đã sang tay kẻ khác. Nhưng anh thấy thích khi dày vò người dám phản bội anh. Anh muốn em phải ê chề, nhục nhã, đau khổ suốt đời với thằng đàn ông nào đó là chồng em sau này.

Quỳnh Hương co rúm người lại khi chợt nghĩ tới Khôi. Cô ngóc đầu lên cắn thật mạnh vào tay Cường. Anh ta đẩy cô ra vì đau. Vừa lồm cồm ngồi dậy, Cường đã ghệt tóc Hương lại và tát một cái làm đầu cô va vào tường nổ đom đóm.

Hương la to:

- Cứu tôi với! Cứu tôi!

Cường điên tiết xáng Hương một tát tai nữa, vừa lúc ấy cô nghe có tiếng gọi mình ngoài cổng.

Dường như Cường cũng nghe nên anh ta khựng lại, Quỳnh Hương lấy hết sức tông mạnh vào bụng Cường, rồi chạy nhào ra khỏi phòng của bà Nguyệt.

Tới cổng cô run lẩy bẩy mở chốt và oà lên nước nở khi thấy ông Đức với Phi

Nhìn con gái quần áo xốc xếch, tóc tai xơ xác, ông Đức gầm lên:

- Thằng chó đẻ ấy làm gì mày? Nó đâu rồi?

Vừa hỏi ông vừa đi như chạy vào trong. Gặp Cường ngay phòng khách, ông giận run lên:

- Thằng khốn nạn! Tao sẽ thừa cho mày ở tù rục xương.

Thừa về tội gì? Chẳng qua tôi đùa chơi thôi. Con gái bác mất màu từ kiếp nào rồi. Ai mà thêm! Tự cô ta tới đây năn nỉ tôi đừng bỏ cô ta mà!

Quỳnh Hương meo máo:

- Con không sao cả. Mình về thôi ba đôi co với hạng người ấy làm gì cho bần. Bác Nguyệt đã bỏ đi mất rồi. Tội nghiệp bác ấy còn không chịu nổi con ruột mình, huống chi chúng ta. Con không muốn vây vào Cường nữa. Xin ba hiểu giùm con.

Ông Đức gườm gườm ngó Cường, Quỳnh Hương sốt ruột vì không hiểu ông đang nghĩ gì. Cô đúng là ngu ngốc khi tới đây một mình. Nếu bây giờ là ở nhà, chắc cô đã bị ăn bạt tai rồi. Ba rất nóng nảy, sao ông lại làm thình thế kia?

Mãi một lúc sau, ông mới lên tiếng:

- Giữa mày và con gái tao không còn gì nữa hết. Bắt đầu hôm nay cố đừng để tao thấy mặt, nếu mày làm chuyện gì tổn thương đến Quỳnh Hương tao sẽ liều mạng già với mày. Hãy nhớ lấy, tao không dọa suông đâu!

Quỳnh Hương riu riu lên ngồi sau lưng ông, cô bỏ chiếc xe cho Phi chạy đằng sau. Trời chiều rồi. Lại một chiều nữa trôi qua, Quỳnh Hương nhức nhói khi thấy tóc ba mình đã bạc hơn phân

nữa. Trong đó chẳng biết có bao nhiêu sợi bạc vì cô.

Tự nhiên Quỳnh Hương lại sụt sùi:

- Con xin lỗi đã làm ba buồn. Ba đừng giận con nữa nghe.

Không nghe ông Đức trả lời, nhưng cô lại nghe tiếng ông thở dài rất khẽ:

- Ba chỉ mong sau chuyện này con sẽ lớn hơn và chín chắn hơn trong công việc cũng như tình yêu.

Quỳnh Hương rơm rớm nước mắt. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi cô bỗng thấy mình như trẻ thơ, được ba chở đi chơi giữa chiều lộng gió. Mặc Cường và mặc cả Khôi, từ đây cô sẽ quên hết những gã đàn ông đó. Cô muốn làm đứa con ngoan, thay chị Như chăm sóc cha mẹ thật lòng thành hoàng.

Nhắm ước muốn này cô thực hiện được không nhỉ?

Chiều mưa ngày ấy

Chương 20 (chương kết)

Nhìn Quỳnh Như nặng nề trong chiếc áo đầm dành cho bà bầu, Quỳnh Hương chợt mỉm cười khi nhớ tới lời anh Chánh nói hôm qua. Anh ấy tỉnh bơ khen rằng: " Vợ anh là bà bầu đẹp nhất nước " trước mặt nhiều người.

Lời khen ấy có phần thậm xưng, nhưng nhìn chị Như, không ai phủ nhận được sự hân hoan niềm hạnh phúc toát ra quanh chị. Người đàn bà hạnh phúc nào lại chả đẹp cơ chứ!

Quỳnh Hương chợt hỏi:

- Chị thích sanh con trai hay gái?

Nghiêng đầu nhìn khoảng nắng ngoài sân, Như trả lời:

- Anh Chánh rất thích con gái.

Hương nheo nheo mắt:

- Ba cũng vậy. Ông nói với mẹ. Mong chị sanh con gái, vừa dễ thương lại vừa dễ dạy.

Quỳnh Như hóm hỉnh:

- Ủa! Ba không sợ có bom nổ chậm ở trong nhà hay sao?

Quỳnh Hương cười cười:

- Ba sợ bom nguyên tử kiểu như ông Cường hơn. Đạo này ba khác trước nhiều.

- Chị biết. Nếu không dễ gì anh Chánh dám chở chị về thăm nhà. Nhưng trông ba vẫn khó đảm đảm. Ảnh ớn lắm!

- Ba là người luôn cho rằng mình đúng. Nếu ngay lúc này ba cười thân thiện với anh Chánh, thì ba đâu phải là ba nữa. Hai người

ráng chịu khó, tới lúc sanh cho ông ngoại một công chúa thì anh Chánh lại đoái công chuộc tội chớ gì.

Quỳnh Như âu yếm nhìn em gái. Đạo này con bé đã lấy lại được phần nào nét nghịch ngợm, hồn nhiên ngày xưa nhưng Hương không còn như xưa nữa, con bé đã chín chắn hơn, người lớn hơn nhiều.

Quỳnh Hương ngập ngừng:

- Đạo này chị có gặp Cường không?

Như gật đầu:

- Ngày nào lại không gặp, nhưng thường thì ảnh né chị vì sợ xui đụng phải bà bầu. Cường vẫn như trước, hóm hỉnh, coi thường người dưới, tăng bốc cấp trên và khoe khoang cách sống luôn vươn tới sự hoàn thiện của mình. Công ty đang đón một nhóm sinh viên thực tập. Trong đó có vài cô bé khá xinh mà Cường phụ trách hướng dẫn. Thế nào rồi cũng có kẻ tôn anh ta lên ngôi thần tượng, ngồi say sưa nghe như uống từng lời vàng ngọc của anh ta. Tội nghiệp cho cô gái ngờ nghệch nào đó. Đúng là tội nghiệp!

Quỳnh Hương nói:

- Cách đây mấy ngày em tình cờ gặp bác Nguyệt trong bệnh viện, khi đi thăm người quen.

Như kêu lên:

- Bác ấy bệnh hả?

Quỳnh Hương lắc đầu:

- Không phải! Bác ấy đang làm việc từ thiện. Gặp bác, em mừng quá chừng. Nghe bác kể mới biết bây giờ bác ấy sống một mình trong một căn nhà nhỏ. Bác trai đã mất rồi. Bác Nguyệt buồn khổ và ân hận khi nghĩ lại cách đối xử của mình trước đây với chồng.

Như ngắt lời:

- Vì vậy bác mới làm việc thiện phải không? Nhưng cụ thể là việc gì?

- Bác nấu cơm miễn phí phục vụ bệnh nhân nghèo trong bệnh viện. Ngày nào bác cũng làm từ sáng tới tối mới về nhà. Bác bảo rất mệt nhưng tâm được thanh thản. Hàng tháng anh Hòa gửi về cho bác vài trăm đô. Bác chỉ giữ lại một ít để chi phí cho mọi sinh hoạt, còn bao nhiêu bác đóng vào quỹ từ thiện phục vụ cơm miễn phí hết.

- Cường có biết chuyện này không?

Quỳnh Hương trầm ngâm:

- Biết và rất tức. Nhưng ảnh không làm được gì hết. Bác Nguyệt sống khác trước nhiều lắm. Càng thương bác bao nhiêu, em càng khinh Cường bấy nhiêu.

Quỳnh Như chép miệng:

- Cũng may em kịp nhìn ra chân tướng của anh ta.

Hương im lặng. Cô chợt nghe Như nói:

- Dạo này em và Khôi ra sao rồi?

Quỳnh Hương chưa kịp nói đã nghe tiếng kèn xe vang lên thật vui tai ở trước nhà.

Cô tủm tỉm cười đứng dậy:

- Khôi tới đây! Có thắc mắc gì chị cứ hỏi anh.

- Sao chàng biết em ở đây hay vậy?

Vừa đi ra sân, Hương vừa đáp:

- Tụi em có hẹn trước mà!

Quỳnh Như hân hoan nhìn em gái tíu tít bước vào với Khôi. Trên tay Hương là một bịch trái cây khá to.

Giọng cô thật vui:

- Tụi tay anh Khôi chọn cam đó. Để em xem thử ngọt cỡ nào.

Nháy mắt với Khôi một cái, Hương chạy tuốt vô bếp.

Ngồi xuống salon, Khôi lúng túng mở lời:

- Chị khỏe không?

Quỳnh Như trêu:

- Khỏe! Nhưng chắc Khôi tới không phải hỏi thăm sức khỏe bà bầu đâu nhỉ?

Gãi gãi ót, Khôi cười trừ:

- Chị chặn đầu như thế, tôi chẳng biết nói sao đây. Hôm nay tôi tới thăm chị và anh Chánh. Nhờ hai người, bác trai mới hiểu và thông cảm cho tôi với Quỳnh Hương.

Quỳnh Như vẽ quan tâm:

- Hai người có tính gì chưa?

Khôi trầm giọng:

- Mẹ tôi vốn rất lo xa nên chủ nhật này bà dự định sẽ qua thăm hai bác, nhưng không biết như thế có vội vàng không.

Khôi chợt ngừng lại nhìn Như:

- Tôi định hỏi ý chị đây.

Quỳnh Như ngẫm nghĩ:

- Tình yêu và hạnh phúc chân thật đều rất quý. Tâm đầu ý hợp thì dù mới yêu một vài tháng tưởng quen biết nhau từ kiếp nào. Tôi không nghĩ vội vàng đâu. Hạnh phúc đến trong tầm tay, không nâng niu cất giữ là đại đột đấy!

Khôi thở phào nhẹ nhõm:

- Tôi và Hương cũng nghĩ vậy.

Quỳnh Hương bưng hai đĩa cam ra, giọng mỉa mai nửa đùa nửa thật:

- Em không nghe hai người nói gì hết nhe.

Quỳnh Như cười:

- Không nghe thì lố.

Hương phụng phịu:

- Mà nghe thì khổ.
Khôi âu yếm nhìn cô:
- Vậy em chịu cái nào?
Nguyệt anh một cái, Quỳnh Hương nũng nịu:
- Thà chịu khổ, chứ đâu thể nào chịu lỗ. Khổ như chị bây giờ cũng
nên lắm chứ!
Tự nhiên cầm một miếng cam lên, Như khen:
- Ngọt thật!
Khôi tươi ngay nét mặt:
- Thế thì may quá! Em có mua để biếu hai bác nhưng chưa dám
mang tới vì sợ chua, giờ thì chắc ăn rồi!
Giọng Quỳnh Như hóm hỉnh:
- Khôi mà làm rể nhà này thì anh Chánh thua xa lác.
Khôi mỉm cười với Quỳnh Hương và nhận ra mắt cô đang long
lạnh.
Đợi Quỳnh Như khuất sau cửa bếp, anh dịu dàng nâng mặt
Hương lên.
Cô thì thào thật dễ yêu:
- Không sợ chị Như sao?
Khôi tình tứ cúi xuống:
- Chị Như đi vào là ngằm bảo anh hôn em đi ấy chứ!
Quỳnh Hương bồi hồi khép mi. Nụ hôn ngọt hương cam nhẹ
nhàng len vào hồn cô ngây ngất.
Không gian lặng thinh cho trái tim hai người đang yêu xôn xao
hạnh phúc.

Hết

Nguồn: may4phuong - trieuminhquanchua sưu tầm

Người đăng: NHDT

Thời gian: 22/07/2007 5:10:36 CH